BESTSELLER INTERNAȚIONAL

ELIZABETH ADLER

AUTOAREA ROMANELOR **LEONE ŞI PEACH**

OBSESIA UNUI BĂRBAT... DRAGOSTEA UNEI FEMEI...

ÎNTÎLNIRE LA VENEȚIA

Meet Me in Venice
by Elizabeth Adler

ELIZABETH ADLER

ÎNTÎLNIRE LA VENEȚIA

Traducere:
Lucia Ostafi-Iliescu

Pictura „Veneția“ de Raoul Sîrbu

PROLOG

Ana Yuan, o tînără obişnuită într-o rochie albastră de vară şi sandale, nu a simţit nici o urmă de pericol cînd s-a urcat în trenul supraetajat, care făcea legătura între Shanghai şi oraşul Suzhou de pe malul lacului Taihu.

Peisajul era un vis, mai mult de şaizeci la sută apă, cu dealuri joase mărginind cîmpurile cultivate. Canalele străbăteau anticul oraş, încadrate de graţioase poduri arcuite. Avea străduţe umbroase şi pavilioane vechi de secole, precum şi grădini faimoase datînd de patru dinastii. Nu e de mirare că Suzhou a fost descris de Marco Polo ca „Veneţia Orientului“

Călătoria nu durase decît nouăzeci de minute, dar cînd trenul se opri, Ana a fost dezamăgită să descopere că ploua. Totuşi, în permanentă nesiguranţă în această climă temperată, îşi luase cu ea umbrela. Regretînd ce urma să se întîmple cu rochia albastră de vară şi cu sandalele, se grăbi să se urce într-un taxi.

Sosind la destinaţie, Ana plăti şoferul. Apoi deschise umbrela şi porni pe trotuarul pietruit de pe marginea canalului. Era tîrziu şi locul era pustiu. Ploaia cădea mai deasă şi cu norii, amurgul, apa cenuşie aproape neagră şi trotuarul umbrit de copacii stufoşi, era mai întuneric şi mai pustiu decît îi făcea plăcere. Devenind brusc nervoasă, îşi aruncă privirea în jur, dar nu văzu pe nimeni.

Sandalele de vară ale Anei ciocăneau zgomotos pe pietrele ude şi alunecoase, în timp ce se grăbea spre întîlnire. Cu capul ascuns sub umbrelă, tremurînd din cauza umezelii, nu era conştientă de cel aflat în spatele ei şi care se ţinea cu grijă în umbra copacilor observînd-o.

Se opri la podul arcuit, ce semăna atît de bine cu cele din Veneţia, privi în jur şi zîmbi uşor. Nu-l auzi pe urmăritor apropiindu-se cu paşi catifelaţi.

Acesta îi dădu o lovitură puternică în spatele genunchilor, făcînd-o să se lungească pe pavaj. Craniul i se izbi de pietre şi ochii i se rostogoliră în cap. Leşină. El o trase pe marginea canalului şi o împinse în apă. Se auzi un plescăit, apoi zgomotul înăbuşit al paşilor lui grăbiţi, cînd o luă la fugă înapoi pe trotuar. Ploaia puternică spăla orice urmă a sîngelui de pe trotuar. Era o crimă perfectă.

În dimineaţa următoare, cadavrul Anei în rochia albastră de vară fu găsit acolo unde fusese dus de curenţi, în aval pe canal, prins între trestii. Moartea a fost considerată un accident: căderea pe pietrele alunecoase, de care s-a izbit cu capul; rostogolirea în stare de inconştienţă în canal; înecul.

A fost îngropată cu mare pompă pe domeniile bogatei familii Yuan, din Shanghai. Tînărul şi chipeşul ei soţ american, Bennett Yuan, plîngea cu suspine, cu inima frîntă, dar – în ciuda tristeţii – familia ei chineză rămase impasibilă şi demnă.

Ce tragedie! comentau participanţii la funeralii. O fată atît de dulce, cu o căsătorie fericită şi tot ce avea nevoie de la viaţă! Totuşi, ce pustiului făcea ea la Suzhou?

PARTEA ÎNTÎIA

PRECIOUS

UNU

SHANGHAI
Șase luni mai tîrziu

Lily Song lua micul dejun în ceainăria *Happybird,* un local cu fațada deschisă spre o alee ce pornea din Calea Renmin și care era numit astfel datorită păsărelelor , animale de companie ale clienților, ce-i însoțeau în micile lor colivii de bambus, intonîndu-și cîntecele matinale. În fiecare dimineață mînca exact la aceeași oră – opt – și întotdeauna același fel: creveți cu legume și ceai verde cu boabe de griș, ce se umflau ca niște ghiulele miniaturale în ceaiul fierbinte și aveau un gust asemănător cărnii de pasăre. Partenerii ei de la micul dejun erau toți bărbați, dar asta n-o deranja și oricum erau prea cufundați în ziarele și în tăiețeii lor pentru a o remarca, deși era o femeie atractivă.

Micuță și foarte subțire, cu o coamă de păr negru lucios lăsat pe umeri și ochi de un căprui atît de întunecat încît păreau aproape negri, avea pielea albă a mamei ei europene

şi nasul delicat şi drept al tatălui chinez şi era îmbrăcată, uneori în haine clasice din vest, cumpărate de la cele mai scumpe buticuri de pe Calea Nanking, alteori în rochia tradiţională de brocart, *quipao,* în tonuri rubinii, lucrată special pentru ea şi conform indicaţiilor ei, de un expert, în prăvălia lui cu faţada îngustă de lîngă Calea Bubbling Well. Oricum, deşi nu era o frumuseţe, dădea impresia unei femei atractive şi plină de succes. Ceea ce, într-un sens, era.

În această dimineaţă însă, purta pantaloni negri strîmţi şi o bustieră din pînză neagră. Părul îi era adunat la spate şi ochelari mari de soare îi ascundeau ochii. Ar fi putut să treacă neobservată în mulţimea din Shanghai. Ridică ochii cînd intră un bărbat, care se oprise privind în jur. Era străin, în vîrstă, elegant cu un costum de birou uşor de culoare bej şi ducea cu el o servietă din piele, pentru documente. Lily ridică mîna şi-i făcu semn.

Se apropie de ea şi se aşeză în scaunul de vizavi. Cu un aspru, „bună dimineaţa“ puse servieta cu documente pe masă, în faţa lui. Imediat apăru un servant cu paşii catifelaţi şi Lily comandă pentru oaspete ceai verde. Apoi îl întrebă dacă n-ar dori să mănînce ceva şi el, cu o privire uşoară de dezgust, refuză. Era elveţian, tradiţionalist, şi nu-i plăcea mîncarea chinezească. Ceainăria nu era locul pe care l-ar fi ales el pentru a încheia afaceri, dar aşa i-a indicat Lily.

– Clientul meu e interesat de orice poţi să-i oferi, zise el fără să mai piardă vremea. Cu condiţia să fie autentificate.

Lily făcea afaceri cu el de multă vreme. Identitatea clientului lui fusese ţinută sub pavăza unui strict anonimat, ceea ce-i convenea destul de mult şi ei. În felul acesta nu trebuia să aibă de a face cu şmecheri, bogătaşi sau personalităţi artistice, care-şi închipuiau că ştiu mai multe decît ea. Antichităţile, şi în special antichităţile furate, erau lucrurile de care se ocupa ea încă de cînd avea şaisprezece ani, aşa că ştia despre ce vorbeşte.

– Am unele obiecte de care clientul tău ar putea fi interesat, zise ea cu voce joasă, deoarece niciodată nu se ştia cine ascultă. Mă aştept să mi se livreze foarte curînd o şarjă de lucruri antice. Cloisonne-uri, moşteniri de familie, statui...

– Cînd le vei avea? Ochii lui îi sfredeliră pe ai ei, sondîndu-i integritatea. Îl ura pentru asta, dar nu-i arătă. În schimb, zîmbi.

– În cîteva săptămîni. Între timp, am aici ceva foarte special. Cea mai importantă piesă peste care am dat vreodată. Scotoci prin geantă, scoase o fotografie şi i-o dădu.

Omul o studie cu grijă.

– Clientului meu nu-i pasă de bijuterii, zise el tăios.

– Eu cred că de aceasta îi va păsa, cînd îi va afla proveninţa. Lily mai luă o gură de ceai verde întîlnindu-i privirea peste masă. Fără îndoială, clientul tău a auzit de marea Doamnă Dragon, Cixi, Împărăteasa Văduvă a Chinei? Rosti numele literă cu literă şi-i spuse că se pronunţă cii-şii, pentru ca el să şi-l poată nota corect. Cixi a fost la început concubină, continuă ea, dar pînă la urmă a

condus China şi se spune că a fost mai puternică decît contemporană ei, Regina Victoria. Împărăteasa a trăit în Oraşul Interzis într-o splendoare uluitoare şi pregătindu-se de moarte şi-a construit un mauzoleu magnific, un complex enorm de temple, portaluri şi pavilioane sclipind de aur şi pietre preţioase. Pînă la urmă a fost îngropată acolo, purtînd o coroană elaborată şi mantii magnifice, alături de minunatele ei bijuterii şi ornamente preţioase. Şi înainte de a sigila cosciugul, conform obiceiului imperial, o perlă mare şi foarte rară, de mărimea unui ou de prihor, i-a fost pusă în gură. Se credea că aceasta va menţine cadavrul regal să nu se descompună. Lily făcu o pauză în desfăşurarea naraţiunii studiindu-l pe bărbatul din faţa ei. Acesta privea fotografia pe care i-o dăduse. Din limbajul trupului, putea să afirme că era interesat, deşi pretinsese altceva. E vorba doar de bani, gîndi ea, cinică. Dar nu asta era întotdeauna problema? Douăzeci de ani mai tîrziu, reluă ea, trupele revoluţionare au dinamitat intrarea în camera funerară a lui Cixi. Soldaţii au jefuit templele, au prădat comorile şi i-au deschis sicriul. I-au sfîşiat mantiile imperiale şi i-au furat coroana de pe cap. Apoi i-au aruncat cadavrul gol pe un teren mocirlos. Lily făcu o pauză şi ochii năuciţi ai bărbatului îi întîlniră pe ai ei, în aşteptarea a ceea ce urma. Se spune că trupul era intact, rosti ea încet. Şi i-au furat din gură, acea unică perlă, enormă şi rară. Era ca lumina razelor de lună şi rece ca însăşi moartea. Omul îşi aplecă din nou ochii asupra fotografiei şi ea zîmbi; ştia că-i trezise interesul. Da, rosti

la fel de încet, e exact aceea. A mai fost, se spune, încă o perlă, aceasta scoasă din coroana împărătesei. Se şopteşte că cea de a doua a intrat în posesia premierului Chiang Kai-shek şi a sfîrşit ca ornament, împreună cu alte perle minunate, pe pantofii de ceremonie ai soţiei sale, faimoasa Soong Mai-ling. Restul bijuteriilor au dispărut în neant şi în colecţiile secrete. Printr-o nouă pauză, îl făcu iar să aştepte. Pînă cînd deodată, reluă ea, acum şaizeci de ani sau cam atît, a ieşit la suprafaţă un colier împodobit cu smaralde şi rubine, diamante şi jad, toate provenind din mormîntul lui Cixi. Şi în mijlocul acestora se afla faimoasa perlă.

Zîmbi cînd îl văzu cum trage adînc aer în piept. După care i se adresă:

– Şi vrei să spui că acest colier, cu perla aceea, se află în posesia ta?

Ea lăsă ochii în jos.

– Hai să spunem doar, că ştiu de unde să pun mîna pe el. Lily înţelegea că şi el era conştient că existenţa colierului trebuia ţinută secretă, pentru că dacă aflau autorităţile, în mod cert ea se afla în pericol.

– Şi preţul?

– Ca de obicei, supus negocierilor. În mod evident, nu va fi ieftin. Şi mai există, desigur, şi un adaos datorat istoriei şi provenienţei lui sinistre. Mulţi bărbaţi ar fi încîntaţi să ţină în mînă o perlă din gura împărătesei moarte, o femeie care cîndva fusese o faimoasă concubină. Le-ar crea o emoţie specială, cred. Închizîndu-şi geanta, îi zîmbi omului

din faţa ei. Sînt sigură că putem să facem în continuare afaceri împreună, mai spuse ea oferindu-i mîna.

Cînd plecă, păsărelele scoteau triluri vesele.

DOI

PARIS

Cu zece mii de kilometri mai departe, verişoara lui Lily, Precious Rafferty, şedea într-o cafenea aglomerată de pe strada Buci din Paris, pe Malul Stîng al Senei. Era ora zece a unei dimineţi ploioase de sîmbătă. Îşi sorbea cafeaua cu frişcă şi muşca dintr-o felie de baghetă prăjită, uitîndu-se la cumpărătorii din piaţa agitată de pe stradă, deschizîndu-şi umbrelele şi mărind pasul, în trecere pe lîngă tarabele încărcate pînă sus cu fructe, legume, verdeţuri parfumate şi brînzeturi.

Cumpărătorii începuseră să se rărească; o sîmbătă ploioasă nu era propice pentru tîrguieli, dar – din fericire – propriul ei magazin „*Antichităţile Rafferty*“ nu depindea de trecători, pentru a face vînzare.

Îşi termină cafeaua, îi făcu cu mîna un semn de rămas bun chelnerului care o cunoştea bine, deoarece era localnică şi lua micul dejun acolo de ani întregi, în fiecare zi, după

care îşi croi drumul printre mesele înghesuite. Se opri o vreme sub tendă, înfăşurîndu-şi eşarfa albastră în jurul capului, pentru a-şi proteja părul de ploaie, privind tînăra pereche ce stătea la o masă, înfruntînd elementele naturii. Se ţineau de mînă şi se uitau unul la altul cu dragoste. Îşi dădu seama că erau turişti, probabil în luna de miere, şi se gîndi cu melancolie ce fericiţi păreau.

Cum poţi reuşi să găseşti felul acesta de fericire? se întrebă ea. De unde venea? Era vreun element invizibil ce plutea prin aer şi pe care îl apucai fără să ştii, şi iată-te brusc îndrăgostită şi binecuvîntată cu fericire? O pereche, în loc de unul singur. Indiferent ce era, în mod cert ea n-o găsise încă.

Oprindu-se la patiserie pentru un napoleon cu zmeură, care să-i ţină de foame toată dimineaţa, se grăbi luînd-o înapoi prin ploaie şi cotind pe strada Jacob unde locuia, deasupra magazinului ei de antichităţi.

Preshy îşi conducea negoţul de cincisprezece ani, exact de cînd bunicul ei Hennessy decedase, dar tot o mai înfiora de plăcere să vadă „*Antichităţile Rafferty*“, scris cu litere cursive aurite de-a curmezişul vitrinei. Se opri să se uite înăuntru, imaginîndu-se client, privind pereţii cîndva roşii, decoloraţi de ani într-o nuanţă fucsia dulce şi admirînd aplicele de alabastru în formă de scoici ce dădeau locului o strălucire mată.

Încăperea îngustă era saturată de piese antice, scăldate într-o aură blîndă de lumina specială ce se revărsa din tavan. Se afla acolo un frumos cap de băiat din marmoră,

cu buclele dese ale tinereţii; un bol etrusc mic, ce probabil că era o copie tîrzie şi o statuie de marmoră mărime naturală al Afroditei ieşind din mare, cu mîna ei delicată întinsă.

Alături de magazin, nişte porţi înalte din lemn conduceau într-una din acele curţi pariziene tainice şi încîntătoare, în mijloc cu un copac bătrîn paulownia, ce primăvara se încărca cu flori care-şi ningeau petalele albe peste pietrele cenuşii ale pavajului.

Bunicul lui Preshy, Arthur Hennessy, care luptase în Franţa în cadrul armatei S.U.A. şi se îndrăgostise de Paris, descoperise apartamentul din curtea cea tainică. Îl cumpărase pe nimica toată şi la parter deschise un magazin de antichităţi, specializat în artefacte provenind din Italia şi din Balcani, de unde, imediat după război, erau mai uşor de procurat.

Cînd avea şase ani, părinţii lui Preshy au murit într-un accident de avion, prins într-o furtună de zăpadă, pe cînd zburau spre o conferinţă a scriitorilor. Bunica ei murise de tînără, aşa că bunicul Hennessy o trimise pe mătuşa ei austriacă la San Francisco, pentru a o aduce pe Preshy la Paris. Şi astfel, mătuşa Grizelda, contesă von Hoffenberg, femeie de lume, excentrică, strălucitoare, seducătoare, fără copii şi fără să aibă habar de felul cum trebuie crescut un copil, a fost cea care a crescu.t-o.

Faptul că avea un copilaş pe lîngă ea n-a schimbat stilul de viaţă al Grizeldei. Pur şi simplu angajă o guvernantă franţuzoaică şi o cără pe Preshy peste tot cu ea, ridicînd ancora la fiecare cîteva luni şi purtînd-o astfel, din castelul

Hoffenberg din munţii de lîngă Salzburg, pînă în apartamentul ei permanent din hotelul *Carlyle* de la New York, sau cel din hotelul *Ritz* de la Paris. Astfel că Preshy deveni un fel de Eloise internaţională, obişnuită cu portarii, menajerele şi chelnerii şi răsfăţată de şefii de sală şi directorii de hotel.

O adora pe mătuşa Grizelda şi la fel îşi iubea şi bunicul, care în final deveni interesat de ea, cînd fu suficient de mare pentru a se înscrie la un colegiu din Boston şi a-i face cîte o vizită la Paris, unde învăţă totul în legătură cu comerţul de antichităţi.

Convins că se va descurca de minune, bunicul i-a lăsat moştenire magazinul şi apartamentul de deasupra.

La cîteva săptămîni de la moartea lui, Preshy descoperi că afacerea era într-o stare de haos. În ultimii ani ai bătrîneţii, bunicul lăsase lucrurile în paragină şi nu exista nici un fel de avere, decît marfa din stoc – nu prea multă – şi foarte puţini bani. Încet, cu muncă asiduă şi dăruire, ea schimbă totul. Nu făcuse încă avere, pentru că cea mai mare parte a cîştigului dispărea imediat, reinvestit în mărfuri noi. Dar, îşi organizase viaţa şi era optimistă în privinţa unui viitor mai bun.

Între timp, parcă fără veste, ajunse la vîrsta de treizeci şi opt de ani, fără să aibă nici o relaţie serioasă. Desigur, avusese cîteva aventuri amoroase şi au fost chiar cîţiva bărbaţi pe care îi considerase o vreme atractivi sau romantici, dar într-un fel oarecare nici unul dintre ei n-a rezistat.

– Eşti prea mofturoasă, se plîngea mătuşa Grizelda, cînd încă un pretendent muşca ţărîna, dar Preshy rîdea. În sinea ei totuşi, începuse să se întrebe dacă va întîlni vreodată pe cineva care realmente *să-i placă?* Cineva care să-i producă bucurie şi cu care să poată rîde. Cineva care să o scoată din papuci. Întrebarea era de-a dreptul neplăcută.

Nu era nimic în neregulă cu ea. Era o femeie înaltă, subţire şi atractivă, cu norul ei de păr cîrlionţat blond-arămiu, ce se încreţea oribil în ploaie, cu pometţii proeminenţi ai mamei ei şi gura mare a familiei Hennessy. Nu dădea prea mare atenţie îmbrăcăminţii, ceea ce o înnebunea pe mătuşa ei, mare admiratoare de haine frumoase, dar considera că se îmbrăca totuşi rezonabil cînd era nevoie, mai ales avînd la bază rochiţa aceea neagră clasică. Zilnic, nu purta decît blugi şi tricouri.

Era educată şi amuzantă; se bucura de o mîncare bună şi în mod deosebit de vinul preferat. Se ducea la ultimile premiere cinematografice, la vernisaje, concerte şi la teatru, împreună cu prietenii. De fapt se bucura de viaţă, dar – gîndi ea cu tristeţe – s-ar putea bucura şi mai mult, dacă şi-ar găsi sufletul-pereche.

Intră în curte şi urcă treptele spre apartamentul ei de piatră din secolul al şaisprezecelea „de deasupra magazinului“ Iarna, căminul ei era un adevărat refugiu, iar vara, cu ferestrele lui înalte ce captau orice adiere, era un spaţiu răcoros al oraşului, luminat de soare şi inundat de cîntecele păsărilor ce cuibăriseră în copacul paulownia.

Tocmai suna telefonul, aşa că o luă la fugă de-a curmezişul camerei şi apucă receptorul:

– Alo! gîfîi ea.

– Bună, dulceaţo, eu sînt.

Vocea puternică şi nazală, tip Boston, a celei mai bune prietene a ei, Daria, îi bubui în ureche, aşa că depărtă receptorul cu o încruntare exasperată.

– Nu e puţin cam devreme pentru tine să suni? întrebă ea încercînd să calculeze diferenţa de fus orar.

– Da, dar Super-Kid a stat trează toată noaptea. Presh, ce presupui tu că e de făcut cînd cineva în vîrstă de trei ani are coşmaruri? Să o duci la psihiatru?

Preshy rîse.

– Să încetezi să o mai îndopi cu băuturi răcoritoare şi bomboane, aş zice eu. Oricum, e o soluţie mai ieftină decît un psihiatru. Şi în afară de asta, nu cred că are încă un vocabular suficient de bogat, pentru a sta de vorbă cu un psihiatru.

Zîmbi în timp ce spunea asta în glumă, aşa cum făceau ele întotdeauna. Numele fiicei de trei ani a Dariei era Lauren, dar era cunoscută în mod obişnuit ca Super-Kid, fiind totodată şi fina lui Preshy. Daria era căsătorită cu un profesor de fizică, Tom, şi era întotdeauna gata să-i caute şi lui Preshy „omul potrivit". Astăzi nu făcea excepţie.

– Deci, e sîmbătă, începu Daria. Ce intenţionezi să faci diseară?

– O, Daria, să ştii, sînt obosită! A fost o săptămînă lungă. Am şofat pînă la Bruxelles la tîrgul de antichităţi de acolo şi apoi cînd am venit înapoi, asistenta mea era răcită –

deşi personal sînt înclinată să cred că e o „răceală de gen masculin"

– Hm, păcat că nu eşti tu în locul ei, interveni prompt Daria. Presh, ai putea să ai şi tu puţină „răceală de gen masculin". Vreau să spun, cum poate o fată care arată ca tine, care este... care eşti *tu,* să stea acasă singură sîmbătă noaptea, în Paris?

– Pentru că aşa vreau, Daria. Are loc un vernisaj chiar pe strada mea, unde aş putea să mă duc, dar pur şi simplu nu-mi place vinul alb şi pălăvrăgeala cu artistul, mai ales că nu-mi plac nici lucrările lui. Iar pentru un film sînt prea obosită.

– Trebuie să trăieşti, Presh, zise Daria perseverentă. Adu-ţi aminte, nu ne aflăm pe lume decît o singură dată. De ce nu vii aici şi să mă laşi să-ţi recomand un profesor simpatic, în funcţie? Ai fi o soţie ideală de universitar.

– *Eu?* A, sigur că da! El va locui la Boston şi eu la Paris. O căsătorie grozavă, ce zici?

– Atunci pune-o pe Sylvie să-ţi recomande pe cineva.

Sylvie era cea de a treia „cea mai bună prietenă". Era franţuzoaică şi bucătar-şef, care-şi deschisese propriul ei bistrou plin de succes „*Verlaine*" în urmă cu doi ani şi care era atât de prinsă de muncă, încît nu avea timp să se întîlnească cu vreun prieten.

– Sylvie nu cunoaşte decît bucătari-şefi şi cu orarul lor, cine are nevoie de aşa ceva? răspunse Preshy. Oricum, ai stat vreodată să te gîndeşti că aş putea să fiu fericită aşa

cum sînt? Nu vreau nici o schimbare; nu am timp pentru schimbări. Am viața mea, mă duc unde vreau...

– *Cu cine?* zise Daria nelăsîndu-i nici o portiță de scăpare, însă Preshy rîse. Vorbesc serios, dulceață, continuă Daria cu un suspin exasperat, lasă magazinul timp de o săptămînă în sarcina asistentei „cu răceală de gen masculin“ și vino încoace. Promit că-ți voi organiza o bună petrecere a timpului.

Preshy îi promise că se va gîndi, apoi mai pălăvrăgiră o vreme. După ce închise telefonul, se îndreptă spre o etajeră și se uită la fotografia în ramă de argint ce le reprezenta pe cele trei, cele mai bune prietene, la vîrsta de optsprezece ani.

Daria se afla în mijloc, cu părul ei blond drept și lung fluturînd în briza mării, cu picioarele lungi și subțiri plantate ferm pe sol, cu ochi albaștri și siguri zîmbind ca de obicei. Personificarea elevei de la cursurile de pregătire, în șort și bluză sport.

Sylvie era cea din stînga, cu părul ei negru lucios tuns băiețește și ochii solemni și negri, durdulie încă de pe atunci, deoarece în vara aceea lucrase într-un restaurant local și gustase mereu mîncarea, „pentru a se asigura că totul e în regulă“.

Preshy era cea din dreapta, mai înaltă decît celelalte două și scheletică, cu părul ei de aur încrețit de aerul umed al mării într-un halou în jurul capului, cu ochii verzi-albaștri sclipind amuzați, cu gura mare deschisă într-un hohot

de rîs. Nici una dintre ele nu putea fi numită mare frumuseţe, dar erau tinere, atractive şi pline de viaţă.

Cele trei fete îşi petrecuseră vacanţa de vară la conacul familiei Dariei, acoperit cu şindrilă cenuşie, de la Cape Cod, pierzîndu-şi timpul ce părea că se va desfăşura plăcut pînă la infinit, întinzîndu-şi loţiuni de soare pe trup şi stînd întinse cît erau de lungi, cu intenţia de a căpăta un bronz de invidiat. Făceau lungi plimbări pe plajă, flirtînd cu colegii pe care îi întîlneau în drum, întîlnindu-se din nou cu ei cînd soarele apunea, pentru o bere şi nişte brînză, pe punţile fragile de lemn jupuit. Apoi, cînd apărea luna, dans la discotecă, răcorite de briză şi fericite, sexy în şorturi şi bustiere pentru a-şi expune bronzul, alături de băieţii cu testosteronul la apogeu.

Preshy o întîlnise pe Sylvie la una din şcolile urmate ocazional cînd se afla la Paris şi mai tîrziu, cînd a întîlnit-o pe Daria la şcoala din Boston, a dus-o pe Sylvie cu ea în America, deoarece ştia că pur şi simplu ele trei se vor înţelege de minune. De atunci deveniseră cele mai bune prietene. Nu era nimic pe care să nu-l ştie una despre alta, iar ea le iubea ca pe nişte surori.

Copleşită de brusca nostalgie a trecutului, cînd erau atît de lipsite de griji, atît de tinere şi cu toată lumea şi viitorul înainte, Preshy se întrebă dacă, la urma urmei, nu făcuse o alegere proastă. Însă trecutul nu dispăruse chiar de tot, aşa că acuma tot ce trebuia să urmărească era să devină o femeie cu o carieră de succes. Căsătoria şi copiii, în mod categoric nu-i erau înscrise în stele.

Impunîndu-şi să nu mai fie atît de aiurită şi de sentimentală, puse fotografiă la loc pe etajeră, lîngă cea a bunicului Hennessy şi a frumoasei lui mirese, austriaca cea blondă. Era făcută în ziua nunţii lor şi mireasa purta un colier ciudat, ce părea din diamante şi smaralde, în mijloc cu o perlă de mărimea unui ou de prihor. Părea o bijuterie ciudată pentru o tînără mireasă îmbrăcată într-o rochie simplă tradiţională şi Preshy nu văzuse niciodată în realitate obiectul acela. Colierul nu se aflase printre posesiunile bunicului şi se pare că pur şi simplu dispăruse.

Desigur, mai exista acolo şi o fotografie a părinţilor lui Preshy, ale căror feţe şi le amintea vag estompate, deşi iubea amintirea lor. şi în special cînd au luat-o cu ei la Veneţia, o întîmplare despre care se spunea că era prea mică pentru a şi-o aminti, dar ea ştia că nu e adevărat.

Erau desigur şi nenumărate fotografii cu mătuşa Grizelda: una bînd gin-fizz cu prinţul Rainier, pe o terasă de pe Coasta de Azur; alta înmînînd trofeul cîştigătorului unei curse de automobile, alături de regele Spaniei; şi încă una într-un nor de tul roşu aprins, la o masă a celebrităţilor internaţionale, de la o gală anuală a Crucii Roşii din Monte Carlo, cu coama ei de păr mai roşie decît rochia şi zîmbetul ei larg şi radios, subliniat de rujul strălucitor roşu aprins. Şi cu ea, desigur, se afla prietena ei cea mai bună de multă vreme, blonda, zvelta, fosta-dansatoare la *Follie Bergere*, Mimi Moskowitz, văduva unui bancher bogat dintr-o familie influentă.

Grizelda adora clima caldă din sudul Franţei, moda, recepţiile, gin-fizz-ul şi o companie amuzantă. Şi de asemenea, o adora pe Preshy. Aceasta stîrnise întotdeauna mare agitaţie pe unde trecea şi fusese tratată ca un om mare – cu excepţia gin-fizz-ului.

Acuma cele două văduve împărţeau un apartament luxos, excesiv de scump, din Monte Carlo, călătorind împreună pentru a-şi vizita prietenii care le mai rămăseseră. Nici una dintre ele nu avusese copii şi o considerau pe Preshy fiica lor, astfel încît desigur, în decursul anilor, au făcut tot ce au putut pentru a o răsfăţa.

– Dar, să fim sincere, dragă, spunea Grizelda pînă la urmă, în defensivă. Fata asta e imposibil de răsfăţat. Nu-i pasă de bijuterii şi nici de rochii. Tot ce doreşte sînt plictisitoarele alea de antichităţi. Şi nu i-a păsat niciodată în mod serios de vreun bărbat.

Şi, reflectă Preshy zîmbind, probabil că avea dreptate.

Oricum, gîndindu-se la ceea ce spusese Daria, hotărî ca în seara aceasta să-şi pună rochiţa neagră, tocurile înalte şi şiragul subţire de diamante, pe care mătuşa Grizelda i-l dăruise la aniversarea ei de şaisprezece ani – (atît de diferit de fantasticul colier al bunicii, acuma pierdut) –, precum şi inelul cu diamant din Canare, un cadou de la aniversarea a douăzeci şi unu de ani. ("Pentru că nici un bărbat nu ţi-a dat încă un inel cu diamant, presupun că trebuie să îndrept lucrurile" îi spusese mătuşa Grizelda cînd i l-a dăruit, şi pentru că la Grizelda dimensiunea conta, era monstruos de mare). Preshy se simţea întotdeauna elegantă cînd şi-l

punea pe deget şi Daria spunea că o face să arate a fată bogată, adăugînd puţină clasă acţiunilor ei.

Preshy suspină profund. La urma urmei, va trebui să se ducă la vernisajul acela, apoi va lua o cină tîrzie la *Verlaine*, împreună cu Sylvie. Era încă o sîmbătă seara, la Paris.

TREI

SHANGHAI

Lily locuia în partea istorică a Shanghai-ului cunoscută sub numele „Concesiunea Franceză“, într-o casă veche în stil colonial ce, mulţumită eforturilor ei, supravieţuise dezvoltării distructive din ultimii cîţiva ani.

La sfîrşitul secolului nouăsprezece şi începutul secolului douăzeci, cartierul găzduise diplomaţi francezi, afacerişti şi întreprinzători, ca şi unele evenimente sociale cunoscute, dar după revoluţie decăzuse total. Acuma, totuşi, fusese readus la viaţă datorită unei aglomerări de mici afaceri vechi tradiţionale şi de prăvălii cu faţada deschisă, alături de restaurante, baruri elegante şi buticuri şic, înşirate de-a lungul aleilor şi străzilor mărginite de copaci.

Ascunsă într-un longtang, o alee îngustă cu un club de noapte pe o latură şi o prăvălie de tăieţei pe cealaltă, casa lui Lily era o bijuterie a trecutului, aşezată în curtea ei pri-

vată, cu acoperiş de ţiglă roşie, obloane înalte vopsite în verde şi o verandă vastă.

Casa a fost proprietatea familiei Song de generaţii întregi şi era singura posesiune a tatălui lui Lily, pe care nu reuşise s-o piardă la cărţi. Fusese singura ancoră în vieţile lor haotice şi singurul lucru pe care Lily simţea că nimeni nu i-l va lua vreodată. Tatăl ei îşi pierduse toate bunurile şi resursele financiare jucînd baccarat şi *pai gow* în Macao şi în alte capitale ale jocurilor de noroc din lume, lăsîndu-şi soţia să se zbată pentru a supravieţui, dar Lily era făcută din alt aluat. De foarte tînără, hotărîse că va reuşi cu orice preţ.

Mama ei, care era fiica mai mare a familiei Hennessy, nu şi-a ascultat părinţii şi a fugit la Shanghai cu seducătorul şi cartoforul Henry Song. N-au mai vorbit cu ea niciodată. În timp ce tatăl lui Lily ocupa mesele de joc, mama ei încerca să-şi cîştige existenţa vînzînd copii ieftine ale unor obiecte antice. Şi într-un fel, familia a supravieţuit. Cînd avea şaisprezece ani, tatăl ei a murit, iar Lily a părăsit şcoala apucîndu-se de afaceri. Cinci ani mai tîrziu, a murit şi mama ei. Lily rămase singură pe lume, cu nimeni altcineva pe care să se bazeze, decît pe ea însăşi.

Îşi conducea comerţul cu antichităţi de acasă şi se aproviziona cu cele mai multe dintre achiziţiile „de vînzare“ din satele şi oraşele mici, unde căuta obiecte vechi de familie la ţăranii simpli, care habar n-aveau care era adevărata lor valoare. Nu considera asta drept furt, ci mai curînd o afacere bună. În timpul din urmă totuşi, cînd Yangtze, Marele Fluviu Galben fu deviat pentru a se construi

un baraj, bande de hoţi descoperiră mormintele ascunse de lîngă fostele sate şi le demolară ilegal şi în secret, furînd comorile strămoşilor.

Superstiţioasă, Lily fusese şocată, dar în curînd nu-i mai păsă şi descoperi astfel o nouă sursă de venit foarte productivă, cumpărînd obiecte de la aceste bande, sau de la „furnizori" cum prefera ea să-i numească, apoi vînzîndu-le unor clienţi particulari, cum era şi afaceristul elveţian care acţiona în numele unui colecţionar bogat. Ca paravan al activităţilor ei ilegale, continuă să-şi menţină prăvălia ei obişnuită, unde vindea copii de antichităţi, fabricate recent: Buddha tradiţionali, amintiri despre Mao şi faimoşii luptători de teracotă din Xi'an, pe care le vindea magazinelor pentru turişti, şi altora de peste hotare.

Îşi parcă SUV-ul negru în curte şi apăsă butonul electronic ce închidea porţile în urma ei. Existau camere de luat vederi de securitate ce supravegheau aleea, deoarece îşi conducea afacerea de acasă şi uneori păstra antichităţi valoroase acolo.

Deşi casa era în stil colonial francez, grădina era strict chinezească, cu un bazin cu peşti graşi aurii, simboluri ale prosperităţii şi banilor, şi o fîntînă simplă pe un perete, ce clipocea cu seninătate peste florile roz de lotus, a căror mireasmă dulce plutea în aer.

Era locul unde îi plăcea să stea seara, cînd avea o clipă liberă, cu un pahar de vin şi numai cu gîndurile ei şi cu micul canar cîntător drept companie. Nu avea nici un prieten; pur şi simplu nu avea timp pentru acest fel de relaţii

complicate. Tot timpul lui Lily era destinat adunării de bani.

Mary-Lou Chen ieşi pe terasă, întrerupîndu-i gîndurile.

– O, aici erai, Lily, strigă ea. Acum cîteva minute te-a sunat cineva. Un bărbat. Nu şi-a dat numele. Îi adresă lui Lily o grimasă. Un prieten nou?

– Ha, ha! Lily îşi înălţă capul cu dispreţ. Ce ocazie grozavă! Cred că ştiu cine a fost, totuşi.

– I-am cerut numărul, dar n-a vrut să mi-l dea. Mi-a spus că va suna din nou peste o jumătate de oră.

Lily zîmbi.

– Bine. Acuma era sigură că îl agăţase pe elveţian.

Mary-Lou Chen era cea mai bună prietenă a ei, colaboratorul şi partenerul ei de ilegalităţi. Se cunoşteau una pe alta dintotdeauna. La şcoala chinezească unde învăţaseră, fuseseră singurele intruse bi-rasiale, cu taţii lor chinezi şi mamele europene. Şi ambele familii erau sărace. A lui Lily, din cauza spiralei în coborîre provocată de jocul de cărţi şi a lui Mary-Lou, din cauza metodelor proaste folosite de tatăl ei în afaceri, precum şi a lenii. Pe măsură ce creşteau, cu timpul,amîndouă au început să nutrească aceeaşi ambiţie arzătoare. Să devină bogate. Erau gata să se îmbogăţească pe orice cale se putea.

Mary-Lou era o frumuseţe, cu pielea fină ca de porţelan a mamei ei şi ochi enormi uşor migdalaţi de culoarea orhidelor de ambră strălucitoare. Părul negru cu firul gros era tăiat scurt, în genul tradiţional chinezesc, cu breton lung peste ochii ei uluitori.

Cu pometţii înalţi şi osatura delicată, la început încercase să devină star de cinema, dar n-avea talent. Desigur, primise o mulţime de oferte pentru a deveni star în filme de alt gen şi, pentru a spune adevărul, din cauza pericolului reprezentat de sărăcie fusese tentată. Din aceasta a salvat-o Lily. A băgat-o în afacerea ei, a învăţat-o stratagemele ce trebuiau urmate şi acuma, cele mai bune prietene lucrau împreună, deşi nu locuiau împreună.

Mary-Lou avea un apartament modern pe Bund, cea mai elegantă stradă din Shanghai, cu vedere spre rîul Huangpu şi mărginită de clădiri de birouri ca nişte palate, restaurante elegante de primă categorie, baruri şic şi blocuri cu apartamente de lux. Micul ei apartament se afla la etajul trei, deci nu era chiar atît de scump, dar îl mobilase extravagant, cu piese moderne importate din Italia. Îşi făcea cumpărăturile în cele mai elegante buticuri, cu ultima modă europeană, şi pentru a-şi permite acest mod de trai, fără să ştie Lily, se ocupa în secret cu bijuterii furate, dîndu-le la tăiat şi transformînd astfel pietrele preţioase pentru a li se pierde urma, după care le vindea.

Mary-Lou nu credea în morală şi n-avea scrupule. Cînd ai fost atît de săracă cum fusese ea, lupţi croindu-ţi drumul cum poţi. „Bogată cu orice preţ“ era deviza ei. Nu datora loialitate nimănui. Nici chiar lui Lily.

O urmă pe aceasta în casă, cu tocurile ciocănind pe duşumelele lustruite de bambus.

– De cîte ori trebuie să-ți amintesc să-ți scoți pantofii? se plînse Lily iritată. Știi destul de bine că aduc murdărie înăuntru. Există papuci curați după ușă.

– Scuză-mă. Deși fusese crescută ca o chinezoaică, Mary-Lou nu era de acord cu vechiul obicei de a-ți scoate încălțămintea cînd intri într-o casă. Devenise, își spunea sie însăși, în timp ce-și scotea nemulțumită sandalele, mai apuseană decît Lily.

În casă era puțină mobilă, o sofa tare, o pereche de scaune bune din lemn de ulm și o masă antică de altar lăcuită în roșu, pe care se afla un Buddha aurit. Mai exista și o tăviță frumoasă din lemn, cu bețe-talisman parfumate ce ardeau într-un suport cloisonne, și un mănunchi de crizanteme de bronz. Pe masa de altar mai era și o fotografie înrămată a mamei ei, dar nici o imagine a tatălui, pe care îl ura. Chiar și cînd era pe moarte, Lily n-a fost în stare să-l ierte, pentru că distrusese viețile ei și ale mamei ei, lăsîndu-le literalmente sărace.

În afară de scaune și de masa de altar, în casa lui Lily mai erau și cîteva antichități, nici prea scumpe, nici prea ieftine. Dormitorul ei însă conținea ceva cu adevărat clasic: un pat matrimonial chinezesc, lăcuit tot în roșu închis, culoarea succesului și a fericirii. Era incastrat în perete, cu un baldachin din lemn și perdele ce se închideau complet, ca o cămăruță izolată, de sine stătătoare. Și în el, Mary-Lou știa sigur, Lily dormea singură. Nici un bărbat n-a trecut niciodată dincolo de ușa dormitorului, să tragă perdelele peste el și peste Lily goală și să facă dragoste pînă la

epuizare! Aşa cum îi plăcea lui Mary-Lou să facă cu partenerii ei.

O ajută pe Lily să ducă în pivniţă cutiile cu copiile luptătorilor de teracotă, apoi Lily o expedie cu un comision. Mary-Lou bănuia că Lily voia să fie singură, cînd va primi telefonul acela. Avea senzaţia că ceva era în curs de desfăşurare, ceva ce n-o includea şi pe ea. Şi asta nu-i plăcea deloc.

PATRU

Cînd sună telefonul, Lily ridică receptorul după primul semnal.

– Am vorbit cu clientul meu. E foarte interersat. Vocea afaceristului era fermă şi rece. Desigur, are nevoie să vadă autentificarea.

– Hmm, s-ar putea să fie cam greu în circumstanţele date. După cum ştii, piesa a fost furată cu aproape optzeci de ani în urmă. Totuşi, atît vîrsta cît şi autenticitatea pot fi dovedite, deşi în mod clar e nevoie să folosim un expert corespunzător – înţelegînd prin asta *foarte discret*. Cineva garantat că-şi va ţine gura.

– Asta se poate aranja. Următorul lucru pe care trebuie să-l discutăm este preţul.

– Avansează o ofertă, zise Lily închizînd telefonul. Nu intenţiona să se tîrguiască cu afaceristul. Aceasta însemna timp, poate luni, deci aştepta să-i ofere pînă la urmă o sumă

rezonabilă. Adică mai multe milioane de franci elveţieni. Suficienţi cît să-i asigure ei, în sfîrşit, libertatea deplină.

Se îndreptă spre fundul pivniţei. Era întuneric, dar cunoştea drumul. Apăsă butonul disimulat în spatele unei grinzi şi panoul alunecă, scoţînd la iveală un vechi seif de oţel, tipul la care trebuia să formezi un cifru pentru a-l deschide. Ştia numerele pe dinafară şi uşa grea se deschise. Printre teancurile de bancnote ascunse înăuntru se afla o casetă de bijuterii plată de culoare roşu închis. Lily o scoase. Se duse la lumină şi o deschise.

Colierul sclipi în ochii ei din cuibul de catifea neagră, vechi pietre nestemate, smaralde, rubine şi diamante în montura lor grea de aur. Şi marea perlă, lucind în lumina scăzută de parcă era vie. Întinse un deget ezitant şi o atinse, simţind şocul răcelii prin tot trupul. Repede îşi retrase mîna.

Lily intrase în posesia colierului de numai cîteva săptămîni. La aniversarea ei de patruzeci de ani, primise vizita unui străin, un bătrîn cu barba cenuşie, îmbrăcat ca un înţelept din trecut, într-un halat lung cenuşiu peste pantalonii strîmţi. Era o imagine de altădată, deşi într-un fel simţea că-l cunoaşte.

– Mă numesc Tai Lam, începu el. Am venit aici în calitate de prieten al mamei tale.

Surprinsă, îl invită înăuntru şi-l servi cu ceai, tratîndu-l ca pe un oaspete de onoare. Apoi îi spuse că nu ştia ca

mama ei să fi avut prieteni. El îşi plecă fruntea cu gravitate şi o asigură că aceasta era realitatea. Iniţial, mama ei i-a cerut un sfat şi astfel au devenit prieteni.

– Cea mai mare parte a vieţii ei, mama ta a fost o femeie bună, afirmă el, totuşi uneori cam încăpăţînată. Numai o dată a furat ceva şi fără să aibă resentimente. Mi-a spus că s-a întîmplat pentru că altfel nu-şi putea asigura un drum în viaţă, deoarece nu obţinuse permisiunea părinţilor pentru a se căsători cu Henry Song. Era foarte tînără pe atunci, adăugă el oferindu-i lui Lily pachetul pe care-l ţinea în mînă. Înainte de a muri, cu mulţi ani în urmă, continuă el, m-a rugat să-ţi dau aceasta cînd vei împlini patruzeci de ani. Mi-a spus să faci cu acest obiect orice doreşti. Şi mi-a mai spus povestea felului cum a intrat în posesia lui. Colierul aparţinuse mamei ei, o doamnă Arthur Hennessy din Paris, un cadou de nuntă de la soţul ei. Se spune că acesta l-a cumpărat odată cu o grămadă de alte antichităţi şi bijuterii ce pătrunseseră în Franţa, via creuzetul creat de piaţa de după război, şi – cu toate că avea ataşat istoricul său – el nu l-a tratat ca pe o bijuterie şi nici n-a avut cunoştinţă de valoarea lui reală. Ştia doar că nestematele erau extraordinare şi că era foarte indicat pentru un cadou de făcut noii sale soţii. Cînd fiica lor – mama ta – a fugit cu Henry Song, a furat colierul şi l-a luat cu ea. Mi-a spus că nu-şi va ierta niciodată aceasta, dar a fost

prea mîndră şi prea încăpăţînată pentru a-l înapoia. Şi în toţi aceşti ani, l-a ascuns de cartoforul ei soţ, de teamă să nu-l piardă la masa de joc, aşa cum s-a întîmplat cu toate celelalte bunuri. În final, cînd s-a îmbolnăvit şi ştia că urmează să moară, mama ta a venit la mine. „Ia asta şi păstrează-o pentru fiica mea, Lily“ mi-a spus ea. „E tot ce am de lăsat pentru ea. Dar nu i-l da pînă nu împlineşte patruzeci de ani, deoarece doar atunci va fi suficient de deşteaptă pentru a şti ce să facă cu el şi a nu-i permite unui bărbat să i-l ia, doar pentru că are impresia că e îndrăgostită.“ De asemenea, mama ta mi-a lăsat o scrisoare pentru tine, în care relatează istoricul colierului. E o poveste adevărată.

Ascultîndu-l, Lily strîngea la piept caseta de bijuterii plată roşu închis. Ochii îi erau plini de lacrimi. Mama ei i-a dat singurul lucru de valoare pe care l-a avut pe lume. Singurul lucru pe care-l lăsase în urma ei. Şi în toţi aceşti ani, l-a păstrat pentru ea.

Lily ştia despre familia ei franceză, familia Hennessy, şi de faptul că avea o verişoară care se numea Precious Rafferty. Dar asta era tot.

Mai tîrziu, cînd a rămas singură, a citit povestea colierului, adunată cu migală din toate informaţiile pe care bunicul ei le avusese, dar le nesocotise ca pe un fel de basm privind perla şi Împărăteasa Doamnă Dragon. Continuă să facă investigaţii şi descoperi fotografii şi dovezi că povestea e

adevărată. Iar acuma, celebra perlă era a ei şi putea sa facă cu ea ce voia. Trebuia însă ca totul să fie ţinut secret. Dacă aflau autorităţile, sfîrşea în închisoare.

CINCI

Mary-Lou avea o mulţime de „mici secrete“ şi unul dintre ele privea bijuteriile furate. Altul era faptul că o spiona pe Lily. Şi în dimineaţa aceea, cînd Lily o trimisese cu un comision, în loc să o asculte, o urmări şi se ascunse printre umbrele din pivniţă. O văzu astfel pe Lily apăsînd butonul ce făcea ca panoul de lemn să alunece în lături şi să dea la iveală vechiul seif de oţel.

Mary-Lou ştia deja totul despre seif. Aflase cu mai multe luni în urmă, în timp ce o urmărea pe Lily. Ţinîndu-se în umbra pivniţei, se apropiase tăcută cît mai mult, ridicase telefonul celular şi fotografiase cifrul, în timp ce Lily forma numerele. Apoi fugise sus pe scări, cu paşi uşori ca de vrăbiuţă.

Mai tîrziu, cînd Lily era plecată, coborî din nou aceleaşi scări cu trepte din lemn, trecu de coşurile cu copii din plastic ale luptătorilor dinastiei Qin, ale lui Mao, şi ale lui

Buddha. Cînd apăsă pe buton, panoul alunecă. Formă cifrul şi seiful se deschise, conţinutul lui stîndu-i la dispoziţie.

Pînă acuma, în el nu se găsiseră decît bani. *Doar bani*, gîndi Mary-Lou. *Forţa mea motrică.* Realizase că descoperise de fapt ascunzătoarea secretă unde, neputînd să-l depună legal la o bancă, Lily păstra profitul acumulat din tranzacţiile ei cu antichităţi furate. Banii se aflau în pachete îngrijite, dar Mary-Lou era aproape sigură că Lily nu îi număra niciodată. De ce ar fi făcut-o, cînd nici nu-i trecea prin minte că altcineva ar fi putut să ştie de seiful secret şi să cunoască cifrul de acces.

Luni de zile, Mary-Lou se înfruptase din plin din bani, sigură că dacă Lily ar controla, n-ar putea să o acuze niciodată pe ea că i-a furat, deoarece cum ar fi putut să cunoască existenţa seifului şi combinaţia cifrului? Şi oricum, n-avea nici o remuşcare că fură de la prietena ei. Avea nevoie de bani, deci îi lua.

În dimineaţa aceasta totuşi, continuînd să observe comportamentul lui Lily, simţi că ceva era în curs de desfăşurare şi, în loc să se ducă să facă comisionul pe care Lily îl imaginase pentru ea, se strecură pe scările pivniţei, mulţumind destinului că Lily îi amintise să-şi scoată pantofii. În timp ce se apropia în picioarele goale, nu făcea nici un zgomot. Şi, ca şi mai înainte, făcu cîteva fotografii, în timp ce Lily scotea din seif caseta plată de bijuterii.

Ridicînd camera celularului, Mary-Lou făcu fotografii rapid şi fără zgomot şi cînd Lily deschise cutia. Aproape că

nu fu în stare să-şi reţină suspinul de uluire, cînd văzu ce conţine.

Nu văzu se niciodată o asemenea bijuterie: smaralde masive, diamante şi rubine, şi perla aceea de mărimea unui ou de prihor. De unde, se întrebă surprinsă, pusese mîna Lily pe ea?

Urcă în linişte scările, cu pulsul accelerat de emoţie şi cu adrenalina scurgîndu-i-se prin vene. Colierul trebuie că valora o avere! De tot ce aveai nevoie, era cumpărătorul adecvat. Aha! Acesta era deci telefonul pe care îl aşteptase Lily. Avea deja un cumpărător?

Mary-Lou se grăbi să iasă în stradă, unde era parcată maşinuţa ei. Urcă şi plecă repede, astfel ca Lily să nu vină să o găsească tot pe acolo şi să o suspecteze că a spionat-o. Conduse fără ţintă, cu mintea lucrîndu-i febril. Îi era uşor să fure colierul, dar mai întîi avea nevoie să găsească un cumpărător.

A doua zi, cînd Lily era plecată, Mary-Lou coborî din nou la subsol şi deschise seiful. Scoase colierul, lăsîndu-l să-i alunece printre degete şi minunîndu-se de greutatea şi transparenţa pietrelor preţioase, ca şi de mărimea strălucitoarei perle albă-crem. Ochii i se deschiseră şi mai mari, cînd citi notiţa lui Lily despre provenienţa lui. Probabil că valorează chiar mai mult decît sperase ea.

Fapt era că, acest colier ar putea pune capăt tuturor suferinţelor ei; i-ar fi oferit milioanele de care avea nevoie, pentru viaţa frumoasă pe care o dorea şi de care credea că

e vrednică. Merita orice risc. Dacă Lily îi va face necazuri, se va ocupa de ea în mod „corespunzător“ Lui Mary-Lou nu-i era teamă de asta. Singura ei problemă era acuma să găsească un cumpărător.

ȘASE

Cîteva zile mai tîrziu, Mary-Lou sosi la biroul şlefuitorului de diamante, aflat la etajul doi al unei mici clădiri sărăcăcioase dintr-un cartier rău-famat, clădire strînsă ca un sandvici între un „cabinet de masaj“ ieftin şi una din acele prăvălii pe jumătate ascunse, unde veneau jucătorii să cumpere bilete de loterie, visînd la marele cîştig.

Clădirea era ferectă în spatele unor porţi duble de fier şi strada îngustă clipea de semnalele luminoase ale neonului, uneori cîte trei, atîrnate deasupra barurilor şi ceainăriilor jalnice, ce miroseau a peşte prăjit, a creier de oaie şi a orez, ce înota într-un bulion subţire şi iute. Oameni zdrenţăroşi părăsiţi de noroc, sau pur şi simplu beţi sau prostiţi, stăteau aşezaţi pe vine pe trotuare, cu spatele sprijinit de pereţi, fumînd şi privind în gol şi uneori horcăind şi scuipînd cocoloaşe de flegmă.

Nasul perfect al lui Mary-Lou se încreţi de dezgust. Ura să vină aici. Ştia că atrăgea atenţia cu aspectul ei exotic, de

aceea întotdeauna se îmbraca în blugi și un tricou, fără bijuterii, nici măcar cu un ceas. Chiar și așa, îi era teamă pentru mașina ei, așa mică și iefină cum era. Nimic nu era sigur pe străzile astea care o făceau să devină nervoasă, mai ales cu ceea ce avea ascuns în buzunar. Două diamante, fiecare de cîte patru carate, furate de la o familie de bogătași, care fuseseră de curînd retăiate de șlefuitorul de diamante din fundul străzii, pierzînd ceva din greutatea lor în acest proces, dar asta însemnînd că acuma erau de nerecunoscut. Folosindu-se de banii lui Lily, făcuse un tîrg cu hoții și acuma diamantele erau ale ei, pentru a le vinde.

Punîndu-și ochelarii de soare, ieși în stradă. Își parcase mașina chiar în fața clădirii, dar acuma în locul ei se afla un camion vechi. Scoase un urlet de furie și se răsuci, privind acuzator la vagabonzii de pe stradă. Ei o priviră la rîndul lor rîzînd și unul horcăi gata să-și scuipe flegma în față.

– Isuse! Făcu un pas înapoi dezgustată și-și simți tocul lovindu-se de un picior. Brațele unui bărbat o înconjurară și ea scoase un strigăt. Se adunase o mulțime, privind și rînjind. Furioasă, se răsuci, astfel încît să fie exact cu fața la omul care o ținea. Acesta o apucă de braț, înainte ca pumnul ei să-l atingă.

– Ai grijă, zise el. În felul acesta, ai putea să rănești pe cineva.

Se uită la bărbatul chipeș, pe care nu-l văzuse niciodată. Înalt, cu umerii lați, zvelt în genul american, cu părul negru și niște ochi de un albastru intens lipsiți de zîmbet, dar care îi întîlniră pe ai ei într-un fel foarte sexy. Îl cunoștea. Sau,

mai curînd, ştia cine e. Nu cu mult timp în urmă, articolele despre moartea accidentală a bogatei lui soţii dominaseră mass media timp de mai multe săptămîni.

– Te cunosc, zise ea tot furioasă.

– Mi-ar plăcea şi mie să te cunosc, zise el. Asta dacă îmi promiţi să nu-mi distrugi piciorul cu tocul şi să nu încerci să-mi dai pumni.

Mary-Lou îl privi în ochi un timp ce păru destul de îndelungat.

– OK, rosti ea în sfîrşit.

El îi dădu drumul la braţ.

– Deci, ce s-a întîmplat?

– Cineva mi-a furat maşina.

El dădu din cap.

– Nu mă surprinde. Pe aici ţi s-ar fura şi dinţii din gură. Ar trebui să-ţi iei cu tine întotdeauna o gardă de corp şi să-l laşi în maşină, în timp ce tu ai grijă de indiferent ce afacere te aduce aici.

Nu o întrebă ce fel de afacere ar fi putut să fie şi nici ea nu-l întrebă ce căuta pe acolo. Întrebările directe despre ce faci în acest loc suspect erau în afară de problemă. Fiecare îşi păstra „afacerea" pentru el însuşi.

– Maşina mea e puţin mai jos, pe stradă, zise el. Ce părere ai dacă ţi-aş da o mînă de ajutor, apoi să contactezi poliţia şi să le spui amănuntele.

– Şi mare scofală dacă o fac, zise ea cu amărăciune făcîndu-l iar să rîdă.

– Hei, zise el. E doar o maşină. Presupun că era asigurată.

– Da, confirmă ea posomorîtă, dar va fi nevoie de ani întregi şi de munţi de hîrtii, pînă vor face ordine. Ştiu cum sînt.

– Pentru o femeie atît de frumoasă, eşti cu adevărat cinică, zise el făcînd-ui semn bodyguardului să-i deschidă portiera maşinii. Mary-Lou urcă în Hummer-ul verde cu geamuri fumurii. El se duse de cealaltă parte a maşinii şi se aşeză lîngă ea. Încotro? întrebă el. Ea se întoarse pentru a se uita la el, o privire lungă şi adîncă.

– Spre cel mai apropiat bar bun, răspunse ea cu o şoaptă răguşită.

ŞAPTE

Bennett Yuan o duse la *Bar Rouge* de pe Bund, nu departe de locuinţa ei. Era un loc şic şi modern cu uriaşe instantanee-foto ale unor frumuseţi asiatice cu buze roşii şi îmbufnate, încadrate în rame asortate din lemn roşu lăcuit, care ţineau loc şi de paravane, pentru a creia intimitate separeurilor şi meselor. Duzine de candelabre veneţiene de un roşu rubiniu răspîndeau o lumină blîndă roz, iar ferestrele şi terasa ofereau o privelişte panoramică asupra zgîrie-norilor din Shanghai.

Se aşeză în faţa ei, nu alături aşa cum se aşteptase ea, aşa că se îmbufnă plină de farmec.

– În felul acesta pot să te privesc mai bine, explică el. Ştii de ce te-am adus aici? Ea dădu din cap. Pentru că eşti mai frumoasă decît oricare dintre fetele astea de pe pereţi. O privi în ochi, o privire lungă şi adîncă, privire care o făcu pe Mary-Lou să vibreze pînă în fundul stomacului. Încă nu

mi-ai spus cum te cheamă, continuă el. Sau preferi să rămîi în anonimat.

– Mă numesc Mary-Lou Chen. Numele tău îl cunosc, ţi-am văzut fotografia în ziare.

Ridică din umeri ca pentru a înlătura realitatea.

– Şi ce ai dori să bei, Mary-Lou Chen?

Îi făcu semn chelnerului în timp ce Mary-Lou se gîndi vreme de un minut.

– Mi-ar plăcea un pahar de şampanie, hotărî ea, iar Bennett comandă o sticlă.

Rămaseră tăcuţi, continuînd să se privească profund în ochi, recunoscînd posibilitatea a ceea ce s-ar putea întîmpla între ei, pînă cînd chelnerul apăru cu o frapieră de argint cu gheaţă, pe un suport, şi şampanie. Înfăşură sticla într-un şervet alb, apoi scoase expert dopul cu o pocnitură puternică, odată cu curentul de aer ce ieşea pe gîtul ei. Îi turnă puţină lui Bennet, pentru a o gusta, şi cînd el dădu din cap aprobator, chelnerul umplu două cupe. Un al doilea chelner aduse un bol cu pişcoturi şi apoi îi lăsară singuri, în separeul lor intim, sub strălucirea voalată a lampionului roşu.

Bennett Yuan ridică paharul îndreptîndu-l spre ea şi rosti:

– Pentru noi doi, Mary-Lou Chen.

– Da, zise ea devenind brusc nervoasă. Exista în el un fel de intensitate, pe care nu o întîlnise pînă atunci la nici un bărbat. Este, gîndi ea, un om care ştie ce vrea şi întotdeauna va căpăta ceea ce doreşte. Şi îi era puţin teamă de el.

– Aşa că, vorbeşte-mi despre tine. Bennett se lăsă pe spate, cu un braţ aşezat pe spătarul scaunului.

Brusc, desprins de privirea ochilor ei, păru că devine altă fiinţă. Mai nepăsător, reconfortat, un bărbat total mulţumit de sine însuşi. Şi atît de chipeş, încît Mary-Lou nu putu să-i găsească nici un defect. Păr şaten închis pieptănat lins pe spate; ochi de un albastru profund cu privirea aceea intensă de sub sprîncenele negre; un nas aproape prea perfect pentru un om; bărbie pătrată şi o gură mare şi fermă, care o făcu să se întrebe cum ar simţi-o dacă l-ar săruta.

Îşi scutură părul greu şi negru tuns scurt, luă o gură de şampanie şi începu să vorbească despre munca ei şi despre Lily.

– Deci, cine este această Lily Song? întrebă el umplîndu-i din nou paharul.

– O veche colegă de şcoală. Întotdeauna s-a ocupat de antichităţi, dar în special cumpără şi vinde obiecte pentru turişti. Ştii tu, amintiri despre Mao, luptătorii, imagini ale lui Buddha.

– Şi asta aduce profit?

Ea sorbi din nou din şampanie şi-l învălui într-o privire lungă.

– Unele da.

– Şi care ar fi acestea?

Mary-Lou rîse scuturîndu-şi din nou părul negru.

– Asta nu pot să-ţi spun, zise ea, privindu-l lung pe sub breton. Oricum, de ce vorbim atît de mult despre mine? Eu aş vrea să ştiu totul despre tine.

– Nu sînt multe de spus, pe care nu le ştii deja, bănuiesc. Sînt implicat într-un comerţ cu piese de mobilier. Ridică iar din umeri nerăbdător, ca şi cum i-ar fi displăcut ceea ce făcea pentru a-şi cîştiga existenţa. Sediul meu se află aici în Shanghai, dar călătoresc foarte mult. Asta mă ţine ocupat. Umplu din nou paharele şi îi făcu semn chelnerului să mai aducă o sticlă.

– Poate că asta e o treabă bună, zise ea gîndindu-se la soţia lui moartă, Ana Yuan. Avînd în vedere ce s-a întîmplat... Vreau să spun că te ţine ocupat, să nu trebuiască să gîndeşti...

El îi aruncă o privire rece, încît ea se opri conştientă că, pătrunsese literalmente în ape prea adînci. Îşi bău şampania.

– Şi ce intenţionezi să faci în legătură cu maşina ta? întrebă Bennett. Uitase cu totul de maşina furată. El îi întinse celularul lui. Ia-l, ar fi mai bine să raportezi furtul, comentă el.

Depoziţia luă mai multă vreme decît crezuse ea şi cînd termină, era gata şi cea de a doua sticlă de şampanie. Simţindu-se adorabil de ameţită, în clipa aceea Mary-Lou nu dădea nici o para chioară dacă-şi va revedea maşina sau nu.

– Locuiesc chiar aici, în josul străzii, zise ea invitîndu-l din ochi.

El dădu din cap înţelegînd mesajul. Plati chelnerul, o luă de braţ şi o conduse spre lift. Stătură departe unul de altul, fără să vorbească, ea cu capul plecat privindu-şi sandalele-papuc din antilopă roşie şi gîndindu-se la ceea ce va urma, iar el privind în tavan cu o faţă inexpresivă.

Bodyguardul lui aştepta în Hummer şi merseră cîteva blocuri mai departe pînă la clădirea lui Mary-Lou.

Bennett privi apreciativ zgîrie-norul modern. Îi ceru bodyguardului să aibe grijă ca valetul să-i parcheze maşina, apoi îl concedie.

– Spune-mi, Mary-Lou Chen, cum poate o femeie, care vinde copii ale busturilor lui Mao şi ale lui Buddha şi alte „antichităţi" asemănătoare, să-şi permită să locuiască într-un loc ca acesta?

Ea îi zîmbi, în timp ce liftul îi urcă cu doar trei etaje mai sus.

– Asta pentru că sînt o femeie inteligentă, n-ai observat? Descuie uşa şi intrară.

– Am fost ocupat să observ cît eşti de frumoasă, răspunse el închizînd uşa în urma lui şi apropiindu-se de ea. Eşti ca mătasea moale chinezească, murmură în continuare sărutîndu-i urechea stîngă. Şi miroşi picant, a flori de ghimbir şi lemn de santal. Gura i se insinuă de-a lungul gîtului, sărutîndu-i pulsul palpitînd de la baza gîtului, apoi se mişcă în sus spre buze. Iar gura ta are gust de şampanie, adăugă el continuînd s-o soarbă, pînă ce ea de-abia mai putu să respire.

Împingîndu-l deoparte, îl luă de mînă şi-l conduse în dormitor, un spaţiu mic cu pereţii roşii ca macul, cu un pat uriaş cu tăblia de la căpătîi din piele ca abanosul, cu aşternut din mătase neagră, cu perdele fîlfîitoare din mătase roşie şi lămpi frumoase cu abajur auriu.

– Ca dormitorul unei cocote de lux, zise el rîzînd şi, cu toate că Mary-Lou fu puţin ofensată de comentariul lui, surîse.

– Aşteaptă aici, zise ea împingîndu-l în pat pe spate şi ieşind din cameră.

Se întoarse cîteva minute mai tîrziu, purtînd o mantie de mătase neagră, brodată cu dragoni roşii şi nimic dedesubt. Aducea cu ea o altă sticlă de şampanie şi două cupe.

– M-am gîndit că poate mai avem nevoie de puţină, zise ea umplînd paharele. În timp ce-i întindea un pahar, privirea lui o devora. Puse paharul pe masă şi întinse mîna după eşarfa mantiei, trăgînd-o spre el.

– Vino aici, rosti răguşit. Dezlegînd eşarfa şi desfăcîndu-i mantia, îi privi trupul gol şi frumos. Apoi o trase pe genunchii lui şi începu să o sărute.

Ea îşi scoase braţele din mîneci şi se lăsă pe spate în pat, privind în ochii lui, în timp ce el se lăsă greu şi flămînd peste ea. Apoi apucă sticla de şampanie, o desfăcu şi lăsă băutura să picure peste sîni, în jos spre abdomen, în ascunzişurile ei.

– Minunat, zise el lingînd pielea fină şi răcoroasă. Eşti delicioasă, Mary-Lou Chen.

OPT

În următoarele cîteva săptămîni, cînd nu se gîndea la Bennett Yuan, Mary-Lou se gîndea la colier. Era răspunsul la toate rugile ei – dacă se rugase vreodată. Era destul de uşor să pună mîna pe el; problema consta în a găsi un cumpărător, destul de bogat pentru a plăti cît voia ea. Nu cunoştea super-bogătaşi internaţionali; aceştia trăiau într-o lume diferită de a ei.

Stătea la fereastra apartamentului, fumînd o ţigară, privind traficul intens şi aglomerat de pe rîu şi gîndindu-se că fusese perfectă pentru bogătaşi ca „prietenă“, dar nici unul nu menţionase vreodată căsătoria. Pur şi simplu, bogătaşii nu se însurau cu fete ca ea. Aceştia făceau alianţe. Banii se căsătoreau cu bani, mai ales în China.

Totuşi, Bennett Yuan era altfel. Toată lumea ştia cum murise soţia lui. Speculaţiile despre acest caz alimentaseră timp de peste o săptămînă reportajele nocturne de la TV, ca şi din toate ziarele. Zvonistica era unul din circuitele mari

de informaţii ale oraşului şi aflase că, atunci cînd fiica familiei Yuan s-a căsătorit cu Bennett, bogata ei familie a insistat ca el să-şi schimbe numele luîndu-l pe al lor, astfel încît „dinastia“ să continuie prin copiii lor. De asemenea, văzuse la TV fotografiile soţiei lui Bennett. Ana Yuan era o tînără plinuţă, modest îmbrăcată şi desigur circulase zvonul că frumosul şi tînărul american se căsătorise cu ea pentru bani.

Nu e nimic rău în asta, se gîndi Mary-Lou. Şi ea ar fi făcut acelaşi lucru, dacă s-ar fi ivit ocazia. Totodată însă, a mai circulat zvonul că familia Yuan depusese banii Anei în conturile familiei şi că Bennett era îngrădit de anumite condiţii, astfel încît nu putea să pună niciodată mîna pe ei.

După moartea Anei, au încercat să evite ca Bennett să se mai folosească de numele lor prestigios, dar n-au reuşit. Însă anulară zestrea Anei, în aşa fel încît banii şi toate proprietăţile, inclusiv splendidul apartament matrimonial dintr-unul din blocurile-turn cele mai exclusiviste din Shanghai, reveniră familiei. Cînd au fost întrebaţi de ce au luat asemenea măsuri drastice, zvonurile spun că implacabilul lor răspuns a fost:

– E un străin. Nu face parte din „familia“ noastră. Şi n-a avut copii Yuan. Acuma nu reprezintă nimic pentru noi.

Desigur se mai spunea prin oraş că totul era adevărat şi că Bennett n-a moştenit nici un bănuţ. Ceea ce ştia însă Mary-Lou era ce-i spusese el, că şi-a iubit soţia şi că a fost

devastat din cauza morţii ei tragice. Şi că n-a fost în stare să afle niciodată ce făcea ea în Suzhou.

Asta era tot. Bennett se afla acuma pe contul lui. Şi, în mod clar, nu era un om bogat, chiar dacă încă se comporta ca atare. În realitate, Bennett era ca şi ea: un „oştean al norocului“, un bărbat chipeş, care credea că are dreptul la o viaţă mai bună, indiferent de modul cum o putea obţine. Bennett se va însura cu altă moştenitoare, era sigură de asta. Şi tot aşa de sigură era, că nu se va însura cu ea.

Se încruntă frustrată, în timp ce-şi stingea ţigara. Voia două lucruri de la viaţă. Îl voia pe Bennett şi să vîndă colierul, pentru a deveni bogată. Într-un fel, aceste două lucruri erau legate unul de altul... colierul şi Bennett.

Dintr-odată îi veni răspunsul. *Desigur!* Bennett cunoştea afacerişti bogaţi, nu doar din China, ci şi de peste hotare. Era candidatul perfect care să o ajute să găsească un cumpărător. Asta ar fi însemnat să împartă profitul pe jumătate cu el, dar pentru că oricum colierul era furat – va fi totuşi un profit. Cu excepţia... O altă idee îi trecu prin cap şi de data aceasta zîmbi. Ştia perfect cum să aibă ambele lucruri pe care le voia. Bennett *şi* banii. Şi de data aceasta nu va rămîne doar o „prietenă“ disponibilă.

Rîse cît de inteligent – cît de *simplu* – era planul. Bennett va găsi un cumpărător şi ea va fura colierul din seif. *Dar* nu i-l va da, pînă ce nu se va însura cu ea. Apoi el îl va vinde şi amîndoi vor fi bogaţi. Era un cerc vicios perfect: cumpărător – căsătorie – colier – bani. După care vor trăi fericiţi.

Încîntată de planul ei, îl sună pe Bennett şi fixă o întîlnire cu el în aceeaşi seară la şapte, în barul *Cloud 9* de pe acoperişul hotelului *Grand Hyatt*, dincolo de rîu, în cartierul afacerilor numit Pudong.

NOUĂ

Conducînd noul ei Mini-Cooper roşu prin tunelul ce unea cele două districte, Mary-Lou se gîndea la Bennett într-un mod cu totul diferit. Nu mai vedea în el doar arătosul bărbat-de-oraş, iubitul perfect de care nu se putea sătura. Pentru prima oară îşi folosise capul şi gîndise ca o femeie de afaceri.

Zîmbea, în timp ce lăsă maşina pe mîna valetului să o parcheze, şi intră în impozantul bloc-turn Jin Mao, cea de a treia cea mai înaltă clădire din lume. Hotelul ocupa etajele dintre al cincizecişitreilea pînă la al optzecişişaptelea. Pînă sus luă ascensorul de mare viteză, ce se deschidea într-un bar strălucitor decorat art-deco, cu o vedere uluitoare asupra întregului Shanghai, atît de sus în cer, încît norii se alungau prin faţa tuturor ferestrelor. De aici şi numele barului, *Cloud 9*.

Privind în jur nu-l văzu pe Bennett, aşa că luă loc într-un separeu şi comandă o vodka-martini.

– Cu trei măsline albastre, îl instrui ea pe chelner, spunîndu-i totodată că băutura îi plăcea foarte rece şi doar cu cîţiva stropi de vermut. Mary-Lou a ştiut întotdeauna exact ce voia.

Luă cîteva guri gîndindu-se cum să antameze subiectul colierului cu Bennett. Tocmai hotărîse ce tactică să urmeze, cînd îl văzu intrînd în bar. Stătu de vorbă cu frumoasa animatoare care, notă ea iritată, îi zîmbi fermecător în timp ce-l însoţea la masă. De asemenea, observă că Bennett îi aruncă fetei acel surîs profund, foarte personal, ceea ce o irită şi mai tare.

– Iartă-mă că am întîrziat, rosti Bennett aşezîndu-se vizavi de ea. Nu o sărută şi nici nu-i luă mîna, îi adresă doar un zîmbet obosit. Traficul, adăugă el.

Mary-Lou nu întîmpinase nici un fel de probleme cu traficul, dar nu mai comentă, aşteptînd înainte de a spune ceva, pînă ce el făcu comanda unui Jack Daniel cu gheaţă şi chelnerul se depărtă.

– Am un secret, zise ea privindu-l în ochi.

– Fac pariu că ai. Sper doar să nu mă privească pe mine. Aprinse o ţigară, fără a-i oferi şi ei una, la care ea se încruntă. Ceva nu era în regulă.

– Aş putea nici să nu ţi-l divulg, zise ea luînd cu ostentaţie o ţigară şi aşteptînd să-i ofere foc, ceea ce el făcu rînjind batjocoritor.

– Foarte bine, atunci n-o face. E cel mai sigur mod de a păstra un secret.

– A, dar ăsta într-adevăr te priveşte. Şi e ceva ce ai fi foarte încîntat să afli. Incapabilă să se abţină mai mult, îşi scoase celularul şi-l puse pe masă între ei. Uită-te la fotografia de acolo, zise ea cu nepăsare. Cred că te va surprinde. Bennett mai luă o gură din Jack Daniel, nefăcînd nici o mişcare pentru a lua telefonul. Dă-i drumul, îl grăbi ea. Garantez că o să-ţi placă ceea ce vei vedea.

Oftînd, Bennett ridică telefonul şi apăsă pe buton. Pe ecran apăru fotografia colierului.

– Ce e asta, e cam ştearsă, zise el nerăbdător.

– Mai apasă o dată.

Făcu ce i se spuse şi de data aceasta colierul apăru mai clar. Îl privi cîteva clipe, apoi închise telefonul şi i-l restitui.

– Deci? o întrebă după aceea rezemîndu-se pe speteză şi sorbindu-şi bourbon-ul.

Mary-Lou îşi puse coatele pe masă şi se apropie mai mult de el. Privind în jur, pentru a se asigura că nu erau ascultaţi, spuse încet:

– Colierul acesta e real. Nu numai că are pietre preţioase ce valorează o avere, dar e şi de o provenienţă, pentru care nişte cumpărători din străinătate vor fi gata să plătească în plus faţă de tarifele obişnuite.

Se lăsă pe speteaza scaunului, aşteptînd să-şi manifeste nerăbdarea şi curiozitatea, dar el n-o făcu. Pur şi simplu o privi rece şi repetă:

– Deci?

– Lasă-mă să-ţi spun povestea, zise ea şi, simţindu-se Şeherazădă, istorisi povestea faimoasei perle a Împărătesei Doamne Dragon. Ştiu unde e colierul, zise ea în final. Pot să pun mîna pe el chiar acuma, sau mîine, sau săptămîna viitoare, dacă vrei. Dar mai întîi, am nevoie de un cumpărător. Şi aici, dragul meu Bennett, intervii tu. Un zîmbet triumfător lumină frumoasa ei figură, în timp ce se lăsă din nou pe spătarul scaunului privindu-l.

El se uită la ea cu răceală

– Cred că acest colier e furat. Deci îmi ceri să devin tăinuitor de obiecte furate, Mary-Lou?

– Nu tăinuitor. Partener. Deveni teribil de serioasă. Am obiectul, tu fă rost de cumpărător. Nu-i mai pomeni de cea de a treia parte a ecuaţiei – căsătoria – şi nici n-o va face, pînă ce cumpărătorul nu va fi găsit şi gata să dea banii şi să intre în posesia colierului.

Bennett ridică nepăsător din umări.

– N-am nevoie de genul acesta de tranzacţie, am propria mea afacere de condus.

Ea ştia totul despre „afacerea“ lui Bennett. Îşi făcuse temele şi aflase despre ce era vorba. Familia Yuan îi aranjase exportul unor componente de mobilier, dar cu terminarea căsătoriei şi această afacere era pe cale să dea faliment. Bennett era un cheltuitor. Avea nevoie de bani pentru a trăi pe picior mare, aşa cum făcea şi ea. Erau amîndoi la fel, se potriveau perfect.

– Bennett, acest colier poate să ne facă foarte bogaţi pe amîndoi. Nu va mai trebui să te gîndeşti niciodată la

mobilier. Eu am obiectul, tu găseşte cumpărătorul şi vom împărţi jumătate-jumătate.

El termină băutura cu o singură înghiţitură şi îi făcu semn chelnerului să mai aducă una.

– Tot ce am văzut e o fotografie. Tot ce am auzit e o poveste. De unde pot să ştiu că totul e adevărat şi că acest colier există într-adevăr?

– Bennett, răspunse Mary-Lou scuturîndu-şi iar pletele negre scurte şi lucioase şi oferindu-i din nou zîmbetul ei încîntător, eu cred că va trebui să ai încredere în mine.

ZECE

Bennett considera că Mary-Lou era frumoasă. Era sexy şi amuzantă, dar pentru el era doar un fel de aperitiv, bun şi gustos de mîncat şi să te bucuri de el alături de ceva de băut. „Felul principal“ trebuia să fie însă mai substanţial şi să aducă altceva pe masă, în afară de aparenţe. Cînd s-a căsătorit cu Ana Yuan – pentru milioanele ei desigur – a crezut că tocmai asta a căpătat. De ce nu? Dar în ciuda planului lui atent întocmit, totul a mers prost. Suferise ca un sărăntoc la masa bogătaşului Yuan. De data aceasta trebuia să găsească o moştenitoare fără familie. Şi, înainte de a se căsători cu ea, se va asigura că-şi ţine banii în propriul ei buzunar.

Soţia lui murise de mai bine de şase luni şi viaţa lui se afla într-un moment de cotitură, aşa că încercă să hotărască ce va face în continuare. Mary-Lou a fost o digresiune temporară palpitantă. Era timpul să meargă mai departe şi în seara aceasta plănuise să-i spună. Dar acuma, apăruse cu

această schemă a colierului, bazată, pe cît putea el să-şi dea seama, pe o fotografie neclară, pe care declara că a făcut-o acelor bijuterii „rare“, şi pe povestea perlei „cadavrului“. O poveste de care era interesat, deşi se îndoia de veridicitatea ei.

– Exact, *cine* are exact acest colier? Mai luă un cub de gheaţă din găletuşa de cristal şi îl puse în băutura lui.

– Asta nu pot să-ţi spun.

Se uită la ea cu sprîncenele ridicate.

– Vrei să spui că te aştepţi să vînd aceste bijuterii pentru tine, fără să ştiu de unde provin? Haida-de, Mary-Lou, n-ai să găseşti în oraş nici măcar un singur răufăcător care să colaboreze cu tine. De unde să ştiu că nu ai intenţia să ucizi pe cineva pentru a pune mîna pe colier?

Ochii ei de ambră strălucitoare deveniră tot atît de reci ca bourbon-ul lui cu gheaţă.

– Şi chiar aşa voi face, afirmă ea, dacă va trebui.

Bennett se lăsă pe speteaza scaunului şi ridică paharul. Îi trecu prin minte că Mary-Lou putea să aibă faţă de înger, dar avea un suflet turnat din oţel rece veritabil. Asta îi plăcea. Semănau în mai multe privinţe, nu doar în una. Mai luă o gură din bourbon privind-o.

– Încă nu m-ai convins, zise el. Şi oricum, n-aş colabora cu tine fără să cunosc provenienţa colierului şi cine îl posedă acum.

– Nu pot să-ţi spun asta. Era încăpăţînată, dar îşi dădea seama că totuşi se mai înmuiase.

Se întinse peste masă pentru a-i lua mîna.

– Ascultă, dulceață, zise el cu un ton plin de superioritate, pe care ea îl cunoștea bine de la alți „bogătași“ cînd o părăseau pentru următoarea fată drăguță, îmi ceri să lucrez în bezná, mă pui într-un pericol clar fără să cunosc faptele. Hai să fim realiști. Spune-mi ce vreau, sau hai să ne spunem imediat „la revedere, a fost nostim atît cît a durat“

A fost partea cu „hai să ne spunem imediat la revedere“ cea care a atins-o în mod deosebit, așa cum știa și el că se va întîmpla. Lacrimile țîșniră din ochii ei frumoși și se agăță strîns de mîna lui.

– Nu spune asta, șopti ea, te rog nu spune asta, Bennett!

El își eliberă mîna din strînsoare și se așeză mai bine în scaun ridicînd indiferent din umeri.

– Îmi ceri prea mult, zise apoi făcînd-ui semn chelnerului să aducă nota.

O auzi trăgînd aer în piept adînc și tremurat.

– E vorba de partenera mea, Lily, admise ea. Ea are colierul. A existat în familia ei de generații întregi. Nu știu cum, sau de ce îl are abia acuma. Jur că înainte nu-l avea, altfel în mod sigur l-ar fi vîndut. Știu că și ea caută un cumpărător și de aceea eu – *noi* – trebuie să-l luăm, înainte de a-l vinde.

Bennett se gîndi la Lily, femeia pe care Mary-Lou declarase că e gata să o ucidă dacă va fi nevoie. Se întreba dacă nu ar fi mai bine să facă afacerea direct cu Lily, nu cu Mary-Lou. La urma urmei, Lily era posesoarea legitimă a colierului, deși – având în vedere proveniența lui – era

posibil să fie confiscat de guvern, dacă va ieşi la iveală. Merita să facă nişte investigaţii.

– Mi-ar plăcea sa mă întîlnesc cu Lily, zise el plătind nota şi adăugînd un bacşiş generos. Cu toate că avea bani puţini, Bennett dădea totuşi bacşişuri mari; descoperise că astfel întotdeauna îi era asigurată o masă bună şi cele mai bune servicii; şi crea impresie bună. Mary-Lou îl privi uluită, întrebîndu-se de ce doreşte s-o întîlnească pe Lily. Ca şi cum i-ar fi răspuns la întrebare, el continuă: Dacă va trebui să facem afaceri împreună, trebuie să ştiu exact cine are acest obiect. Se ridică de la masă şi îi întinse mîna. ĂHai partenero, adăugă el, să o sunăm pe Lily şi să o invităm la cină.

Zîmbetul lui Mary-Lou lumină barul, în timp ce ieşeau amîndoi din *Cloud 9.*

UNSPREZECE

Lily se afla în curtea ei liniştită, hrănind peştişorul de aur. Singurul sunet era susurul blînd al apei peste suprafaţa netedă de aramă a fîntînii din zid, pînă în momentul în care zbîrnîitul telefonului o făcu să iasă brusc din starea ei de spirit Zen. Nemulţumită, se gîndi o clipă să nu răspundă, dar apoi cînd controlă ecranul văzu că era Mary-Lou. Oftînd, apăsă butonul pentru preluarea convorbirii.

– Nu vreau să discut afaceri, rosti ea cu bruscheţe. Nu poţi să aştepţi pînă mîine?

– Dar, Lily, nu vreau să discut afaceri. Sînt cu cineva cu totul special, cineva pe care vreau să-l cunoşti...

Vocea lui Mary Lou era dulce ca mierea şi Lily ghici că, indiferent cine era acest „cineva“ special, se afla chiar lîngă ea.

– Nu poate să aştepte pînă mîine? întrebă ea cu gîndul la un pahar de vin rece, cu care să stea pe terasă, în zvon de clopoţei ca într-un templu, în clipocitul fîntînii şi în ciripitul

micului canar din colivia de bambus, care întotdeauna cînta atît de adorabil cînd ea rămînea mai mult lîngă el. Şi în felul acesta, toate gîndurile despre morminte profanate şi despre urgia cu care sigur ar înfiera-o strămoşii ei dacă ar şti ce face, erau alungate temporar din minte. Uneori nu putea să doarmă noaptea din cauza acestor gînduri, dar „bogată cu orice preţ“ era mantra ei şi – ca şi Mary-Lou – numai pentru asta trăia.

– Vrem să te invităm la cină. Hai, Lily, e ceva important!

Pentru tine o fi, gîndi Lily, dar Mary-Lou părea atît de emoţionată la gîndul că avea nevoie de aprobarea ei! Şi la urma urmelor, era prietena ei.

– Ei bine, e în regulă, oftă ea. Spune-mi unde şi cînd.

– Restaurantul italian de la *Grand Hyatt*, într-o jumătate de oră!

– Patruzeci şi cinci de minute, zise Lily gîndindu-se la trafic.

De fapt dură o oră şi ei erau deja aşezaţi la o masă discretă pe jumătate ascunsă în spatele unui paravan, aşteptînd-o. Restaurantul fusese alegerea lui Bennett, deoarece ştia că cea mai mare parte dintre clienţi vor fi afacerişti şi turişti străini, pentru că nu era încîntat să fie recunoscut.

Lily alesese să se îmbrace cu un ceongsam de culoare verde-jad lung pînă la genunchi, descoperindu-i astfel frumoasele ei picioare şi ducea cu ea un sac artizanal din satin brodat, cu ciucuri de jad şi mărgele. Arăta proaspătă şi sigură pe ea, deşi nu se simţea chiar aşa. Ar fi vrut să nu fi trebuit să-şi bată capul cu îmbrăcămintea şi să nu se ia la

trîntă cu traficul, tot drumul prin tunelul de sub rîu spre districtul Pudong, doar pentru a se întîlni cu ultima cucerire a lui Mary-Lou, cînd ar fi putut să stea acasă confortabil, pe propria ei terasă, singură cu gîndurile ei.

Cînd se apropie, Bennett se sculă în picioare. Ea nu zîmbea şi cu îmbrăcămintea ei chinezească el reflectă că arată ca o afaceristă care încearcă să pară feminină. N-avea nici o îndoială că Lily Song era o bucăţică dură, dar nu întîlnise niciodată o femeie care să nu cedeze în faţa farmecului lui special.

– Lily, zise el privind-o adînc în ochi şi zîmbind în felul acela foarte personal cu care le saluta pe femei. Mary-Lou mi-a vorbit despre tine atît de mult, încît simt că deja de cunosc, dar trebuie să-ţi mărturisesc că nu m-am aşteptat să fii atît de frumoasă.

Ea ridică o sprînceană neagră şi sceptică, studiindu-l în timp ce el îi ţinu mîna puţin mai mult decît era necesar. Un seducător de profesie, gîndi ea, exact genul de bărbat de care se îndrăgostea Mary-Lou.

Aceasta îi privea neliniştită. Pe faţa lui Lily nu văzu nici un semn că l-ar recunoaşte şi se gîndi că probabil era singura femeie din Shanghai, care nu-l recunoştea pe Bennett Yuan. Dar Lily arareori se uita la televizor şi nu era preocupată de ştiri; era atît de înlănţuită de mica ei lume a afacerilor!

– Acesta e Bennett Yuan, zise ea şi zări o undă de recunoaştere ce traversă figura lui Lily. Se pare că greşise şi chiar şi Lily auzise de moartea tragică a Anei Yuan.

– Bună seara, domnule Yuan, își retrase Lily mîna dintr-a lui. Cunoștea foarte bine povestea și, de asemenea, că nu erau decît șase luni de cînd îi murise soția. Aruncîndu-și ochii într-o parte prinse privirea lui Mary-Lou și se întrebă ce făcea ea cu de curând văduvul Bennett.

– Bennett e cel care m-a ajutat cînd mi-a fost furată mașina, zise Mary-Lou. Îți amintești, ți-am spus și ție?

– A, da, îmi amintesc.

Bennett o întrebă pe Lily ce i-ar plăcea să bea și ea se hotărî pentru apă San Pellegrino cu lămîie. Apoi chelnerul sosi cu meniurile și le spuse care erau specialitățile zilei, așa că discuția se îndreptă spre mîncare.

După aceea totuși, Bennett decise să fie amuzant: o întrebă despre casa ei din Concesiunea Franceză, afirmînd că era un loc unde voise întotdeauna să stea și că i-a plăcut istoricul coloniei franceze.

– Și mie, zise Lily. Mai ales pentru că mama mea a fost franțuzoaică. De fapt, părinții ei au fost un american și o austriacă, dar mama ei se născuse și crescuse la Paris și întotdeauna s-a considerat franțuzoaică.

Bennet comandă o sticlă de vin bun italienesc, un Chianti din podgoriile Frescobaldi. Chelnerul le umplu paharele și ea gustă puțin. Observase că dintr-un motiv oarecare Mary-Lou îl privea pe Bennett ca un cîine de vînătoare gata să sară; dar el se prefăcea că e Domnul Distant, turistul de sezon, vorbind despre Shanghai, Paris și New York.

– Pentru că mama ta a trăit la Paris, trebuie să cunoşti foarte bine oraşul, zise el, dar Lily îl informă că n-a fost niciodată acolo şi apoi se trezi vorbindu-i despre felul cum a fugit mama ei din cadrul familiei, pentru a se căsători cu Henry Song.

– N-a fost un gând inspirat, adăugă ea caustică, dar pe vremea aceea mama nu era o gînditoare prea bună. Cred că fusese prea răsfăţată de tatăl ei şi întotdeauna şi-a dorit un drum propriu. Nimic n-a oprit-o, adăugă ea cu un zîmbet neîndurător. Dar n-ar fi trebuit să o rupă cu familia Hennessy. Mi-a spus că erau foarte bogaţi. Există un castel al bunicii în Austria, mobilă veche şi tablouri fabuloase şi desigur un magazin de antichităţi. Păcat că a abandonat totul.

– Şi toate acestea mai sînt încă acolo? Bennett se juca cu *branzino* la grătar din farfurie. Magazinul de antichităţi? Şi castelul?

– Aşa cred. Prăvălia se numea *Antichităţile Hennessy*, pe strada Jacob. Mama mea a avut o soră, să ştii. S-a căsătorit şi a avut şi ea o fată, mai mică decît mine, aşa spunea mama. Familia bunicii era bogată şi toate mătuşile şi unchii la fel. Îmi imaginez că verişoarei mele i-au fost lăsaţi toţi banii familiei şi castelul bunicii din Austria. Îi aruncă lui Bennett o privire de cunoscătoare, gîndindu-se la căsătoria lui cu bogata fiică Yuan şi cu un mic ghiont spre Mary-Lou, care arăta foarte încîntată de ea însăşi, adăugă: Numele ei e Precious Rafferty. Poate că ai putea să-i faci o vizită, data

viitoare cînd te afli la Paris, Bennett. Am auzit că eşti întotdeauna dornic să cunoşti femei cu bani.

Furioasă Mary-Lou îi dădu un picior pe sub masă, dar Bennett rîse şi întrebă de ce ar trebui să cunoască persoane „fără“? La urma urmei, acestea nu pot face nimic pentru tine.

– Pot să spun că tu şi cu mine ne asemănăm, Lily, zise el admirativ. Sîntem pe picioarele noastre şi hotărîţi să ajungem mai sus în viaţă.

– *Să ajungem bogaţi,* sublinie Lily ridicînd paharul într-un toast adresat lui Mary-Lou şi vechii lor mantre. Bennett ridică la rîndu-i paharul, reflectînd că singurele cuvinte pe care ar fi trebuit să le adauge ar fi fost „cu orice preţ“

Se gîndi la colierul pe care Lily se pare că-l moştenise, întrebîndu-se dacă acesta era adevărul, sau pur şi simplu l-a furat. Povestea lui Mary-Lou era atît de fragilă, încît îi era cam greu să o creadă şi, oricît de disperat era după bani, ideea de a se implica în afaceri cu bijuterii furate nu-i surîdea. În schimb, gîndurile lui se îndreptară spre Paris şi spre bogata nepoată Hennessy, singura care moştenise toţi banii şi castelul. Moştenitoarele erau specialitatea lui.

Declarînd că e obosită, Lily îi părăsi înainte de desert. Îi mulţumi lui Bennett, care îi reţinu din nou mîna mai mult decît se cuvenea, ceea ce, suspectă ea, făcea probabil cu toate femeile, tinere sau bătrîne, atractive sau nu. Pur şi simplu îşi punea în practică farmecele. Bennett îi spuse că

speră să se mai întîlnească, după care Mary-Lou insistă să o conducă pînă la uşă.

– Ei bine? întrebă ea cu ochii strălucitori. Ce părere ai?

– E văduvul Anei Yuan şi cred că îşi dă întîlnire cu femei, îngrozitor de curînd după moartea ei tragică, dacă vrei să ştii. Ceea ce, adăugă privind faţa furioasă a prietenei ei, suspectez că nu prea vrei.

– Nu te poţi aştepta să stea închis în casă, un bărbat ca el are nevoie de o femeie...

– Sînt sigură că aşa e. Lily deveni deodată serioasă. Dar e cazul să te întrebi, tu ai nevoie de un bărbat ca Bennett? Şi cu aceste cuvinte, urcă în lift şi plecă.

Mary-Lou se întoarse în grabă la masa unde Bennett plătise deja nota şi era gata de plecare. Ea se aşteptase să continue să-şi savureze băuturile şi cafeaua, dar se pare că el era grăbit. Vrea să mă ducă repede în pat, gîndi ea cu un tremur în stomac, aşa cum se întîmpla întotdeauna cînd se gîndea să facă sex cu Bennett.

Dar nu, acesta o părăsi în faţa apartamentului ei doar cu un sărut scurt şi îi spuse că era obosit şi avea nevoie de somn.

– Dar trebuie să vorbim, rosti ea disperată.

– Nu în seara asta. Te sun eu, zise el urcîndu-se în maşină şi, cu o fluturare a mîinii, plecă.

Ea se uită după Hummer-ul ce slaloma prin traficul aglomerat de pe Bund, simţindu-se deodată foarte singură. Îşi închipuise că ziua se desfăşurase foarte bine, mai întîi discuţia despre colier şi propunerea ei de colaborare; apoi

întîlnirea cu Lily. Asta pîna în momentul în care Lily a făcut remarca aceea prostească despre Bennett, care trebuia să meargă la Paris și să ia legătură cu femei bogate. Cu toate că această ultimă parte era destul de adevărată.

A doua zi, Bennett nu sună. Nici zilele următoare. Şi cînd ea încerca să-i telefoneze, nu răspundea nimeni. Trecu o săptămînă fără nici o veste de la el. Mary-Lou nu știa ce să creadă, sau ce să facă. Fusese singura ei speranţă. Şi, în afară de asta, era atât de îndrăgostită!

DOISPREZECE

PARIS

Preshy era fericită. Daria venise în vizită la Paris, împreună cu soţul ei profesorul, care avea nişte treburi şi, pentru că din această cauză nu putea să le însoţească, ea aştepta să se întîlnească cu prietena ei la cină, singure. Sylvie nu putea nici ea să vină, din cauza cursei în care intrase în legătură cu conducerea restaurantului. Îl deschisese doar de doi ani, dar datorită accentului pus pe prospeţimea produselor, devenise imediat un succes răsunător.

Întîlnirea era fixată pentru ora şapte la *Deux Magots*, chiar după colţ, pe bulevardul St.-Germain, pentru a bea ceva şi a hotărî unde să se ducă să cineze.

– Undeva cît mai simplu, spusese Daria. Iar Preshy cunoştea perfect un astfel de loc.

Aşa că îşi puse din nou rochiţa neagră, tocurile înalte şi diamantele de „fată bogată“ În întîrziere, ca de obicei, coborî scările fugind şi ieşi în stradă. Observă bărbatul care se uita la vitrina magazinului ei. Era cu spatele la ea şi repede, înainte ca el să o poată vedea, controlă beculeţul albastru ce semnala că alarma e conectată, apoi traversă strada pentru a merge să se întîlnească cu Daria. În seara aceasta n-avea de gînd să deschidă prăvălia şi nici să vorbească cu cineva despre antichităţi.

Deux Magots primise numele după cele două figurine antice de agenţi comerciali chinezi durdulii – *magots* – expuşi în interior, dar mai ales deoarece clienţilor săi le plăcea să stea afară, dedicîndu-se sportului naţional: privirea trecătorilor. Terasa popularei cafenele era retrasă de la bulevardul aglomerat într-un scuar pavat cu bolovani, alături de o biserică simplă, cea mai veche din Paris, biserica St.-Germain-des-Pres.

Ca de obicei cafeneaua era plină, dar Daria sosise mai devreme şi pusese mîna pe una dintre măsuţe şi pe două scaune destul de şubrede şi comandase deja două pahare din şampania casei, *Monopole*, care sosiră exact cînd ajunse şi Preshy.

Aceasta depuse un sărut pe obrazul Dariei şi spuse:

– Astă seară arăţi foarte pariziană.

– M-am tuns. Daria scutură din cap, pentru a-i permite lui Preshy să o vadă, iar părul ei blond-nordic flutură drept şi strălucitor.

– Splendid. Să nu-l tunzi niciodată mai scurt, doar atît.

– O, nu ştiu, eram fost tentată, dar Tom nu m-ar fi iertat niciodata. Întotdeauna a afirmat că s-a îndrăgostit de părul meu, înainte de a se îndrăgosti de mine. Daria se aplecă zîmbind: Şi ştii ce mi-a mai spus? Şi e adevărul adevărat. Dar nu l-am destăinuit nimănui pînă acuma, deoarece am vrut să credeţi cu toţii că s-a îndrăgostit de „silueta mea slabă şi încovoiată“, cum se spune. Atîta doar că, nu sînt sigură că cineva s-ar putea îndrăgosti într-adevăr de aşa ceva.

– Aşa că, ce a mai spus, atît de grozav? Preshy mai luă o gură din şampania fortifiantă. Se simţea acidă şi rece pe limbă. Daria comandase şi o farfurie cu măsline; nu prea mergeau cu şampania, dar Dariei îi plăceau.

– A spus: cum poate cineva să se îndrăgostească de un băieţoi răsfăţat, arbitru al eleganţei? Asta desigur după ce-l bătusem la softball, îl desfiinţasem la tenis şi cîştigasem întrecerea de traversare a golfului înot, la care m-a provocat. O, şi l-am lăsat doar în chiloţi, la poker.

Preshy rîdea.

– Şi cum de ai reuşit să-l determini să rămînă totuşi?

– I-am aruncat o privire, aşa cum stătea în chiloţii aceia, foarte palid, exact ca un profesor şi teribil de vulnerabil, dar ştii... în acelaşi timp sexy şi, l-am dorit atît de mult, încît am hotărît să fac totul pentru a-l reţine. Aşa că, pur şi simplu am capitulat, cedînd în toate direcţiile. Aici stă secretul căsătoriei mele fericite. Lasă-l să cîştige! Adică la... table, şah, poker, tenis – a cîştigat tot. Cu excepţia înotului.

A trebuit să-l las să-și închipuie că pot face macar o singura treabă ca lumea, altfel de ce m-ar mai fi iubit?

Rîdeau amîndoua, sorbind șampania și mestecînd măslinele de Nisa, de un verde închis. Fața îngustă a Dariei, păstrînd încă urme de bronz dupa cele două săptămîni de soare și vînt petrecute la Cape Cod, era animată, ochii îi sclipeau și își împinse coama grea de păr pe spate, oftînd mulțumită.

– Dacă nu mi-ar lipsi atît de mult Super-Kid, aș spune că nu s-ar putea să fiu niciodată mai fericită ca în această clipă, aici cu tine, în orașul meu favorit. Îi luă mîna lui Preshy. Mi-a fost dor de tine, să știi.

– Știu. Preshy îi strînse cu putere mîna. Și mie mi-a fost dor. Ai vorbit astăzi cu Super-Kid?

– Am vorbit. Mi-a spus că nu e nevoie să ne întoarcem acasă repede; bunicii ei o duc la *Disney World.* E prea ocupată să fie îngrozitor de răsfățată, pentru a ne mai duce dorul. Tom spune că el știa că există un moment cînd părinții devin de prisos, dar pur și simplu n-a realizat că asta se poate întîmpla la trei ani. Și acuma, unde mergem să mîncăm?

– M-am gîndit la *La Coupole*! E simplu, ușor...?

– Sună bine, în ce mă privește.

La Coupole era cea mai pariziană dintre braserii. Deschisă în anii douăzeci, era spațioasă și splendidă, cu stîlpii ei masivi minunat pictați de artiștii flămînzi din Montparnasse, în schimbul mesei. Cu pereții colorați, aplice art deco, banchete roșii, un bar faimos și șiruri de

mese cu fețe de masă albe înghesuite una într-alta, era de obicei plină de un amalgam de actori, politicieni, reprezentanți mass-media, manechine, localnici și turiști. Preshy o informă că era vestită pentru mîncarea simplă și clienții care-i urmăreau cu privirea pe trecători, ceea ce era exact ce le plăcea și lor.

Era încă devreme pentru parizieni și localul era doar pe jumătate ocupat. Fură îndrumate spre una dintre mesele de lîngă perete și atît de apropiate una de alta încît puteai să tragi cu urechea la fiecare cuvînd rostit de vecini. Daria comandă pește și Preshy *steak frites*. Ședeau mulțumite degustînd vinul roșu și bucurîndu-se de conversația lor despre viață, familie și prietenii din Boston, cînd Daria îi dădu un ghiont.

– Ia uită-te cine vine spre noi, zise ea cu jumătate de gură.

Preshy îi urmări privirea și îl văzu. Înalt, bronzat și arătos ca un manechin Armani, era genul de bărbat la care visează orice femeie și exact în clipa aceea el întoarse capul și se uită la ea. Ochii de un albastru intens păreau că se ciocnesc de ai ei. Era ca și cum o absorbeau în profunzimea lor albastră, sorbind-o un lung moment și nemaidîndu-i drumul. Contactul dură doar cîteva secunde, dar un fior îi străbătu spatele cînd în final reuși să-și smulgă ochii dintr-ai lui.

Maître d' îi arătă tipului o masă dincolo de ele, dar îl auzi spunînd:

– Nu, asta de aici va fi destul de bună. Şi veni şi se aşeză la masa de lîngă ea.

Preshy mai luă o gură de vin fără să-l privească, dar între ei părea că se declanşaseră mici semnale electrice. Era atît de aproape, încît putea să întindă mîna şi să-l atingă.

– *Bonsoir, mesdames,* rosti el cu un semn, aşa cum se adresau francezii politicoşi cînd erau atît de aproape într-un restaurant, totuşi din accentul lui putu să constate că e american.

– *Bonsoir, m'sieur,* răspunseră ele. Daria îi dădu un ghiont semnificativ.

– Zîmbeşte-i, şopti ea exact în momentul în care sosea mîncarea.

– Scuzaţi-mă, zise străinul. Nu vreau să par insistent, dar nu ştiu ce să comand şi ceea ce mîncaţi voi arată grozav de bine. Puteţi să-mi spuneţi ce este?

Pentru că în mod evident era friptură cu cartofi, Preshy îi aruncă o privire amuzată. Îşi dădu cochet buclele lungi blonde-arămii peste umăr, gîndindu-se ce noroc pe ea că se îmbrăcase cu rochiţa neagră cea bună.

– Bună, mă numesc Bennett James, rosti frumosul străin. Mă aflu la Paris cu treburi.

– De unde eşti? întrebă Preshy.

– Shanghai. Se încruntă. Destul de departe!

– Shanghai? întrebă ea surprinsă. Am o verişoară acolo. N-am întîlnit-o niciodată, dar o cheamă Lily Song.

Bennett James ridică din umeri.

– Shanghai e un oraş mare, zise el fără să zîmbească şi Preshy se simţi prost că a fost în stare să presupună că putea să-i cunoască verişoara. Dar pe tine cum te cheamă?

– Precious Rafferty. Roşi în timp ce-i răspundea şi adăugă repede: cînd am împlinit nouă ani am prescurtat prenumele: sînt Preshy.

– Şi nu te acuz, zise el, apoi toţi izbucniră în rîs. După care ea i-o prezentă pe Daria, care afirmă că în mod categoric îi recomandă *steak frites*, dacă e în căutarea unui fel cu adevărat bun, aşa că el făcu comanda, împreună cu o sticlă cu vin roşu, după care continuară să vorbească despre Boston şi Paris. Despre Shanghay discutară destul de puţin, deoarece Bennett le spuse că în seara aceasta se afla în „vacanţă“, în cel mai adorabil oraş din lume. Le mai spuse totodată că se ocupa de o afacere de export, ce devenise prea mare pentru el, aşa că era nevoie să recruteze o conducere nouă care să-l ajute.

Sorbi din vin şi ochii lui îi întîlniră din nou pe ai lui Preshy şi din nou apăru şocul electric al atracţiei.

Simţi cotul Dariei în coaste şi-i aruncă o privire piezişă. Pe faţa Dariei era întipărită o grimasă de amuzament, în timp ce rosti:

– Regret draga mea, dar pentru mine e tîrziu. I-am promis credinciosului meu Tom că voi fi înapoi la hotel pînă în nouă.

Îşi apucă geanta şi blaizerul bleu cu nasturi aurii – Daria se dorea arbitră a eleganţei pînă la sfîrşit – şi se strecură afară de pe banchetă.

– Ma laşi singura cu el, şopti Preshy, în timp ce Daria se apleca să o sărute de rămas bun.

– Măi, ticăloaso! îi şopti Daria la rîndul ei.

Bennett James se ridică în picioare.

– Încîntat că te-am cunoscut, Daria, zise el aruncîndu-i o privire lungă şi intens albastră şi reţinîndu-i mîna în ambele lui mîini.

Ea dădu din cap şi răspunse:

– Bucură-te de restul şederii la Paris, apoi cu o fluturare din mînă ieşi afară printre mesele de-acum aglomerate.

Preshy simţi fiorul fierbinte de panică ce-i străbătu spatele; era singură cu un bărbat pe care de-abia îl întîlnise şi care o impresionase puternic. Oare nu trebuia să-i spună politicos la revedere, cum făcuse Daria, să-i dea numărul ei de telefon şi să stea nerăbdătoare lîngă aparat toată săptămîna următoare, în speranţa că o va suna? Sau să se lase luată de curentul fierbinte ce o îndemna spre el şi foarte probabil şi în patul lui? Era o nebunie; la urma urmei, nu era o femeie promiscuă şi de-abia îl cunoştea.

Simţi ochii lui privind-o şi se întoarse în întîmpinarea lor. Era ca şi cum ar fi atins-o.

În final el întrebă:

– Ai mers vreodată cu vaporaşul pe Sena?

Ea clătină din cap.

– Numai turiştii fac asta.

El rînji.

– Atunci fi turistă alături de mine. Puteam să vedem Parisul noaptea, de pe fluviu. Ce ar putea fi mai frumos?

El se apropie şi o luă de mînă. A lui era îngustă şi netedă, fierbinte şi uşor bronzată. O urmă de păr negru apărea de sub manşeta cămăşii, cu butoane scumpe din aur şi email, alături de un ceas simplu de aur. Semnalele electrice părură că i se răspîndesc lui Preshy pînă în vîrful degetelor.

– Aşa am să fac, de-abia respiră ea.

– Bine! Făcu semn chelnerului după nota de plată, respingîndu-i protestele şi insistînd să plătească şi consumaţia lor.

– Sînt pur şi simplu încîntat că te-am cunoscut, zise el aruncîndu-i din nou privirea lui învăluitoare.

TREISPREZECE

Aşezată alături de Bennett în taxiul ce se îndrepta spre Pont de l'Alma, Preshy se întreba dacă are intenţia să o sărute. Şi în caz afirmativ, să-l lase? La urma urmei, de abia îl întîlnise, acum cîteva ore. Ce ar fi putut să creadă despre ea? Dar, spre surpriza ei, nu încercă să o sărute. De fapt, menţinea între ei o distanţă discretă, umplînd tăcerea ce se instalase cu întrebări despre ea şi viaţa ei la Paris.

– Nu ştiu nimic despre antichităţi, zise el, cînd în sfîrşit taxiul opri scrîşnind pe q*uai*. Va trebui să mă înveţi.

Asta înseamnă că vrea să mă revadă? se întrebă Preshy în timp ce el o grăbea spre adorabilul *Bateau Mouche* strălucitor luminat.

În vreme ce vasul de turism cu acoperişul transparent aluneca lin pe fluviu, Bennett o conduse spre un loc de la proră. Reflectoarele vasului luminau scena magică, în timp ce treceau pe sub cele mai minunate poduri ale Parisului, luminînd totodată şi magnificele clădiri publice

şi monumentele poleite; cupola alba de la Sacre-Coeur; contraforturile masive şi prelungirile decorative ale strèşinilor, împodobite în vîrf cu gargui, de la Notre-Dame.

Preshy nu văzuse niciodată Parisul din această perspectivă.

– Ţi se taie răsuflarea, murmură ea căutînd instinctiv mîna lui Bennett.

Buzele lui erau aproape de urechea ei cînd şopti:

– Am de făcut o mărturisire.

– Ne cunoaştem doar de cîteva ore, zise ea surprinsă. Ce ai putea să-mi mărturiseşti?

– Te-am văzut şi mai devreme, înainte de La Coupole. Priveam vitrina unui magazin de antichităţi. Părul tău a fost cel care mi-a atras atenţia. Luă o buclă din părul ei lung arămiu şi o întinse între degete. N-am putut să-ţi văd faţa. Ai plecat atît de repede, aşa că.... ei bine, te-am urmărit. Rîse cînd adăugă: Jur că niciodată în viaţa mea nu m-am ţinut după o femeie, dar a fost ceva la tine, mişcarea picioarelor lungi, părul care zbura în toate direcţiile... Oricum, m-am aşezat lîngă tine la Deux Magots. Şi ţi-am văzut faţa. Sînt surprins că nu mi-ai simţit ochii aţintiţi asupra ta, continuă el. Mă uitam atît de insistent. Tocmai îmi adunasem curajul să vin şi să-ţi vorbesc... de fapt să încerc să te iau cu mine, mărturisi el zîmbind, cînd te-am auzit spunînd că vă duceţi la La Coupole. Aşa că te-am urmărit şi acolo. Norocul m-a ajutat iar şi am putut să obţin o masă lîngă tine. Ridică din umeri. Desigur, acuma proba-

bil ca ți-ai făcut o parere proastă despre mine. Dar, sînt un om cinstit, a trebuit sa-ți spun.

Lui Preshy nu i se întîmplase nimic la fel de romantic, în întreaga ei viață, și era orbită.

– Sînt flatată, rosti încet. Nu cred că am mai fost urmărită vreodată de un bărbat.

– Și sper să nu mai fii niciodată, zise el. Apoi, în timp ce vasul aluneca tăcut în umbra de sub un pod, se aplecă și o sărută.

Buzele lui Preshy tremurară sub ale lui. Sărutul nu fusese pasional, totuși. Era mai mult încărcat de o tandrețe interogativă. Se pare că Bennett James știa că nu trebuie să grăbească lucrurile; părea că se poate abține, oferindu-i destul timp, lăsînd-o să se obișnuiască cu noutatea situației. Îi fu recunoscătoare, pentru că în felul acesta el recunoștea că nu e genul de femeie hopa-în-pat, hai-s-o-facem. Avea nevoie să fie alintată; avea nevoie de romantism.

Încă sub influența magică a Parisului iluminat feeric pe care-l descoperiseră de pe vasul turistic, și a sărutului, luară un taxi pînă la Deux Magots unde se opriră pentru un ultim pahar de șampanie, discutînd și privind actorii stradali, acrobații și jongleurii îmbrăcați în costume fanteziste, în timp ce un chitarist solitar intona dezacordat melodia unui flamenco spaniol, ce-i făcu să rîdă. Apoi, puțin mai tîrziu, Bennett o conduse acasă pe strada Jacob.

Stătură în curte, unul în fața celuilalt. El îi luă amîndouă mîinile și Preshy simți din nou contactul electric dintre ei.

Îi studie faţa îngustă fin sculptată; fără îndoială, era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuzse vreodată.

– Nu ştiu cînd m-am bucurat atît de mult de Paris, zise Bennett. Mulţumesc pentru această seară minunată.

– Eu *îţi* mulţumesc că m-ai luat cu tine.

– Ai putea? Ezită. Vreau să spun, ai vrea să-mi dai numărul de telefon?

Preshy scotoci prin geantă după o carte de vizită. Desigur, nu putu să găsească nici una şi nici un pix, aşa că îşi scrise numele şi numărul pe un şerveţel cu un creion contur de buze şi i-l dădu.

El scutură din cap zîmbind.

– Oare ce fel de femeie de afaceri eşti, dacă nu ai la îndemînă cartea de vizită?

– Nu sînt o femeie de afaceri prea versată, doar că se întîmplă să-mi placă antichităţile.

El dădu din cap, apoi în loc să o sărute, cum se aşteptase ea, îşi puse blînd un deget pe buzele ei.

– Am să te sun, zise el, apoi se întoarse şi ieşi în stradă.

În timp ce porţile curţii se închideau în urma lui, Preshy se răsuci şi o luă la fugă sus pe scări bîjbîind în graba de a descuia uşa. Odată înăuntru alergă la fereastră, scrutînd strada după un semn de la el. Însă plecase. Căzînd pe sofa cercetă mesajele din automat. Era doar unul. „Sună-mă“ spunea Daria „cum soseşti“ Formă repede numărul.

Daria răspunse imediat.

– Nu puteam să dorm gîndindu-mă la tine, zise ea fără să mai aştepte. Deci... spune-mi ce s-a întîmplat.

– O, Daria, rosti Preshy cu o voce tremurătoare, cred că am fost scoasă din papuci!

PAISPREZECE

Dimineaţa următoare la zece sună telefonul. Preshy apăsă pe buton:

– Alo? întrebă ea sperînd să fie el, surprinsă totuşi cînd se dovedi că aşa era.

– Preshy, la telefon Bennett.

– O… Bennett… bună… vreau să spun... ce mai faci? Adunîndu-şi toate facultăţile mintale, adăugă: Sper că ai dormit bine! Apoi ar fi vrut să n-o fi spus, deoarece sunase ca şi cum se gîndise tot timpul la el – ceea ce făcuse de fapt, dar nu voia să ştie.

– Nu prea, zise el. Am fost prea preocupat gîndindu-mă la tine. De data aceasta cuvintele o răvăşiră cu desăvîrşire. Ascultă, Preshy, mîine mă întorc la Shanghai. Nu vrei să iei astă seară cina cu mine?

– Astă seară? De ce, da, mi-ar plăcea.

– Spune-mi unde, să fac rezervarea, zise el.

Preshy reflecta rapid. Se înapoia la Shanghai; s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată; putea ca totul să se termine ca o distracție pariziană ușoară...

– Nu, fac eu rezervarea, zise ea hotărîtă. De ce nu vii să mă iei la opt?

– La opt. Aștept cu nerăbdare!

– Hmmm, și eu. Ne vedem atunci.

Zîmbea cînd puse receptorul jos. Îl va duce la *Verlaine*. Sylvie va avea ocazia să-l studieze. Ea nu i-ar permite să intre în nici un necaz.

Verlaine era unul din acele bistrouri mici cu fațada la stradă, aflat pe o alee îngustă mărginită cu copaci, lîngă biserica St.-Sulpice din cartierul St.-Germain. Pereții erau împodobiți cu oglinzi vechi în rame de argint ce reflectau lumina roz ușor difuză, cu perdele de tafta verde închis ce fluturau la ferestre, nepermițîndu-le trecătorilor să privească înăuntru și în același timp făcînd ca sufrageria să arate foarte intimă. Totul era simplu: fețe de masă vernil, mici lămpi cu abajururi din pergament, banchete verzi și scaune zdravene lustruite, cu pernițe verzi pe ele. Un buchet mare de flori de cîmp, ce păreau că tocmai atunci au fost culese de pe o pajiște însorită – margarete, floarea soarelui, liliac și flori de vișin, în funcție de sezon – te salutau la intrare. Și faptul că Sylvie folosea numai ceea ce găsea proaspăt la piață, în funcție de sezon, alături de realul ei talent de bucătar, îi încînta pe clienți și-i făcea să revină.

Sylvie era mică, durdulie şi atrăgătoare ca o puştoaică, cu ochii ei căprui şi părul negru scurt, dar plină de temperament când era supărată. Ceea ce, în munca ei de şef-bucătar şi patron al bistroului *Verlaine*, însemna o mare parte din timp. Subalternii-bucătari erau nenorocirea vieţii ei şi fără îndoială şi a lor înşile, deoarece aşa cum le spunea adesea – cu voce tare şi foarte convinsă – nici unul dintre ei nu corespunde standardelor ei înalte.

Fiecare fel de mîncare de la *Verlaine* trebuia să fie perfect: ingrediente perfecte, perfect pregătite şi, în mod cert, perfect prezentate. Ceea ce nu însemna farfurii pline cu vîrf de mîncare; nici acele porţii mici aşazis-curajoase, ce te înşelau cu aspectul lor foarte modern; nici acel surplus de ulei greu de măsline „extra-virgin" turnat peste orice, distrugînd cu desăvîrşire aromele specifice ale bucatelor cu grijă pregătite.

Oricum, în seara aceasta intenţiona să se depăşească pe sine însăşi. Preshy îşi aducea un prieten – dificil să-i spui aşa, îl întîlnise doar cu o seară înainte şi a doua zi pleca la Shanghai. În mod cert, Sylviei nu i se părea o treabă prea de viitor, dar Daria i-a spus că era splendid şi Preshy părea nebună după el. Deci, urma ca ea să-l monitorizeze cu grijă. Shanghai era departe de Paris. Era uşor pentru un afacerist să aibă o aventură rapidă, după care să uite totul, dar Sylvie era hotărîtă să nu permită să i se întîmple aşa ceva prietenei ei.

Sosiră la opt şi jumătate, odată cu vîntul ce se stîrnise şi cam uzi de la aversa de ploaie.

– Bine aţi venit, bine aţi venit! rosti ea întîmpinîndu-i pentru a-i saluta, elegantă în uniforma ei albă de bucătar-şef. Îmbujorată şi zîmbitoare Preshy i-l recomandă pe Bennett, care îi strînse ferm mîna. Zîmbea, dar nu prea mult, gîndi Sylvie, nu ca şi cum ar fi vrut să o impresioneze şi să o facă să-i devină prietenă.

Îi instală la o masă liniştită dintr-un colţ şi le spuse că n-aveau de ales, pentru că cina era în contul casei şi nu voia să audă proteste. Le trimise apoi o sticlă frapată de şampanie *Heidsieck Rose Sauvage* şi mici rulouri de crab piparat *amuse-bouche* înfăşurat în foi de spanac, apoi se întoarse la bucătărie, unde situaţia dădea literalmente în clocot, deoarece sufrageria se umpluse deja.

Pe Sylvie nu o deranja; era obişnuită să domine în haosul unei bucătării de restaurant. Ochiul ei ager observă că toată lumea e la posturi, că subalternii ei tăiau şi mestecau, coceau şi aşezau în farfurii. Îşi băgă nasul peste tot, ca de obicei, apoi se duse la cuptor şi se apucă să pregătească, pentru a-i oferi lui Bennett James mîncarea vieţii lui. Să vedem ce va putea să spună la asta! Şi la rîndul ei, îl va cîntări cu adevărat pe acest om.

În timp ce le trimetea primul fel, compus din ravioli cu homari, îşi aruncă ochii prin uşă. Stăteau pe banchetă strîns lipiţi unul de altul, nu faţă în faţă cum au fost la început. *Şi* se ţineau de mînă. Hopa!!! Pare ceva serios.

– E foarte drăguţă, zise Bennett mai tîrziu privind-o pe Sylvie umblînd printre mese, flecărind cu unii clienţi,

anticipînd totul, ca de obicei. Şi nu numai asta, dar e un bucătar fabulos. Unde a învăţat să gătească aşa?

– Vrei să crezi sau nu, dar a devenit interesată de această meserie într-o vară, cînd am stat la familia Dariei într-o staţiune din Cape Cod. Verile obişnuiam să hoinărim pe acolo împreună şi Sylvie a căpătat un serviciu la un local cu specialitatea homari. Aducea resturile acasă şi a doua zi le prelucra, transformîndu-le într-un prînz superb. Din această cauză şi a grătarelor ei, am luat toate în greutate, iar aspectul durduliu al Sylviei a fost pecetluit. Şef-bucătar era ceea ce voia să devină şi de atunci n-a privit înapoi niciodată.

– Pare de-a dreptul amuzant, zise Bennett luîndu-i mîna şi ducînd-o la buze. Privirea lor ardea înăbuşit.

– Mă faci să mi se taie răsuflarea, murmură Preshy trăgîndu-şi mîna. Cred că am nevoie de încă puţin vin.

– Crezi că asta îţi va reda răsuflarea? întrebă el în timp ce-i umplea paharul cu vinul frapat *Brouilly*, pe care Sylvie îl recomandase ca potrivit la aperitiv.

Sorbindu-şi vinul, Preshy se înfioră, dar nu din cauza răcelii lui.

– Mărturisesc că nici nu simt nevoia să-mi fie redată. Îi zîmbi. E destul de plăcut să „ţi se taie răsuflarea".

– Dar asta nu diminuează capacitatea ta de a mînca?

Ea îşi lăsă capul pe spate şi rîse.

– Nimic nu m-ar face să mă opresc din mîncat, zise ea, înfigîndu-se în suculentul şi fragedul pui Bresse, care avea un gust cum nici un alt pui din toată lumea nu avea.

– Sînt încîntată să aud asta, zise Sylvie trecînd pe lîngă ei. Totul e în regulă? întreba apoi în franceză.

– Sylvie, mîncarea asta e... Bennett părea că rămăsese fără cuvinte. ...e minunată, continuă el. N-am mîncat niciodată în viața mea ceva atît de bun.

– Nici la Shanghai? Am auzit că acolo mîncarea e grozavă, plină de imaginație și exotică.

– Dar asta e altceva. Ar trebui să mă mut la Paris, pentru a putea să mănînc la *Verlaine* mai des.

La acest compliment, Sylvie se lumină.

– Am să te întîmpin oricând cu un bun venit, îl asigură ea și apoi, în timp ce mîncau o salată mică dar perfectă, urmată de o garnitură impecabilă de brînzeturi, ea se înapoie la bucătărie și pregăti cel mai simplu și mai demodat dintre deserturile franțuzești, denumit „insule plutitoare“ Era o cremă de ouă ușoară, cu albușurile bătute separat cu zahăr, pufoase ca zăpada, cărora cu ajutorul unei linguri de supă le dăduse forma de „insule“ ce acuma „pluteau“ în cremă. Finisă desertul presărînd deasupra un praf de praline sfărîmate. Arăta ca ceva simplu și frumos, dar în mîinile Sylviei era un amestec sublim de arome și texturi delicate.

– Insule plutitoare, exclamă Bennett cînd li se aduse desertul. Parcă ar fi chinezești. Cred că va trebui să te răpesc, Sylvie, și să te duc să deschizi un restaurant la Shanghai.

Rîseră și ea se uită la Preshy, care-l privea pe Bennett plină de admirație. Sylvie era încîntată sa o vadă atît de

fericită. Şi în afară de asta, omul nu-şi putea lua ochii de la ea. Sylvie fu surprinsă cum de au reuşit să mănînce insulele plutitoare, atît erau de absorbiţi unul de altul.

Mai tîrziu, în timp ce savurau cafeaua, veni şi se aşeză alături de ei, rememorînd împreună cu Preshy verile de la Cape Cod alături de Daria.

– Cîndva trebuie să te duc acolo, i se adresă Preshy veselă lui Bennett. Apoi, realizînd ce a spus, retractă imediat. Desigur, eşti prea ocupat pentru aşa ceva.

– Dar pot să-mi fac timp, răspunse Bennett, aruncîndu-i o privire lungă care, observă Sylvie, o reduse pe prietena ei la tăcere.

El se uită cu regret la ceas – desigur scump, îşi dădu seama Sylvie, mulţumită că măcar Preshy n-a fost cucerită de vreun artist ce se lupta cu greutăţile, ceea ce i se mai întîmplase în trecut, cu ocazia încercărilor ei de a găsi „iubirea“. Bennett James nu numai că era chipeş, dar părea respectabil şi bogat.

El le spuse că trebuie să plece şi ieşiră într-un potop de sărutări de noapte bună şi promisiuni făcute de Bennett că va reveni. Imediat ce plecară, Sylvie o sună pe Daria.

– Ei bine? întrebă aceasta.

– E prea tîrziu, Preshy a eşuat cu desăvîrşire!

– Şi asta e ceva rău?

– El pare prea bun, pentru a fi adevărat. Singura fisură e Shanghai-ul. Douăsprezece mii de kilometri e o cale cam lungă.

– Da, dar vor putea găsi întotdeauna un mod de a o străbate, zise Daria apoi rîse. Ia uită-te la noi cum vorbim ca două bătrîne peţitoare, şi Preshy nu-l cunoaşte decît de douăzeci şi patru de ore!

– Poate e destul şi atît, zise Sylvie amintindu-şi cum se priveau unul pe altul.

CINCISPREZECE

– Ţi-a făcut realmente plăcere? îl întrebă Preshy pe Bennett, în timp ce rătăceau agale mînă în mînă, prin labirintul străduţelor ce duceau spre strada Jacob.

– Mărturisesc că a fost minunat. Bennett o privi. Picăturile de ploaie îi umeziseră părul şi ochii aveau profunzimi aquamarine. Dar, mai ales, am fost fericit că sînt cu tine, adăugă el.

Ea îl strînse de mînă zîmbind:

– Şi eu, rosti ruşinată.

Ignorînd ploaia, se opriră să se uite la vitrinele luminate ale magazinelor, criticînd picturile din unele galerii şi admirînd buticurile cu antichităţi şi confecţii. Cînd se găsiră în sfîrşit înapoi în curte, de data aceasta Preshy îl întrebă dacă nu i-ar plăcea să urce.

– La o ceaşcă pentru noapte, zise ea cu un chicotit, deoarece sunase ca o aluzie, ceea ce desigur era. În seara aceasta, n-avea intenţia să-l lase să plece.

Bennett o urmă înăuntru, privind în jur spaţiul placut care era căminul ei. O ajută să-şi scoată jacheta udă, o scoase şi el pe a lui, apoi o luă în braţe.

– Fără nici o ceaşcă pentru noapte, murmură el dîndu-i buclele ude după urechi. Doar noi doi, Preshy... tu şi cu mine... Îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui, aşteptînd să o sărute. Asta este exact ceea ce vrei, draga mea Preshy? întrebă el calm. Nu vreu să te grăbesc.

Ea scutură din cap, împrăştiind în jur picături de ploaie din părul încă ud.

– Nu mă grăbeşti deloc! Buzele ei îi răpiră răsuflarea.

Închise ochii şi se sărutară. Genunchii i se transformară în gelatină şi se topi în el, în mireasma lui, în senzaţia gurii lui peste a ei, în a trupului lui presat de al ei. Niciodată înainte nu simţise această emoţie minunată, nu ştiuse niciodată cu ce poate să semene această dorinţă faţă de cineva, cînd tot ce vrei să faci este să te dăruieşti, să iei şi să primeşti plăcerea din partea omului tău. Lumea reală dispăru, în timp ce Bennett o ridică şi o duse în dormitor, pentru ceea ce Preshy ştia că va fi momentul hotărîtor al vieţii ei.

Cînd se iviră zorile, era cufundată într-un somn epuizat. Nu-l auzi pe Bennett trezindu-se, făcînd un duş, îmbrăcîndu-se şi intrînd în camera de zi. Apoi rămase cîteva minute privind pe fereastră cu o figură încruntată, gîndindu-se cum să joace acest joc în continuare.

Se întoarse şi privi şirul de fotografii de familie de pe etajera de lîngă cămin. Luă una, care-şi dădu seama că o reprezenta pe mătuşa cea bogată, despre care Lily spusese că-i va lăsa toţi banii lui Preshy, strălucitoare într-un şifon stacojiu, la gala Crucii Roşii de la Monte Carlo. Îi studie figura cîteva minute, apoi ochii lui trecură la fotografia de nuntă a bunicului Hennessy alături de mireasa lui, în tradiţionalul dirndl austriac. *Şi cu colierul din pietre preţioase şi o singură perlă gigantică.* O privi îndelung. Deci, până la urmă, Mary-Lou a avut dreptate în privinţa colierului. Şi Lily într-adevăr îl avea. În minte îi pîlpîi o idee. Trebuie să existe un mod de a pune mîna pe ambele obiective – şi pe moştenitoare şi pe colier. Băgă fotografia în buzunar şi se întoarse în dormitor.

Preshy îl auzi rostindu-i numele. Stătea pe marginea patului, complet îmbrăcat privind-o.

– Trebuie să te las, zise el. Nu pentru că vreau, crede-mă, ci pentru că trebuie să prind avionul.

– Desigur. Se ridică repede, strîngîndu-şi cearşaful peste sîni, deşi de ce era atît de ruşinoasă, după ceea ce se întîmplase între ei, nu ştia.

El îi luă bărbia în palmă, trăgîndu-i faţa mai aproape.

– Să ştii că am să mă întorc, zise el blînd. Ea dădu din cap, brusc încremenită de teamă că s-ar putea să n-o facă. Preshy, continuă liniştitor. Vorbesc serios. Am să mă întorc la tine. Se apleacă şi o săruta uşor pe gură, apoi se ridică şi se îndreptă spre uşă. Se întoarse, pentru a o privi pentru

ultima oară, aşa cum stătea în pat, cu cearşaful strîns în jurul ei, cu ochii mari şi trişti. Curînd, promit!

După care, plecă. La mii de kilometri depărtare, la Shanghai.

ȘAISPREZECE

CHINA

Lily conducea încet SUV-ul negru în sus, pe drumul nepavat din defileul îngust al rîului Yangtze. Era trecut de miezul nopţii şi domnea un întuneric dens, aproape tangibil, aşa cum era în regiunile izolate ale ţării, departe de strălucirea luminilor cu halogen ale oraşelor. Şi ploua cu găleata. Farurile dădeau la iveală peisajul aspru şi sterp, parcă dintr-o veche pictură chinezească, de un cenuşiu înceţoşat şi alb şters, cu siluetele negre ale copacilor rigizi, dezgoliţi de frunze de vântul permanent ce le spulbera.

Îşi dădu nerăbdătoare la o parte părul de pe faţa cu oase delicate, privind atentă în noaptea ploioasă, în căutarea destinaţiei.

Alaturi de ea, Mary-Lou își potrivi ochelarii fara rama ce reflectau lumina farurilor, căutînd un indicator, orice ar fi putut sa le spuna dacă se apropiau de locul întîlnirii, dar mintea îi era doar pe jumătate la asta. Era îngrijorată. Încă nu primise nici o veste de la Bennett.

Ambele femei purtau căciuli de lînă tricotate ce le acopereau fața, blugi și jachete negre, gros căptușite pentru a le feri de vîntul înghețat. Şi în buzunarul lui Mary-Lou se afla ascuns un pistol negru, cu țeava scurtă. Un Beretta. Desigur Lily nu știa nimic despre Beretta, dar dacă s-ar fi ivit vreo neplăcere Mary-Lou voia să fie sigură că cel puțin *ea* ar fi ieșit vie din afacerea asta.

Drumul se depărtă de rîu, urcînd abrubt dealul și șerpuind printre șirurile de copaci deșirați, aplecați de vîntul atotstăpînitor, printre cîmpurile mlăștinoase de orez, împărțite în mici parcele. În întuneric, Lily desluși forma unor case sărăcăcioase din lemn. Micșoră repede lumina farurilor, continuînd drumul pe lîngă satul adormit și coborînd dealul spre cimitir. Indicațiile fuseseră exacte și îl găsi fără nici o greutate.

Când zăriră camioneta, doi paznici înarmați ridicară puștile, dar Lily claxonă înăbușit de trei ori, semnalul că era cea așteptată. În față, lângă un zid, se vedea o remorcă joasă și o dubiță mai mare.

Opri motorul și cele două femei coborîră, rămînînd în picioare și tremurînd, în așteptarea semnalului pentru a înainta. De după remorca protejată de ploaie cu o prelată

apăru un om. Le făcu semn să se apropie, uitându-se cu grijă să vadă dacă nu mai era şi altcineva cu ele. Treburile lui erau periculoase şi avea o mulţime de concurenţi; niciodată nu erai destul de prudent.

Le făcu semn spre remorcă, ridicînd prelata pentru a le arăta comorile prăfuite ascunse sub ea. Mormântul pe care-l jefuiseră era foarte vechi şi artefactele – vaze şi vase, statui şi sculpturi în jad – erau preţioase datorită vechimii lor. Le cunoştea valoarea pe piaţa traficanţilor şi ştia de asèmenea ce putea să obţină de la Lily Song, dar mai întîi trebuia să negocieze.

Chinezii sînt maeştrii în arta negocierii şi Lily nu făcea excepţie. Dornică să obţină un preţ bun, ea şi Mary-Lou aleseră piesele pe care le voiau, apoi Lily şi omul se îndreptară spre dubiţă în care se aşezară, pentru tratative.

Mary-Lou rămase în urmă, ţinîndu-şi cu grijă ochii aţintiţi asupra paznicilor. Cînd în sfîrşit aceştia îi întoarseră spatele şi se adăpostiră de vânt în spatele zidului, pentru a fuma o ţigară, ea plecă în linişte prin cimitir. Ascunşi în umbră, zări un grup de bărbaţi forţând uşile altui mormînt. Uitându-se repede în jur, văzu ceea ce căuta: o mică grămăjoară de artefacte aşteptînd să fie cărate la remorcă. Ghemuindu-se cît mai mult, se apropie. Într-o fracţiune de secundă apucă un bol micuţ. Era încă acoperit de praf şi noroi, dar privindu-l ştiu că era din jad imperial. De asemenea, îşi dădu seama şi de potenţiala lui valoare.

Cu inima bătînd să-i spargă pieptul de surescitare, îl strecură în buzunar lîngă pistol, apoi se înapoie în goană şi în tăcere pe cărarea pe care venise. Dacă ar fi fost prinsă, oamenii aceea n-ar fi avut milă. Ea şi cu Lily ar fi fost împuşcate şi aruncate în rîu, dar acuma ştia că e în siguranţă.

În dubiţă, Lily îi înmâna un teanc de bani „furnizorului". El îi numără, clătinînd din cap dezgustat că o femeie scosese ce era mai bun din el şi mormăindu-şi printre dinţi aprobarea.

Mary-Lou o aştepta şi amîndouă luară prada, o încărcară în SUV, apoi urcară.

Lily putea chiar să simtă privirea încruntată a furnizorului sfredelind-o, în timp ce punea motorul în funcţie; văzu paznicii ridicându-şi puştile şi urmărindu-le cu privirea în timp ce trecură pe lîngă ei. Transpirînd, aproape că se aştepta să simtă gloanţele izbindu-se de maşină, dar nu apăru nimic. Lily Song era un client bun; plătea în numerar, iar furnizorul voia să mai facă afaceri cu ea. Poate că o va ucide într-o zi, dar nu în noaptea aceasta.

Artefactele furate, înfăşurate în pânze moi, săltau în spatele SUV-lui în timp ce cele două femei se îndreptau jos spre rîu şi în noapte, în lunga lor călătorie înapoi spre Shanghai.

– Am făcut-o, zise Lily jubilînd şi aprinzîndu-şi o ţigară.

– Am făcut-o, fu de acord Mary-Lou, atentă la strălucirea flăcării brichetei pe care i-o întindea Lily cu o mînă

tremuratoare. Ale ei nu tremurau. Strînse degetele peste micul bol de jad ascuns în buzunar şi zîmbi. Va fi bogată cu orice preţ. Lily nu ştia că şi pretena ei era hoaţă.

ŞAPTESPREZECE

PARIS

Zece zile mai tîrziu, credincios promisiunii făcute, Bennett intră neanunţat în magazinul lui Preshy, rîzînd de expresia ei uluită, cînd se întoarse şi-l văzu stînd în uşă. Şi în cîteva minute totul se desfăşură ca şi cum n-ar fi fost plecat niciodată.

El îi dădu numărul de celular şi adresa de e-mail, şi după aceea reveni la ea, la fiecare zece zile. În două luni se văzură de şase ori. De şapte, reflectă Preshy, dacă punea la socoteală şi prima lor întîlnire, deşi acuma parcă se cunoşteau de cînd lumea. Mai bine, îşi spunea ea, decît pe toţi ceilalţi iubiţi pe care-i avusese timp de ani de zile.

Vorbeau fără încetare, atunci când nu făceau dragoste, şi nu mai era nimic pe care Bennett să nu-l ştie despre ea şi era convinsă că nimic pe care să nu-l ştie şi ea despre el. Îi

Îi cunoştea intim splendidul lui trup şi cum facea dragoste; ştia despre fostele lui iubite – nu chiar atît de multe cum se aşteptase. Ştia ce sentimente avea în privinţa naturii şi a hranei, a exerciţiilor şi călătoriilor, a evenimentelor internaţionale, despre filme şi cărţi. Şi-i ştia şi copilăria.

Bennett îi spusese că a fost abandonat de mama lui necăsătorită, cînd avea cinci ani şi şi-a petrecut copilăria ani întregi în New Hampshire, într-un cămin de băieţi.

– Eram prea mare pentru a fi un bun candidat la adopţie, zise el, aşa că a trebuit să continui să trăiesc aşa, într-o instituţie, împreună cu alţi puşti ca mine. N-am cunoscut-o pe mama, pur şi simplu m-a abandonat acolo şi n-am mai văzut-o niciodată. În ce-l priveşte pe tatăl meu, nici măcar nu ştiu cine a fost. Poate că nici chiar mama nu ştia şi de aceea nu-i păsa de mine. Clătină din cap ca şi cum ar fi refuzat realitatea, sau ar fi vrut să alunge amintirile rele şi în ochii lui văzu un fel de răceală, ce o făcu pe Preshy să se înfioare. În astfel de situaţii, nu-ţi faci prea mulţi prieteni, continuă el cu amărăciune. Tot ce vrei este să pleci. Am cîştigat o bursă la Dartmouth. Acolo am învăţat tot ce ştiu despre „viaţa adevărată“, cum o numesc eu. Aşa că, zise el zîmbindu-i trist, iată de ce sînt ceea ce sînt acuma. Şi de ce sînt atît de preocupat să fac bani, în încercarea de a elimina anii aceia de sărăcie şi nedreptăţi. Sînt în permanentă mişcare, aşa că n-am timp să leg prietenii reale. Sau poate că am fost atît de prins în goana după succes, încît nu mi-am făcut niciodată timp pentru relaţii apropiate. Pînă acuma, adăugă el luînd-o în braţe. Şi pînă la tine, Preshy.

Era îndrăgostită de toată această situaţie romantică: îndrăgostită de prima lor întîlnire; îndrăgostită de despărţirile lor, cînd pleca şi apoi o suna să-i spună noapte bună şi somn uşor, indiferent de diferenţa de fus orar; era îndrăgostită de revederile lor, cînd revenea la Paris, înapoi în apartamentul din strada Jacob, înapoi în braţele şi patul ei primitor. Îi împărtăşise totul, poveşti din viaţa ei: despre familia ei; despre bunicul Hennessy şi bogata mătuşă Grizelda; despre părinţii ei şi puţinul pe care-l ştia despre cealaltă nepoată a bunicului ei, Lily, care trăia în Shanghai şi pe care n-o văzuse niciodată.

Îi dădea cadouri: o ediţie rară din poemele lui John Donne, care păreau că spun tot ce se putea spune despre pasiune şi iubire; o sticlă dintr-un vin special; un portchei caraghios imprimat cu Turnul Eiffel.

– Pentru a-ţi aminti de Paris şi de mine, i-a spus ea rîzînd.

Iar el îi aducea şampanie şi flori şi o lua în excursii la ţară, unde au stat într-un castel uriaş transformat în hotel şi au cinat regeşte, înconjuraţi de servitori.

Cum să nu înflorească romantismul, se întreba Preshy stînd întinsă într-un pat din secolul şaptesprezece cu draperii de mătase, într-o cameră uriaşă şi privind prin fereastră luna ce scălda grădinile şi parcarea cu lumina ei palidă. Şi, uitîndu-se la bărbatul frumos adormit lîngă ea, reflectă că aceasta era în mod cert Dragoste cu D mare.

El îi simţi privirile şi deschise ochii:

– Preshy, îi spuse somnoros, nu cred că pot trăi fără tine. Te rog, vrei să te măriţi cu mine?

Îndrăgostită de momentul acela, de romanul de dragoste pe care-l trăia, de loc, Preshy nu ezită.

– Da, răspunse şi-i acoperi faţa cu sărutări.

– Cînd?

– Chiar acuma, răspunse ea rîzînd. Apoi: O, dar nu pot. Mai întîi trebuie să-i spun mătuşii Grizelda.

– Nu-ţi bate capul cu mătuşa Grizelda, zise Bennett. Am să fac exact ceea ce trebuie. Mă duc la Monte Carlo şi îi cer mîna ta.

A doua zi, reveniţi la Paris, o duse să cineze în restaurantul *Jules Verne,* din vîrful Turnului Eiffel, unde alături de şampanie şi de scoici îi oferi solemn un inel, un diamant cu o tăietură antică, înconjurat de diamante mai mici. I-l puse în deget, în timp ce ceilalţi clienţi din local aplaudau cu strigăte încurajatoare de „bravo"

Ce ar putea să fie mai romantic decît asta? se întrebă Preshy privind inelul de logodnă cu diamant, strălucind ca luminile Parisului ce se revărsau peste ei. Iar Bennett părea că ştie întotdeauna ce trebuie să facă mai bine.

– Vom locui aici, hotărî el. Voi face naveta Shanghai-Paris, şi voi încerca să stau acasă mai mult ca pînă acuma. Cît mai mult am să pot, adăugă el devorînd-o din ochi şi trimiţîndu-i fiori în locuri, despre care nici nu ştia că ar fi putut să se înfioare. Şi mîine, adăugă el, am să o întreb pe

mătușa Grizelda dacă vrea să mi te dea. Sper să fie de acord, adăugă el arătînd deodată nesigur și făcînd-o să rîdă

– Sigur că așa va face, n-ai să dai greș, zise ea.

OPTSPREZECE

CHINA

Mary-Lou apărea la lucru în fiecare dimineaţă, posacă şi incapabilă să se concentreze, şi nu trecu mult pînă ce Lily realiză care era problema.

– Deci, unde e Bennett? întrebă ea în timp ce duceau antichităţile furate la depozitul particular al unui client.

– De ce? Ce vrei să spui?

Era atît de în defensivă, încît Lily rîse.

– Cred că ăsta e răspunsul de care avem nevoie. N-a durat prea mult, nu-i aşa?

– Nu răspunde la telefon, n-a sunat... Presupun că a plecat în State cu treburi. Sau la Paris, adăugă ea trecîndu-i asta tocmai atunci prin gînd, cînd îşi aduse aminte conversaţia lor de la cină, cînd Lily o menţionase pe verişoara ei.

– Merge des la Paris?

– Aşa spune, dar...

Lily îşi luă ochii de la drum şi o privi repede pe Mary-Lou. Gura ei era strînsă într-o linie subţire şi între sprâncene persista o cută încruntată.

– Dar... ce?

– Ooo, nu ştiu, rosti Mary-Lou plictisită. Am crezut că de data aceasta a fost ceva adevărat, zise ea realistă. În orice caz, în ce mă priveşte aşa a fost.

Lily o bătu cu simpatie pe prietena ei pe mînă.

– Regret, zise ea. Poate că a fost doar prea ocupat. Bărbaţii sînt uneori aşa. Vorbesc din experienţă, deoarece în calitate de afaceristă aşa sînt şi eu, adăugă ea. Nu ai timp de distracţii.

– Nu m-am gîndit niciodată la mine ca la o distracţie, rosti cu amar Mary-Lou făcând-o pe Lily să zîmbească.

Îşi terminară livrarea şi plecară repede de acolo, misiunea lor fiind împlinită. Lily nu voia să ştie nimic despre avionul particular, ce aştepta pe aeroport, sau de felul cum urçau cumpărătorii la bordul lui obiectele şi plecau din ţară. Nu era treaba ei. Avea banii în geantă şi asta era toată grija ei.

Îi plăti lui Mary-Lou jumătatea ei, aşa cum făcea întotdeauna cînd lua parte la operaţii riscante şi îi spuse că mai avea în proiect un drum.

– Cam în două săptămîni, zise ea. E în regulă?

Mary-Lou dădu din cap, dar mintea ei era departe de rîul Yangtze. Îşi luă liber restul zilei şi îşi cheltui banii în buticurile de pe Nanking Road, dar nu era concentrată cu adevărat nici pe cumpărături. Prin minte îi umbla vînzarea

colierului, într-un şuvoi nesfîrşit de rubine, diamante şi o perlă nepreţuită... Şi cum să găsească un cumpărator.

Avea doar un singur contact în lumea bijuteriilor – şlefuitorul de diamante Voortmann, la care obişnuia să-şi ducă bijuteriile furate pe care le tăinuia, pentru a fi tăiate din nou. Îl sună şi se îndreptă imediat spre el.

Voortmann era un olandez chel, cu burta căzută şi ponosit, care învăţase meseria pe piaţa diamantelor din Amsterdam. Cu multă vreme în urmă fusese condamnat pentru hoţie. Nu fusese o tîlhărie prea mare, dar în comerţul cu diamante, odată ce ai fost condamnat erai proscris. Sosise la Shanghai via Bangkok, unde acuma avea o mică afacere, şlefuind diamante pentru partea cea mai de jos a comerţului şi îşi făcea bine meseria. Dar cum fiecare din Shanghai avea şi o îndeletnicire secundară, a lui era vînzarea de bijuterii furate, ca şi reşlefuirea lor. Treaba ocazională pe care i-o procura Mary-Lou nu era substanţială, dar nu refuza niciodată o tranzacţie. Acuma îi spusese că vrea să-i facă o propunere.

Îi deschise electronic porţile duble de metal, după care auzi tocurile ei înalte ciocănind pe scînduri, în timp ce urca treptele spre biroul lui de la etajul al doilea. Apoi se opri la uşa încuiată şi el apăsă din nou pe buton.

– Ia loc, i se adresă el stingînd lampa puternică de deasupra bancului său de lucru şi rotindu-şi scaunul pentru a o privi. Surprins, îi trecu prin minte că arăta speriată. Părul de la ceafă i se ridică alarmat, pentru că nu-şi putea permite să intre în nici o belea.

– Ce nu e în regulă? întrebă el cu bruscheţe.

– Totul e în regulă. Doar că am o propunere pe care trebuie să ţi-o fac. E ceva foarte special. De fapt un unicat. Mary-Lou făcuse o copie de pe fotografia colierului pe imprimanta ei de acasă. Deschise geanta şi o scoase, dar nu i-o dădu imediat.

– Ceea ce vreau să-ţi arăt e ceva confidenţial, zise ea. Nu poate să transpire dincolo de noi doi. E o afacere serioasă, Voortmann. Înţelegi?

El ridică o sprînceană sceptică.

– Cuiva dintre femeile de lume din Hong Kong îi lipseşte un diamant de zece carate?

Ea dădu din cap nerăbdătoare.

– Mai mult, *mult* mai mult. Mai întîi, ascultă ceea ce am să-ţi spun.

El ridică din umeri plictisit, privindu-şi ceasul. Era timpul să închidă prăvălia şi să se îndrepte spre bar. Avea obiceiul să se îmbete în fiecare zi, deşi mîinile nu-i tremurau – încă. Nu putea să-şi permită asta, în munca lui. Dar la ora şapte seara devenea alt om.

– Deci? întrebă el.

În sfîrşit, ea îi întinse fotografia.

– Iată ce s-a întîmplat cu aceste bijuterii, zise ea. Şi ce este cu această perlă infamantă.

Voortmann o studie în tăcere. Era o fotografie ştearsă, în mod evident făcută în secret şi cu lumină proastă, dar dacă povestea era adevărată înseamnă că tocmai se uita la ceva remarcabil.

– De unde ştii că nu e un fals?

– Ai încredere în mine, răspunse ea simplu.

El o privi. Nu îi spunea poveşti şi nici nu se scuza, aşa că deodată îi trecu prin minte că ar putea să fie adevărat. Se lăsă pe speteaza scaunului lui mare, cu braţele încrucişate pe piept, privind-o intens. Frumuseţea ei n-avea nici un efect asupra lui. Alcoolul şi opiumul erau iubirile vieţii lui şi fiecare cent pe care-l cîştiga se ducea pe alimentarea acestor vicii.

– Deci? Ce vrei de la mine?

– Vreu să-mi găseşti un cumpărător.

– Hmmm. Presupun că acest colier e în posesia ta?

– Pot pune mîna pe el – imediat, dacă e nevoie.

– În mod evident e furat. Pentru o piesă ca aceasta, poliţia va face mare tevatură. E un joc periculos.

– Nimeni nu ştie de el, a fost ascuns ani de zile.

– Cine îl are? Nu putem lăsa nimic în seama hazardului.

– Aparţine unei familii. Şi dacă îl voi lua, nu poate nimeni raporta poliţiei. Piese ar fi confiscată, Voortmann. Iar proprietarul ar fi închis. Desigur asta nu ne priveşte pe noi doi. Tot ce vreau de la tine e să găseşti cumpărătorul adecvat. Şi repede.

Voortmann reflectă la ceea ce auzise. Ca şi Mary-Lou, văzu bogăţia dansîndu-i prin faţa ochilor. Ar putea fi afacerea secolului. Dar cum să o rezolve? Ar însemna să-şi folosească vechile lui legături din Amsterdam... Ar putea fi posibil...

– Am sa vàd ce pot face, zise el în final. Dar întîi trebuie să văd colierul.

Ea închise geanta cu un pocnet.

– Asta nici nu intră în discuţie, zise ea deja încrezătoare.

Voortmann oftă.

– Nu putem să ne bazăm doar pe cele auzite, zise el cu răceală. Cumpărătorul va dori să o vadă, cînd e vorba de o piesă importantă ca aceasta.

Mary-Lou îşi puse geanta pe umăr şi se ridică în picioare. Îi zîmbi olandezului pentru prima oară.

– Vom rezolva această problemă cînd îl vei găsi, zise ea. Şi adu-ţi aminte, e nevoie să acţionezi repede.

Voortmann deschise uşa, dîndu-i drumul să plece din biroul lui soios. Îi auzi paşii rapizi în timp ce cobora scările, apoi zbîrnîitul care-i semnala că voia să iasă. Îi deschise porţile şi o auzi cum le trînti închizîndu-le. Se aşeză în vechiul lui scaun din piele, legănîndu-se încet încoace şi-n-colo, cu mîinile aşezate în faţa lui, cu ochii închişi, reflectînd că, dacă ea i-a spus adevărul, aceasta va fi afacerea vieţii lui.

După o vreme se sculă şi puse fotografia colierului în buzunar. Apoi încuie biroul, ieşi afară prin porţile metalice care-l ţineau prizonier de cînd sosise din Amsterdam şi se îndreptă spre barul lui favorit. Mîine va da cîteva telefoane.

NOUĂSPREZECE

MONTE CARLO

Apartamentul din Monte Carlo căruia cele două văduve şi vechi prietene – Grizelda von Hoffenberg aristocrata şi Mimi Moskowitz fosta dansatoare – îi spuneau acasă, era ca un platou de filmare din anii 1930, alb pe alb şi uşoare tuşe de crom şi argint. Un perete din geamuri, cu vedere spre golf, era acoperit de perdele fragile din voal, ce fluturau în briza mării. Pe pardoseala palidă de piatră de calcar erau aruncate covoraşe albe miţoase, iar sofalele supradimensionate erau acoperite cu brocart alb. Mai erau console de sticlă şi mese pentru cafea din sticlă şi cu picioare cromate; mese şi vitrine reflectorizante. Pereţii şi tavanul aveau nuanţa cunoscută sub numele Rozul Miresii, ce – deşi nu era chiar roz şi nici chiar alb – reuşea să confere o strălucire blîndă camerei.

Desigur, peste tot erau flori, deoarece Grizelda spunea că nu putea să trăiască fără ele şi în afară de asta, Nisa era capitala mondială a florilor. Astfel, întotdeauna existau acolo trandafiri – albi sau desigur de cel mai palid roz – şi crengi cu flori de vişin, mimoze sau liliac, ca şi planta lor favorită cu vîrful stufos, pe care Grizelda o numea „Pătrunjelul vacii", iar Mimi îi spunea „Dantela Reginei Anne" („asta pentru că sînt mult mai rafinată decît Grizelda", afirma Mimi). Şi mai erau şi căţeluşa ei, rasa York, de mărimea unei ceşti de ceai, cu numele Lalah şi femela-caniş miniaturală a Grizeldei, Schnuppi, care în cele mai reci luni de iarnă putea fi văzută într-un compleu de nurcă, cu un mic capişon, din care ciuful ei ieşea aşa cum se cuvine.

Astăzi, pentru că Preshy îşi aducea noul ei prieten pentru a le cunoaşte, Grizelda şi Mimi ieşiseră la cumpărături şi luxosul lor apartament era plin cu suficiente flori, spunea Mimi, pentru a deschide o florărie. Jeanne şi Maurice, perechea care le slujea de mai bine de douăzeci şi cinci de ani, el ca om de serviciu şi ea menajeră-bucătăreasă, şi pe care Grizelda şi Mimi îi considerau „familia" lor, pregătiseră o cină specială, aranjînd mica masă rotundă de patru persoane cu o faţă de masă albă din organdin brodat, veselă *Vietri* şi tacîmuri *Christofle*.

Primiseră telefonul de la Preshy chiar noaptea trecută.

– Vreu să aduc pe cineva să vă cunoască, spusese ea cu o voce surescitată şi cu respiraţia aproape tăiată, pe care n-o auziseră niciodată înainte. Numele lui e Bennett James, locuieşte în Shanghai şi l-am cunoscut acum două luni.

– Shanghai! exclamase Grizelda, vizualizînd deja pierderea „fiicei“ ei într-un oraş de la celălalt capăt al lumii.

– Două luni! izbucni Mimi. Şi de-abia acuma ne spui?

– Scuze, am fost prea ocupată, chicoti Preshy apoi adăugă: Oricum, acuma îl veţi întîlni. Şi sper că o să vă placă, deoarece eu în mod categoric îl plac.

Iar acuma se aflau pe drum.

– Trebuie să facem o bună impresie, i se adresă Grizelda lui Mimi, ciupind partea din mijloc a gardeniilor albe ce pluteau într-un bol de cristal.

– Arătau foarte bine înainte de a pune tu mîna pe ele, rosti Mimi îmbufnată. Fusese treaba ei să se ocupe de flori şi considera că şi-o făcuse perfect.

Grizelda îi aruncă o privire.

– Mimi, ştiu să mă port cu florile. Tu ocupă-te de muzică. Fiecare cu misiunea ei.

– Atunci data viitoare ocupă-te într-adevăr de ele, zise Mimi aruncîndu-şi pe spate părul platinat şi foart îngrijit.

– Astăzi pur şi simplu n-am avut timp.

– Prea emoţionată, presupun.

Grizelda oftă.

– Ei bine, nu e prima dată cînd Preshy aduce acasă un prieten, dar e prima dată cînd am auzit-o vorbind aşa.

– Sufocată de iubire, zise Mimi cu un zîmbet.

– Şi fără îndoială şi de sex, adăugă Grizelda.

– Atîta timp cît e sex bine făcut! comentă Mimi şi amîndouă izbucniră în rîs.

– Ce crezi? Arătăm destul de impresionante? Grizelda o răsuci pe Mimi, în timp ce cele două căţeluşe care stăteau pe sofa se treziră, alertate de exaltarea din jur. Ea purta un costum-pantalon alb Saint Laurent, un colier de aur şi braţele încărcate de brăţări din aur ce zornăiau. Părul ei roşu cădea sexy peste un ochi şi apoi se lăsa pe umeri, exact ca al actriţei de cinema din anii cincizeci Rita Hayworth, cu care – deşi la o vîrstă pe care refuza să o admită – Grizeldei îi plăcea să creadă că semăna. Ochii ei verzi – şi mai verzi din cauza lentilelor de contact – sclipiră amuzaţi de propria ei vanitate.

– Arătăm atît de bine, cum Domnul şi operaţiile plastice costisitoare, ca şi drăguţii noştri antrenori personali, au putut să modeleze, zise Mimi vioaie. Şi asta înseamnă foarte bine.

Purta o rochie simplă cenuşiu-argintie care-i atingea uşor genunchii încă frumoşi şi flutura peste pieptul amplu, ce-i încîntase pe spectatorii de la *Follie* cu mulţi ani în urmă. Din urechi îi atîrnau diamante, care împodobeau şi V-ul adînc al decolteului.

– Am simţit din partea lui Preshy că realmente e ceva important, rosti Grizelda. Ce ar fi ca acesta să fie Unicul?

– Atunci nu putem decât să sperăm că va trece testul Hoffenberg-Moskowitz.

– Şi dacă nu?

– Probabil că oricum va rămîne cu el. Şi tu o vei scoate din testament.

– Nici nu se află în testamentul meu, știi asta. Și Preshy știe. Desigur, îi voi lăsa bijuteriile, dar afara de asta, poate să-și croiască singură drumul în viață.

– Hmmm, rosti Mimi. Nu era prea sigură că nu-i va lăsa banii lui Oscar von Hoffenberg, la urma urmei nu mai existau alți moștenitori, dar pentru moment asta era voința Grizeldei.

Jeanne intră pentru a aprinde duzinele de lumânări votive cu parfum de gardenii din suporturile de cristal, așezate practic pe fiecare suprafață.

– Totul e gata, doamnă, rosti ea desigur în franceză. În această casă se vorbea întotdeauna franceza.

– *Bien, merci, Jeanne.* Grizelda îi zîmbi vechii ei prietene. Spune-mi Jeanne, ce crezi? Este acesta, pe care ni-l aduce acasă Preshy pentru a ne cunoaște, ceva special?

Jeanne cunoscuse duzine de tineri pe care Preshy îi adusese acasă de-a lungul anilor.

– Preshy se simte bine în pielea ei, doamnă, răspunse ea. Nu cred că se gîndește să-și abandoneze independența.

– Hmm, vom vedea, zise Mimi.

Erau așteptați în orice moment și de fapt chiar atunci portăreasa sună, pentru a le informa că tocmai urcau.

Urmate de țopăitorele lor cățelușe, femeile se grăbiră să iasă în hol, așteptînd cu răbdare deschiderea ușilor liftului. Și iată-i: Preshy în ținuta ei obișnuită, în blugi ca de obicei, o bluză de pînză albă și un sac supradimensionat, zîmbind cu ochii ei mari și cu părul de aur răvășit sălbatic de vînt. Și Bennett James, izbitor de frumos într-o cămașă bleu

deschisă la gît, cu un blazer bleumarin, pantaloni impecabil călcaţi şi mocasini moi de antilopă.

Grizelda gîndi că, dacă prima impresie era hotărîtoare, atunci acesta era un învingător. Iar Mimi reflectă că era prea bine, pentru a fi real.

Bennett zîmbi cald în timp ce Preshy îl prezenta. Le spuse ce încîntat era să le întîlnească,

Preshy îi vorbise despre ele atît de mult! O mîngîie pe surescitata Lalah, care sărea în sus spre el şi spuse ce frumoasă era Schnuppi şi că în mod clar era o căţeluşă timidă, deoarece se ţinea la o distanţă prudentă.

Îl conduseră în camera de zi albă-argintie, încărcată de parfumul florilor şi al lumînărilor votive, şi el se extazie de frumuseţea ei şi de felul în care perdelele de voal estompau lumina şi cît de minunat arătau umflate de briză.

– Ca o pictură de Matisse, zise el acceptînd un pahar de şampanie (din cea ieftină Jacquart; pe cea scumpă Cristal, Grizelda o păstra pentru mai tîrziu, *dacă* trecea proba cu succes).

Maurice turnă şampania, iar Jeanne intră cu o tavă cu aperitive. Preshy se duse să-i îmbrăţişeze; îi recomandă lui Bennett şi el le spuse că era fericit să întîlnească pe oricine o cunoştea pe Preshy de peste douăzeci de ani şi care probabil că ştiau nişte poveşti adevărate despre ea, pe care poate i le vor spune şi lui. Toţi au rîs şi Grizelda luă loc pe sofaua de brocart alb. Schnuppi sări lîngă ea şi Lalah se ghemui pe genunchii lui Mimi pe sofaua de vizavi, cu măsuţa de cafea din crom şi sticlă între ele.

Grizelda bătu cu mîna pe sofa şi zise:

– Vino şi stai aici, Bennett, de ce să nu ne spui totul despre tine?

– Nu sînt prea multe de spus. O privi pe Preshy, care stătea pe o canapea albă cu ciucuri şi le privea. Nu mai multe, fără îndoială, decît aţi auzit deja de la Preshy.

– De fapt n-am auzit nimic, decît că locuieşti la Shanghai.

– Aşa e. Şi din păcate e cam departe de Paris.

Ochii lui Preshy îi întîlniră pe ai lui. Ştia că se amuza privindu-şi mătuşa cum îl iscodea şi în afară de asta ştia ce va urma.

– Şi ce faci acolo Bennett, exact?

Jeanne îi oferi tava cu aperitive şi el luă un mic pătrat de *socca*, clătita cu năut, specifică regiunii Nisei, umplută cu brînză de capră şi presărată cu mici măsline negre.

– Sînt proprietarul lui James Exports. De fapt, produc subansamble pentru fabricile de mobilă din S.U.A. Facem componentele din lemn, care apoi sînt asamblate în Carolina de Nord, de către mari companii producătoare de mobilă.

– Şi asta e ceva profitabil? întrebă Mimi arătînd cît mai inocentă posibil, în timp ce în mod evident încerca să afle ce avere are.

– Destul de profitabil, răspunse el zîmbind.

– Nu trebuie să aveţi nici o grijă, cred că ştiu tot ce e de ştiut despre el, interveni Preshy, luînd o gură de şampanie.

– Ei bine, nici nu avem, răspunse Mimi cu vocea ei tunătoare, despre care Preshy credea că ar putea să sfărîme geamurile la douăzeci de paşi depărtare, dacă şi-ar da realmente drumul. Mi-ar plăcea să ştiu ce crezi tu despre fata noastră, Bennett.

El îi zîmbi şi o învălui în acea privire lungă , care îl făcea atît de iubit de femei.

– Cred că fata voastră e minunată, Mimi. De fapt motivul pentru care mă aflu aici este că vreau foarte mult să o fac fata *mea.* Am venit să vă cer permisiunea, mătuşă Grizelda, Mimi, pentru să mă căsătoresc cu Precious.

– O, Doamne! Grizelda îşi duse o mînă la inimă. Pur şi simplu nu se aşteptase ca lucrurile să evolueze atît de repede. Îi aruncă nepoatei ei o privire. Preshy ce spune?

– Am spus da, desigur. Preshy nu mai putu să se abţină. Ridică mîna stîngă arătîndu-le diamantul ce-i strălucea pe deget. Dar Bennet a insistat să vină pentru a obţine aprobarea voastră.

Grizelda şi Mimi săriră în sus pentru a examina inelul, aruncîndu-le din drum cît colo pe căţeluşele care lătrau. Ochii Grizeldei îi întîlniră pe ai lui Mimi: inelul era suficient de mic pentru a demonstra bun-gust şi suficient de mare pentru a fi scump. Gîndeau acelaşi lucru. Că le plăcea comportamentul de modă veche al acestui bărbat, care le-a cerut aprobarea pentru a se căsători cu iubita lor fată; le plăcea faptul că avea vîrsta potrivită, arăta bine, era încîntător, cultivat şi aparent bogat.

– Atîta timp cît vă iubiţi unul pe altul, nu pot să doresc nimănui mai mult bine, decît s-o ia pe Preshy din mîinile mele, zise mătuşa Grizelda, iar Bennett se ridică şi o sărută pe amîndoi obrajii. Apoi o sărută pe Mimi. După aceea o sărută pe Preshy.

Grizelda porunci lui Maurice şi lui Jeanne să deschidă şampania cea bună Cristal şi ridicară paharele pentru fericirea viitoare a lui Preshy şi a lui Bennett.

– Mă întreb, zise Grizelda gînditoare mai tîrziu la cină, preferaţi să faceţi nunta aici sau la Paris?

– Nici aici, nici acolo. Preshy o mîngîia pe Lalah care stătea în poala ei, ascunsă sub un fald al feţei de masă şi aşteptînd ceva de mîncat. Vreau să mă căsătoresc la Veneţia, la Santa Maria della Salute. Ştii că pentru mine reprezintă nişte amintiri speciale. Prinse privirea lui Bennett şi adăugă: Şi vrem să ne căsătorim cît mai repede posibil.

Grizelda arăta plină de îndoială.

– Desigur, dar am nevoie să pregătesc totul. Trebuie făcute nişte aranjamente: rochia, florile, invitaţiile....

– Luna viitoare, zise hotărîtă Preshy. Şi lăsăm totul în seama ta, dragă mătuşă G. Spune-ne doar cînd, şi vom apărea.

– Dar unde veţi sta apoi? Sper că nu în Shanghai? se interesă Mimi.

– Îmi păstrez comerţul din Paris. Acolo vom locui şi Bennett va face naveta la Shanghai.

– E o navetă serioasă, comentă Grizelda, dar Bennet le spuse că plănuiește să petreacă mai puțin timp în Shanghai, deși va trebui să călătorească destul de des și în State.

– Totuși nu vă fie teamă, mai zise el. N-o voi lăsa pe Preshy singură atît de mult încît să se simtă părăsită.

– Ar putea fi ceva mai perfect, ce credeți? rosti Preshy mulțumită, ridicîndn-o pe Lalah și sărutînd-o pe nasul ei dulce și negru.

DOUĂZECI

Nu era timp de pierdut și Grizelda se aruncă cu capul înainte în aranjamentele de nuntă. Mai întîi trebuia să-și folosească toată influența, trecînd în revistă persoanele pe care le cunoștea la Veneția, pentru a obține aprobarea ca ceremonia de nuntă să aibă loc în Bazilică.Apoi trebuia să-și sune prietenii de la hotelul Cipriani, unde stătuse de multe ori de-a lungul anilor și care o cunoșteau foarte bine, pentru a aranja masa de nuntă și tortul.

De asemenea, mai pretinse niște servicii și reuși să închirieze Palazzo Rendino, din secolul paisprezece de pe Canal Grande, al cărui proprietari erau niște bătrîni prieteni (la urma urmei, sînt unele avantaje să fii bătrîn, gîndi ea: cel puțin poți pretinde revanșa pentru ani de favoruri), astfel că recepția putea să aibă loc în Palazzo. Apoi își comandă echipamentul de nuntă – un costum alb Dior și o pălărie enormă Philip Treacy pentru ceremonie și o rochie roșie lungă de dantelă pentru cina din seara precedentă.

De asemenea, se certă cu Preshy la telefon, în legătură cu rochia de mireasă, deoarece ea refuza să se îmbrace în alb.

– În ziua de azi nu trebuie să fii virgină pentru a purta alb, zise exasperată Grizelda, iar Preshy rîse.

– Nu despre asta e vorba, mătuşă G., mulţumesc cerului, zise ea părînd de-a dreptul năucă, ca o şcolăriţă bolnavă de dragoste care se duce la prima întîlnire. Doar că nu vreau să arăt ca o mireasă tipică, înfăşurată într-un nor de tul alb, fără bretele. Vreau să fiu altfel.

– Cum adică altfel? întrebă Grizelda. Pentru numele lui Dumnezeu, Preshy nu ai decît trei săptămîni pentru pregătiri. Ar fi mai bine să te hotărăşti repede. Mîine zbor spre Paris şi vom alege împreună tot ce trebuie.

Între timp, mai era şi problema florilor de care trebuia să aibă grijă, aşa că exact în această clipă îşi conducea maşina de-a lungul rîpoasei şosele Grande Corniche, îndreptîndu-se spre piaţa de flori din Nisa. De ani de zile avea acolo un furnizor, în care avea încredere totală. Deoarece era o căsătorie de toamnă şi trandafirii nu mai erau de sezon, trebuia să comande trandafirii aceia uriaşi ca nişte verze ce trebuiau importaţi din Columbia şi să-l roage să îi aducă personal la Veneţia pentru a decora biserica şi sala de recepţie şi totodată să facă şi buchetele.

Totul trebuia să fie perfect şi doar cu o lună la dispoziţie – de fapt acuma nu mai erau decît trei săptămîni – nervii ei erau întinşi la maximum, parcă s-ar fi căsătorit ea însăşi.

Doar că nunta ei cu Oscar von Hoffenberg fusese cu totul altfel. În primul rînd, se cunoşteau de peste un an şi logodna fusese anunţată aşa cum se cuvine, atît în ziarele europene, cît şi în cele americane. Apoi, părinţii ei a trebuit să orchestreze întregul eveniment, pînă la ultimul cartonaş pentru stabilirea locurilor, cine stătea lîngă cine – care, avînd în vedere diverşii membrii ai familiilor regale şi ambasadorii, clericii şi cardinalii, lorzii şi doamnele, prietenii şi membrii propriei ei familii şi ceilalţi; plus servitorii şi muncitorii de la Schloss, fusese o treabă organizatorică plină de eroism. Grizelda nu făcuse decît să aştepte şi să-i lase să se ocupe de tot.

Totuşi, şi-a ales singură rochia. O ţinea împachetată în hîrtie de mătase într-un scrin de cedru, în fundul vastei ei încăperi-dulap pentru haine. Era o chestie albă din satin, croită în bie de un maestru în arta lui, şi se mula netedă pe trupul ei tînăr, atît de sexy încît oaspeţilor li se tăie răsuflarea şi ochii lui Oscar ieşiseră din orbite. În mod cert, ajutase să facă din noaptea nunţii un eveniment demn de amintit, dar îndepărtă de ea pentru totdeauna pedanta familie a lui Oscar.

După ce el a murit, toţi banii lui ca şi castelul i-au revenit. Cu toate acestea, în ziua ce urmă citirii testamentului, Grizelda şi-a făcut bagajele, inclusiv rochia de mireasă şi cîinele ei de atunci – un boxer deschis la culoare cu numele Jolly – şi plecă spre clime mai calde şi mai incitante. Avînd în minte amintirea din ce în ce mai ştearsă a

anilor aceia lungi şi monotoni petrecuţi cu irascibilul Oscar, nu se mai întoarse niciodată la Schloss.

Dimineaţa de astăzi era albastră şi senină, aşa cum sînt atît de des în sudul Franţei la sfîrşitul lui octombrie şi, în lipsa traficului aglomerat din timpul verii, era o plăcere să conducă pe şoseaua Corniche, la mare înălţime pe coastă, cu marea întinzîndu-se la infinit ca să întîlnească cerul. Grizelda cunoştea şoseaua ca pe degetele ei. Era tăiată în coasta muntelui şi o parcursese ani de zile. Nu-i provoca nici un fel de teamă, cu toate că turiştilor le era frică. Chiar dacă prinţesa Grace nu fusese ucisă chiar pe această porţiune, mulţi oameni se temeau că ar putea să aibă aceeaşi soartă; o lipsă de atenţie de numai o secundă, o uşoară pierdere a controlului, era tot ce trebuia pentru a ca totul să se sfîrşească în defileul stîncos din stînga ei.

Şedea relaxată în marele Bentley argintiu, fără să se grăbească, gîndindu-se la aranjamentele de nuntă. Mimi avea în sarcină muzica şi aranjase deja cu un cuartet de coarde, care să cînte la petrecerea prenupţială din Palazzo, şi cu un organist pentru biserică. Acuma era acasă la telefon, în toiul negocierilor cu orchestra ce trebuia să cînte la recepţia de nuntă. Între timp, Sylvie Verlaine avea în sarcină meniul. Grizelda era sigură că totul se va desfăşura satisfăcător, dar tot ar fi dorit ca Preshy să o fi anunţat cu o lună sau două înainte. Cu puţin mai mult timp, ar fi putut ca totul să fie şi mai bine.

Şoseaua începu să coboare, formînd o mulţime de curbe. Era linişte. În faţă nu avea pe nimeni şi în sens invers, doar vreo două maşini trecuseră pe lîngă ea. Deschizînd radioul, căută un post unde se cînta „vechi dar bune“ cînd, privind în oglinda retrovizoare, observă în spatele ei un camion alb. Reflectă că avea prea mare viteză şi încruntîndu-se, apăsă pe claxon. Şoferul n-o băgă în seamă. Atunci aprinse farurile de avertisment şi puse piciorul pe pedala de acceleraţie, luînd curbele mai repede decît îi plăcea şi încercînd să se dea la o parte din drumul lui. Dar camionul nu încetini. Acuma se afla chiar în spatele ei.

Apăsă din nou pe claxon şi nu-şi mai luă mîna de pe el. Camionul dădea aproape peste ea, atît de aproape încît dacă geamurile n-ar fi fost aşa de întunecate, ar fi putut să vadă figura şoferului. Sudoarea îi acoperi ceafa şi o cuprinse frica. *Încerca să o arunce de pe şosea...*

Simţi izbitura, cînd camionul lovi bara ei de protecţie... *e nebun... O, Isuse, ce se întîmplă... Nu mai putea să continue să conducă atît de repede... O să moară... Dar nu putea să moară încă... Nu putea să rateze nunta lui Preshy... Trebuia să-şi folosească mintea.* Gîndeşte, *îşi spuse ea,* gîndeşte! *Cunoştea şoseaua foarte bine... Exista un refugiu de urgenţă tăiat în stîncă, pe partea cealaltă a şoselei, chiar dincolo de bandă...*

Rugîndu-se să nu vină nimic din sens opus, smuci Bentley-ul trecînd de-a curmezişul şoselei şi apăsând toto-

dată frîna. Maşina aluneca într-o parte, se răsuci odată, de două ori, de trei ori, înainte de a se lovi de stîncă cu putere. Air-bag-urile explodară şi fu aruncată înapoi în scaun, tremurînd şi ţipînd de durere de cap. Dar vie. Şi nebunul din camionul alb zburase pe lîngă ea şi dispăruse.

Încă tremurînd, stătea cu air-bag-ul în faţă, sfătuindu-se pe sine însăşi să nu intre în panică. Maşina ticăia şi gemea; de sub capotă ieşeau aburi şi un fir subţire de fum se ridica din spate. Ştia că trebuie să coboare; putea să facă explozie în orice clipă.

Spre surpriza ei, portiera se deschise cu uşurinţă şi iat-o stînd pe şosea şi înjurîndu-l pe ticălosul nebun care-i făcuse asta... ei şi frumosului ei Bentley cenuşiu-argintiu.

Privind amărîtă la rămăşiţele maşinii, se întreba tulburată ce naiba a fost asta.

Mai tîrziu, după ce fu consultată la spital şi Mimi a sosit în lacrimi să o ia acasă, au discutat despre ceea ce s-a întîmplat.

– *Cherie,* comentă Mimi, cineva a vrut să te ucidă. Te vor moartă.

Grizelda o privi uluită.

– Nu fi ridicolă, Mimi. De ce ar vrea cineva să mă omoare? Cu excepţia poate a soţului meu, dar a dispărut de mult şi fantomele nu se întorc pentru a se răzbuna. Cel puţin eu nu cred, adăugă ea cu îndoială. Nu, a fost doar acţiunea unui nebun şi nu vreau să o necăjeşti pe Preshy cu aşa ceva. Nu trebuie să aibă grijă de nimic. Apoi, aducîn-

du-şi aminte: Fir-ar sa fie, n-am fost să mă întîlnesc cu florarul meu. Ei bine, va trebui să mă duc mîine.

– De data aceasta vin cu tine, zise Mimi îndîrjită. Nu credea că incidentul a fost „nimic“ şi nu-i plăcea deloc că existau nebuni care voiau să scoată femeile de pe şosea. De fapt, situaţia o neliniştea foarte mult pe Mimi.

DOUĂZECI ŞI UNU

SHANGHAI

Bennett zbură de la Paris la Singapore, apoi luă un avion de legătură pînă la Shanghai. Sosi pe aeroportul Pudong cu douăzeci de minute întîrziere. Trecu în grabă prin biroul imigraţii şi prin vamă, apoi ajunse în holul sosiri, unde îl aştepta un şofer de limuzină. În timp ce omul plecă să aducă maşina, Bennett o sună pe Mary-Lou.

– M-am întors, zise el cînd ea răspunse la telefon.

Se lăsă o lungă tăcere, apoi:

– Nici măcar n-am ştiut că ai plecat, replică ea făcîndu-l să zîmbească.

– Vrei să spui că nu ţi-am lipsit?

– Nici măcar o clipă.

– Atunci nu vrei să mă vezi diseară?

– Doar dacă mă rogi.

Bennett rîse.

– Te rog.

– În regulă. Unde?

– Acasă la tine, la ora opt. Avea multe de discutat cu ea şi avea nevoie de intimitate.

Cînd exact la opt sună soneria, ea se afla la uşă pentru a-l întîmpina. Nu se rosti nici un cuvînt. Se afla în braţele lui, sărutîndu-l. El ţinea într-o mînă o sticlă de şampanie şi o săruta ca şi cum intenţiona să o mănînce. Apoi întinse un picior în spate şi izbi uşa închizînd-o. Ea îşi lăsă capul pe spate şi-l privi.

– Ásta e într-adevăr un salut de bun venit, zise el zîmbindu-i. Şi oare ţi-am spus ce minunat arăţi în seara asta?

– Nu, dar poţi să-mi spui acum, zise ea luîndu-i şampania din mînă şi conducîndu-l spre micul bar, unde aşteapta o frapieră. Răsuci sticla în gheaţă şi luă din bufet două cupe, aşteptînd ca el să destupe sticla. Apoi el umplu paharele, le ridică şi-i dădu unul.

– Pentru noi, toastă el zîmbind exact în ochii ei, în felul în care obişnuia s-o facă întotdeauna şi trimiţîndu-i astfel mici fiori nervoşi de a lungul spatelui. Totuşi avu grijă să nu menţioneze gîndul ce-i persista în minte şi în loc de asta sorbi din şampanie şi îl întrebă cum a fost călătoria.

– Parisul e în regulă, zise el îndreptîndu-se spre fereastră şi privind afară rîul de culoarea noroiului şi traficul de dedesubt.

Mary-Lou se plimba nervoasă în spatele lui. Deoarece era interesată să aibă un *feng shui* bun, atîrnase un cristal mare în faţa ferestrei, pentru a respinge răul *chi* al zeilor Rîului Dragon. Nu se întreba dacă realmente credea în asta sau nu, pur şi simplu a făcut-o gîndindu-se că nu poate face nimănui nici un rău şi, cine ştie, poate că era adevărat. Strămoşii ei crezuseră în asta timp de secole, nu-i aşa? Totuşi părinţilor ei nu le făcuse prea mult bine; au avut destul *chi* rău pentru a-i trimite de timpuriu în mormînt, cu cristale sau fără.

Dar, privindu-l pe Bennett uitîndu-se pe fereastră, spera că acuma totuşi va funcţiona. Încă nu aflase nimic de la Voortmann şi avea nevoie de tot norocul de pe lume.

Stînd în spatele lui, zise:

– Acuma, am putea să mîncăm? Sau, mai întîi să mergem în pat?

Bennet se întoarse şi o privi.

– Ghci! zise el.

Mult mai tîrziu, în timp ce Bennett era sub duş, Mary-Lou dechise cutiile pe care avusese prevederea să le cumpere de la restaurantul local. Le puse pe masa de cafea, împreună cu o sticlă de bere *Tsingtao* şi un pahar brumat, aproape îngheţat, scos din congelator. Lui Bennett îi plăcea berea rece.

Hainele lui erau aruncate de-a valma pe sofa şi ea le adună, oprindu-se să ridice portofelul ce căzuse din buzunarul pantalonilor. Ceva umflat era înghesuit înăuntru. Era

un şerveţel. Scoţîndu-l afară, citi un număr de telefon scris cu ruj de buze. Şi un nume, Preshy Rafferty.

– *O, Doamne,* şopti ea strîngînd portofelul la piept. *O, Doamne, ce ticălos...*

Cînd Bennett ieşi din baie, nu spuse nimic despre şerveţel, ascuns acuma cu grijă în propria ei geantă. Îi turnă berea şi-i servi mîncarea, apoi îngenunchie pe pernele fantezii de lîngă măsuţa scundă de cafea, pentru a mînca şi ea.

Bennett voia să vorbească despre afaceri, dar îşi dădu seama de tăcerea lui Mary-Lou. Desigur, era furioasă pentru că plecase fără să spună nimic şi adevărul e că nici nu intenţionase să o mai vadă. Dar acuma, cum spune vechea zicală, voia să păstreze prăjitura, dar să o şi mînînce. Avea nevoie de ea.

– Mă iubeşti, Bennett? întrebă ea după o vreme.

Ochii lui străluciră cu răceală spre ea. Între ei nu se punea problema iubirii. Luă cu beţigaşul o bucată de asparagus.

– Noi doi, tu şi cu mine, ne asemănăm Mary-Lou, zise el. Amîndoi avem inimi de oţel. O privi, încă în stare să-i admire frumuseţea. Mă îndoiesc să fi iubit vreodată în viaţa ta pe cineva.

– Pe Ana ai iubit-o?

Privirea lui deveni şi mai rece. Ignoră întrebarea.

– Tu şi cu mine avem o înţelgere de afaceri, zise el în loc de răspuns. Am venit aici să-ţi spun că am găsit un cumpărător la Paris, care e interesat. Vrea să plătească o sumă

înainte de livrare, dar normal doreşte o garanţie că ceea ce i s-a promis va obţine. Am nevoie să văd colierul acela.

– Asta nu pot.

– Atunci înţelegerea cade.

Ea privi furioasă cum îşi mînca cina calm, în timp ce ea clocotea.

– Cine e Preshy Rafferty?

El puse jos beţigaşul.

– De ce întrebi?

– Numărul ei de telefon se afla în portofelul tău. Scris cu ruj de buze.

El se ridică în picioare şi-şi puse haina pe umeri.

– Mulţumesc pentru cină, Mary-Lou, zise îndreptîndu-se spre uşă.

– Aşteaptă!

Dar Bennet nu aşteptă. Nici nu trebuia. Ştia că va avea colierul. Se va întoarce ea la el, şi asta curînd.

DOUĂZECI ȘI DOI

Voortmann avusese necazuri cu legătura lui din Amsterdam.

– Cît de mari sînt pietrele? întrebase acesta. Care e valoarea lor? Diamantele sînt vechi, au şlefuiri de modă veche...

N-a contat cît de mult a încercat Voortmann, n-a fost în stare să-l convingă pe om – un expert în pietre preţioase care îşi cunoştea meseria, dar nimic altceva – să-l facă să înţeleagă circumstanţele speciale privind bijuteriile Împărătesei şi în special perla gigantică. Trebuia să caute în altă parte un cumpărător şi unde mai bine, decît aici în Shanghai?

În seara aceea la ora şapte, se afla ca de obicei în barul *Surging Hot Waters*, un loc uriaş cufundat adînc în pămînt, cu trei feluri de clienţi: bărbaţi ieşiţi pentru o băutură de seară şi distracţia asigurată de nişte „fete de bar" fierbinţi; bărbaţi scăpaţi din familie ce-şi înecau amarul suferinţelor

conjugale; şi alcoolici ca el. Primele două categorii erau o populaţie în continuă schimbare, alţii în fiecare seară, dar din cel de al treilea grup îi cunoştea pe toţi. Ca şi el, erau întotdeauna acolo. Şi cel puţin doi dintre ei proveneau din bogate familii şanghaieze.

Voortmann se dusese la bar toată săptămîna, în fiecare seară, aşteptîndu-i să apară. Muzica pop la modă, provenind din nişte difuzoare uriaşe, bubuia de-ţi spărgea timpanele, dar era atît de obişnuit cu ea că de-abia o băga în seamă; îşi sorbea încet scotch-ul, nu-l gîlgîia, doar îl gusta, nefăcînd niciodată gălăgie, neprăbuşindu-se niciodată. Era, îşi spunea el mîndru, un băutor rafinat. Şi exact genul de om cu care bogătaşii şanghaiezi erau de acord să vorbească. Făcuse afaceri cu ei şi mai înainte, la scară mai mică, şlefuind bijuteriile furate de la soţiile lor, cînd familiile le-au tăiat veniturile, cerîndu-le să se schimbe, să nu mai bea şi să nu mai umble după tîrfe.

Cam după două ore, îi zări la o masă într-un loc întunecos, cu o sticlă de scotch în faţă.

Îşi croi drumul prin mulţime.

– Bună seara, zise el. Dădură din cap drept răspuns şi el aşteptă să-l invite să ia loc la masa lor. Dar, pentru că n-au făcut-o, adăugă: Domnilor, aţi mai făcut şi înainte afaceri cu mine. Acuma am ceva ce v-ar interesa. Ne-aşteptînd de data aceasta invitaţia, trase un scaun şi îi făcu semn barmanului să mai aducă o băutură, apoi se aşeză.

Scoase fotografia din buzunar şi o puse pe masă între ei.

– Opriţi-vă puţin ochii asupra ăsteia, domnilor, zise el zîmbind. Garantez că vă va umple buzunarele cu bani.

Cei doi bărbaţi priviră fotografia ştearsă. Unul o ridică, studiind-o.

– Ai furat aşa ceva? întrebă el.

Voortmann dădu din cap.

– Ştiu unde se află, răspunse el. Pot să-l am şi mîine, dacă vreţi. La un anumit preţ.

– Cum ar fi?

De data aceasta Voortamnn dădu peste cap scotch-ul, în loc să-l soarbă încet şi shanghaiezii îi umplură din nou paharul gol.

– Mai întîi am să vă spun o poveste, prieteni, rosti el încet.

Cînd termină, cei doi şhanghaiezi se priviră unul pe altul.

– Pentru asta, am putea să intrăm la închisoare, zise unul.

– Şi cît face? întrebă celălalt.

– Treizeci de milioane, ieşi Voortmann cu o cifră. Dar pentru voi, îl las la zece, pentru ca să-l puteţi vinde şi să scoateţi un profit bun.

Shanghaiezii ştiau că bijuteria era de nepreţuit, dar nu erau colecţionari şi nu voiau să rişte să fie închişi, pentru că au cumpărat-o.

Îi umplură paharul pînă sus, privindu-l în timp ce-l golea. Sudoarea îi brobonise buza de sus.

– Spune-ne, zise unul, cine are acest obiect nepreţuit?

Dar Voortmann mai avea încă suficientă minte să-şi dea seama că nu trebuie să le spună. Dădu din cap.

– Spuneţi-mi doar dacă îl vreţi sau nu, prieteni, zise el ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre bar.

Dar şhanghaiezii nu erau prieteni cu el.

DOUĂZECI ŞI TREI

Mary-Lou nu mai putu să reziste. Sună la numărul lui Preshy Rafferty şi dădu peste automat.

– *Bonjour, Rafferty Antiques. Preshy Rafferty la telefon,* se auzi o voce în franceză. *Dacă doreşti să laşi un mesaj, fă-o după ce auzi tonul.*

Furia se agita ca plumbul topit în stomacul lui Mary-Lou. Se simţea bolnavă. Se combinase Bennett cu verişoara lui Lily, în speranţa căsătoriei cu altă moştenitoare? Nu-i va permite.

Păşea în sus şi-n jos prin micul ei apartament, lovindu-se nerăbdătoare de cristalul atîrnat, ce se presupunea că alungă spiritele rele ale zeului Rîului Dragon, şi făcîndu-l să scoată un zbîrnîit asemănător nervilor ei. Îl pierduse, ştia asta. Şi odată cu el şi pe cumpărător. Şi Voortamnn se dovedise a fi un ratat, n-a aflat nimic de la el de o săptămînă.

Bennett a spus că are un cumpărător care doreşte să depună banii. N-avea de ales, trebuia să colaboreze cu el. *Trebuia* să obţină colierul. Nu mai era timp de pierdut.

Îşi aminti că Lily merge să-şi ia micul dejun la ora opt în fiecare dimineaţă la ceainăria *Pasărea Fericită* şi că lipseşte cel puţin o oră. Timp destul să ia colierul din seif şi să plece.

În dimineaţa următoare Mary-Lou sosi devreme, aşteptînd pînă văzu maşina lui Lily ieşind din curte şi dispărînd pe alee. O dată ce nu mai fu în raza ei vizuală, deschise poarta cu propria ei cheie electronică şi-şi băgă maşina înăuntru. Parcă, apoi anulă temporar camera de luat vederi ce asigura securitatea şi care-i urmărea toate mişcările. Cînd Lily se va întoarce după micul dejun, camera va fi din nou în funcţiune, dar ea nu se va afla pe casetă.

În timp ce traversa veranda, micuţul canar din colivie îi trimise un ciripit plin de speranţă, dar ea îl ignoră, descuie uşa şi intră în casă. Scoţîndu-şi automat pantofii, merse mai departe spre uşa pivniţei în picioarele goale. Trecu în grabă pe lîngă stiva de cutii, ajunse în fund, apăsă butonul, tăblia alunecă într-o parte şi seiful ieşi la iveală. Îi luă doar un minut pentru a-l deschide. Uşa grea de oţel sări înapoi. Şi înăuntru se afla caseta de bijuterii din piele roşie.

Îşi plimbă palma pe pielea fină şi scumpă. Vîrsta n-o distrusese şi ea ghici că într-un fel oarecare fusese menţinuta curată şi uscată, toţi aceşti ani. O deschise cu un declic. Şi ochii i se măriră, în timp ce un fior îi alergă de-a

lungul spinării cînd atinse perla, gîndindu-se cum stătuse în gura Împărătesei moarte Cixi. Cealaltă perlă furată, pe care Soong Mai-ling o purta pe pantofii ei de ceremonie, fusese mult mai bine folosită decît cea din gura femeii moarte.

Era gata să închidă seiful cînd auzi zgomot. Ridicînd capul, ascultă.

– Mary-Lou? Tu eşti, acolo jos? vocea lui Lily stîrni ecoul de-a lungul treptelor din spre pivniţă. Cu inima bubuindu-i în piept, Mary-Lou aruncă în seif caseta de bijuterii, trînti uşa şi o încuie. Sări înapoi şi trase la loc tăblia de lemn, auzindu-i zbîrnîitul exact cînd Lily apăru în vîrful scării. Stătea acolo, cu mîinile la spate, privind-o. Mary-Lou, ce pustiului faci aici aşa devreme? întrebă uimită Lily. M-ai speriat atît de tare. Am crezut că au intrat hoţii.

– Nu, nu hoţii, doar eu. Am venit să fac treabă mai devreme, să mă ocup de împachetarea restului reprezentărilor lui Buddha. Ştiam că trebuie să-i livrăm astăzi.

Lily coborî treptele. Ţinea în mînă un pahar de hîrtie cu cafea şi arăta tulburată.

– E foarte neobişnuit pentru tine. Ce nu e în regulă? Nu poţi să dormi?

Mary-Lou determină cîteva lacrimi să-i alunece pe obraji.

– Nu, nu pot. Şi asta din cauza lui Bennett. S-a întors aseară, a apărut la uşa mea ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Şi ştii unde a fost, Lily? La Paris.

Lily luă o gură de cafea.

– Aşa că, de ce te-a supărat asta pe tine?

– Deoarece a fost la verişoara ta, Precious Rafferty.

– Ce?!? Lily fu atît de şocată, încît aproape că vărsă toată cafeaua.

– Asta e adevărul. Aminteşte-ţi, i-ai vorbit de ea, i-ai spus că e o fată bogată. Ei bine, e exact ceea ce caută Bennett. Încă o fată bogată cu care să se însoare. Ca şi cu Ana Yuan. Poate că zvonurile sînt adevărate şi s-a căsătorit cu ea doar pentru bani. Poate că a şi ucis-o pentru asta. Poate că se gîndeşte să facă acelaşi lucru şi cu verişoara ta. Cine ştie.... cu Bennett totul e posibil.

– Haide, haide, nu poţi să fii serioasă, comentă Lily şocată. Eşti doar supărată, asta e tot.

Dar Mary-Lou o privi absentă. L-a pierdut pe Bennett şi acuma a pierdut şi colierul. L-ar fi ucis chiar acuma, dacă ar fi putut să plece cu el.

– A venit acasă la mine, zise ea. Am făcut dragoste. Apoi am găsit în portofelul lui numărul de telefon scris cu ruj de buze pe un şerveţel de hîrtie. Îl am sus, am să ţi-l arăt. Voia s-o scoată pe Lily din pivniţă, să nu cumva să observe că n-a împachetat nici măcar un Buddha dintre cei ce aşteptau.

Lily urcă înapoi pe scări şi Mary-Lou o urmă. Îşi lăsase geanta pe scaunul de lîngă uşa deschisă a pivniţei şi acuma scoase din ea şerveţelul cu numărul şi i-l dădu lui Lily.

– Păstrează-l, zise ea dispreţuitoare. Avea deja numărul şi adresa trecute în carnetul ei de telefoane. Poate că vei vrea să-ţi suni cîndva verişoara. Iar eu categoric nu-l vreau.

Lily băga şervețelul în buzunar. Se uita îngrijorată la prietena ei.

– Eşti sigură că te simți bine? Ascultă, uite ce e. Am plecat să iau micul dejun, dar mi-am uitat geanta şi a trebuit să mă întorc. De ce nu ne ducem să luăm ceva şi tu să-ți descarci inima în fața mea.

Inima de oțel, gîndi Mary-Lou cu amărăciune, în timp ce închise uşa pivniței şi o urmă pe Lily spre maşina ei. *O, Doamne, uitase de camera de luat vederi.* Dar era prea tîrziu, Lily o aştepta, va trebui să o pună în funcțiune mai tîrziu.

Mai tîrziu, în aceeaşi seară, Mary-Lou îl sună pe Bennett. Spre surpriza ei, acesta răspunse.

– Am încercat să iau astăzi colierul, zise ea.

– Şi ai ratat. Mă dezamăgeşti, Mary-Lou. „A încerca" nu e destul, vreau colierul mîine seară, sau...

– Sau... ce?

– Sau va fi prea tîrziu şi tu şi cu mine vom pierde o afacere de multe milioane de dolari. Ar fi mai bine, să-i dai drumul, Mary-Lou.

El închise, iar ea căzu pe un scaun. De data aceasta, pe obraji i se prelingeau lacrimi adevărate. Voortmann îi dăduse numărul lui de celular şi, continuînd să stea pe scaun, îl formă.

El răspunse după vreo duzină de apeluri.

– Voortmann.

Vocea îi era morocănoasă şi în fundal se auzea zgomot mare: muzică puternică, un hohot ascuţit de femeie, un murmur de conversaţie şi clinchet de pahare. Nu trebuia să fii geniu pentru a-ţi da seama că se afla într-un bar, iar din vocea lui se auzea că e deja beat.

– Mary-Lou la telefon, rosti ea nerăbdătoare. Ce noutăţi ai pentru mine, Voortmann?

– Aha, Mary-Lou... Vei fi încîntată să afli că sînt pe drumul cel bun, am o pereche de clienţi interesaţi, oameni bogaţi, shanghaiezi...

– *Shanghaiezi?* repetă ea oripilată. Erau mult prea aproape de casă. Bogaţi sau nu, nu puteau să fie interesaţi, deoarece era un joc prea periculos pentru ei. Ea avea nevoie de un american, sau un elveţian, un colecţionar adevărat, un om cu bani adevăraţi, nu un afacerist chinez bogat.

– Le-am arătat fotografia, se lăudă Voortamnn cuvintele lui încălecîndu-se unele pe altele, fără pauză. Nu fi îngrijorată, mi-o vor aduce curînd înapoi.

Mary-Lou închise telefonul. Omul era un beţiv. Le arătase fotografia la bar tuturor celor de teapa lui, iar ei le vor spune prietenilor lor. Nu va dura mult pînă cînd zvonul va începe să circule prin tot oraşul. Realiză că a dat peste un mare necaz.

A doua zi, va trebui să ia colierul din seif.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Lily se afla în biroul ei completînd nişte formulare pentru omul de la fisc, cînd zbîrnîi soneria. Puse în funcţie camera de luat vederi care asigura securitatea, pentru a vedea cine e şi descoperi că privea un ecran gol. Neliniştită, apăsă butonul interfonului şi întrebă cine e.

– Poliţia, sosi răspunsul.

Se lăsă pe speteaza scaunului cu pulsul accelerat şi cu gura brusc uscată. Ce au aflat? Ce ştiau? Au fost prinşi contrabandiştii de antichităţi la aeroport şi au ciripit? Un milion de întrebări îi alergau prin creier. Aruncînd hîrtiile de pe birou într-un sertar, îl izbi închizîndu-l şi apăsă butonul, pentru a le da voie să intre.

Nu era decît unul, un ofiţer tînăr cu figura pătrată şi solemnă.

– Doamnă Song, s-a făcut o plîngere în legătură cu parcarea de pe stradă. Ni s-a comunicat că maşina dumneavoastră blochează drumul.

– Offf, rosti Lily uşurată. Era desigur maşina lui Mary-Lou şi, pentru că nu voia să rişte o amendă sau furia vecinilor, promise să facă ceva în legătură cu asta.

Şi fu fericită cînd el plecă, după ce i-a înmînat avertismentul. Nu era nici o îndoială că vederea poliţistului îi provocase un şoc. În genul ei de afaceri, avea nevoie să stea cît mai departe posibil de lege.

Colierul încă îi domina gîndurile şi puse mîna pe telefon pentru a-l suna pe elveţianul de legătură. El îi spuse că persoana amatoare nu era încă sigură, că îi mai trebuie ceva timp şi că oricum îi e teamă că preţul este exorbitant, chiar şi pentru un colecţionar bogat.

– Am putea să ajungem la o înţelegere în legătură cu preţul, dădu Lily înapoi, dar el continuă să şovăie.

– Am să te sun eu, a fost tot ce i-a mai spus.

Ca pentru a se asigura că bijuteria valora suma uriaşă care îşi închipuia ea că valorează, coborî scările pivniţei în lipăitul papucilor şi formă cifrul, pentru a deschide seiful. Cînd uşa zvîcni deschizîndu-se, rămase înţepenită uitîndu-se la conţinut.

Caseta de bijuterii fusese aruncată în fund şi pachetele de bancnote erau împrăştiate şi nelegate într-o parte. Ea era o femeie ordonată, orice lucru îşi avea locul lui – asta nu era opera ei. Ştia că lăsase totul într-o ordine perfectă şi caseta de bijuterii în faţă.

O scoase, îngrozită să nu fi dispărut colierul, şi o deschise. Uşurarea făcu să-i tremure mîinile. Era încă acolo.

Căzu pe o ladă de ambalaj, strîngînd-o la piept. Cineva a fost acolo. Dar cine? Se ridică din nou în picioare și se duse să numere teancurile de bani. Lipsea o sumă substanțială. Își aminti de camera de securitate ce nu mai funcționa și pe Mary-Lou aici jos, singură, în dimineața aceea atît de devreme, cînd a știut că Lily se dusese să-și ia micul dejun cu cîțiva kilometri mai departe.

Dar cum de a aflat Mary-Lou de seif și mai ales cifrul? Numai ea îl știa și îi era imprimat în creier, nu-l trecuse pe nici o bucată de hîrtie, pentru a nu risca să-l citească cineva.

Puse la loc teancurile de bancnote și luînd caseta de bijuterii cu ea, închise seiful. Ieși apoi afară pentru a controla camera de luat vederi și descoperi că fusese deconectată. O repuse în funcție și derulă banda înapoi. Nu era decît o singură persoană pe ea și aceasta era Mary-Lou, la ora opt și cinci minute în dimineața în care o găsise aici, în pivniță, pretinzînd că împachetează statuietele lui Budha.

Trebuia să găsească un alt loc unde să ascundă colierul. Desigur ar fi putut să-l pună într-o cutie de valori din bancă, dar asta se putea dovedi periculos, dacă lucrurile nu mergeau bine și intervenea o investigație. Se gîndi să-l ascundă sub saltea, dar acesta era cel dintîi loc unde ar fi căutat cineva. Îl auzi pe micul canar ciripind pe verandă și astfel îi veni ideea. Exact așa, îl va ascunde sub podeaua de glaspapir de pe fundul coliviei. Nimeni nu se va gîndi vreodată să se uite acolo.

În timp ce-și rezolva treaba, pasărea ieși afară și i se așeză pe mînă, cîntînd fericită de atenția ce i se dădea. Ești

o creatură mică şi dulce, gîndi ea zîmbind. Habar n-ai că stai pe o comoară.

Hotărî să-i întindă lui Mary-Lou o cursă, să încerce să o surprindă asupra faptului. O sună şi îi spuse că astăzi trebuia să plece de acasă. Avea o întîlnire cu un negustor şi se aştepta să lipsească mai multe ore. Ar fi Mary-Lou aşa amabilă să vină să aibă grijă de tot, în timp ce era plecată? Aşa cum se aşteptase, Mary-Lou acceptă.

După care se grăbi să urce scările, îşi puse pantofii, zîmbi auzind canarul cîntînd şi ieşi cu maşina afară din curte. Porţile se închiseră cu un clinchet în urma ei.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Primul lucru pe care l-a făcut Mary-Lou după ce Lily a sunat-o a fost să-i telefoneze lui Bennett. Spre surpriza ei, răspunse la primul ţîrîit.

– Ei bine? întrebă el rece şi ea suspină.

– Îl am pentru tine diseară, răspunse ea.

– Unde şi la ce oră?

Mary-Lou ezită. Exista ceva de gheaţă în legătură cu Bennett, ceva ce o speria. Ca şi acuma de pildă, cînd a răspuns la telefon cu un ton de de indiferenţă totală, încît ea avea impresia că de fapt nici nu-i păsa. Nu voia să rişte să fie singură cu el cînd îi dădea colierul. N-avea încredere în el.

– La barul *Cloud 9*, ora opt. Şi de data aceasta ea fu cea care a închis telefonul.

Se îndreptă spre casa lui Lily şi controlă camera de securitate din curte; fusese repusă în funcţie. O dată înăuntru, se îndreptă direct spre pivniţă. Deschise seiful şi

apoi făcu un pas înapoi oripilată. Caseta de bijuterii nu mai era acolo!

Răscoli printre teancurile de bani, pentru prima oară neinteresată de ei, dar caseta de piele roşie dispăruse.

O – Dumnezeul – meu. Lily l-a vîndut. Sau poate l-a ascuns în alt loc. O îmboldi o speranţă şi fugi înapoi în sus pe scări, găsi cheia micului „seif de casă" al lui Lily, ascuns sub o grămadă de pulovere, şi-l deschise. Colierul nu era acolo. Răscoli prin toate sertarele şi dulapurile. Se uită chiar şi sub saltea. Nimic.

Încă în dormitorul lui Lily, privea cu ochi goi imaginea ei palidă din oglindă. Va trebui să-l amîne din nou pe Bennett, să-l ducă cu vorba pînă va afla cam pe unde e colierul. Era singura ei şansă.

Tremurînd de nervi, ştia că trebuie să iasă. Apucîndu-şi geanta, ieşi pe verandă. Canarul bătu din aripi pe stinghia lui, apoi izbucni într-un cîntec. Trilurile lui ascuţite păreau că-i străpung creierul ca nişte ace şi ar fi vrut să-l ucidă. Stătea privindu-l în mica lui colivie frumoasă. Mîinile îi tremurau de furie, dar desigur nu era pasărea de vină.

Avea nevoie să bea ceva şi rugîndu-se ca falsul curaj pe care s-ar putea să i-l dea să o ajute să treacă de ziua aceasta, se îndreptă spre un bar aglomerat din Oraşul Vechi unde trăgeau cea mai mare parte dintre negustorii de antichităţi.

Găsi un scaun liber, comandă o vodka martini cu trei măsline şi, încă tremurînd, stătu privind morocănoasă nefericita ei reflectare în pereţii de oglinzi din spatele tejghelei.

– Ce mai faci, Mary-Lou?

Se întoarse şi-l privi pe omul care se strecurase în scaunul de la bar, alături de ea. Era un negustor de antichităţi pe care-l cunoştea oarecum.

– Dă-mi şi mie la fel, i se adresă barmanului. Cum merg treburile? o întrebă apoi zîmbind.

Toţi cunoşteau treburile tuturor celorlalţi şi ştiau exact cum mergeau treburile, cu excepţia afacerilor secrete desigur.

– Ca de obicei. Luă o gură din martini.

– Se zvoneşte că a apărut pe aici o piesă specială, zise el. Ai auzit? Nişte bijuterii. Un colier. Se spune că a aparţinut Împărătesei Văduve. Nu pot să spun că nu mi-ar plăcea să pun mîna pe el! rîse tare. Şi la fel, fără îndoială, şi poliţiştilor.

Sîngele lui Mary-Lou îi alergă prin vene, tot atît de rece ca şi băutura martini.

– N-am auzit, zise ea. Şi oricum, de unde a apărut acest zvon?

Omul ridică din umeri.

– Ohooo, ştii cum e cu zvonurile pe aici, dar acesta se spune că a apărut de la un afacerist bogat, care a fost contactat pentru a-l cumpăra. Ridică din nou din umeri alungînd gîndul. Desigur nimeni nu declară că a văzut realmente acest fenomen încă, este doar o vorbă în vînt. Dar, nu se ştie niciodată. Ridică paharul. Noroc, zise el privind uimit cum Mary-Lou dădu peste cap martini-ul ei dintr-o singură sorbitură.

Apoi ea coborî de pe scaunul de la bar.

– Se presupune că mai trebuie să şi muncesc, zise ea îndreptîndu-se spre uşă.

– Pe curînd, strigă el.

Tremurînd de furie, Mary-Lou se îndreptă spre biroul lui Voortmann.

– Nebunul naibii, bombăni ea stînd în maşina oprită la stop. Nebunul dracului de beţiv descreirat. Am să-l ucid.

Găsi un loc de parcare pe stradă şi merse pe jos furioasă pînă la porţile de fier şi apăsă pe sonerie. Nu veni nici un răspuns şi apăsă din nou, de data aceasta lăsîndu-şi degetul acolo. Trecu un minut. Voortamnn tot nu răspundea. Făcînd un pas înapoi, privi în sus la ferestrele lui. Nici o lumină. Unde era idiotul?

Se îndreptă spre maşină şi conduse direct înapoi la Lily. Trebuia cel puţin să încerce să muncească. Şi trebuia să se înarmeze bine pentru întîlnirea cu Bennett de diseară. Să hotărască ce să-i spună.

Mary-Lou nu putuse să-l găsească pe Voortamnn deoarece, în aceeaşi dimineaţă, fusese vizitat de doi poliţişti.

Auzise sirenele, privise afară pe fereastră şi-i văzuse pe vagabonzii străzii risipindu-se ca nişte potîrnichi în faţa vînătorului şi dispărînd într-o încîlceală de alei dosnice şi murdare. Îi văzuse pe cei doi poliţişti îndreptîndu-se spre uşa lui şi sărise în sus, terorizat de ţîrîitul soneriei şi de strigătele lor aspre, care-i cereau să deschidă.

Mai repede decît se mişcase de ani de zile, Voortmann mătură de pe bancul de lucru colierul de diamante la care lucra, adună şi celelalte cîteva pietre şi puse totul în micul seif de metal ascuns sub scîndurile duşumelei, exact sub scaunul lui pivotant din piele. Arse fotografia colierului Cixi într-o scrumieră, apoi împrăştie pe duşumea micile fragmenete rămase, pentru ca nici o dovadă să nu poată fi adunată şi asamblată ulterior din bucăţelele carbonizate.

Cu inima la gît şi gura uscată, apăsă butonul şi le deschise, aşteptînd să cadă securea. Şi aceasta căzu. Fu arestat fără drept de apel, acuzat de comercializare de bunuri furate. Fusese de asemenea căutat şi pentru a fi luat la întrebări în legătură cu vînzarea unor antichităţi de valoare.

Voortmann fu băgat la închisoare fără avocat şi ştia că o să rămînă acolo o lungă durată de vreme. Tremura din tot trupul. Ar fi vrut ceva de băut.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Lily auzi zvonul în aceeaşi dimineaţă, la cafeneaua de pe Wuzhong Road, de lîngă Piaţa de Antichităţi Dongtai, şoptit pe deasupra cănilor cu ceai verde fierbinte şi *xiao long bao,* găluştile ei preferate din carne de porc, fierte în abur. Faţa îi ardea de furie şi plecă brusc, fără măcar să guste găluştile. Avea nevoie să discute cu Mary-Lou. Şi asta chiar acum.

Bennett auzi zvonul pe cînd se afla pe banda de alergare din sala de gimnastică splendid echipată a hotelului *J.W. Marriott* de pe Nanjing Road, unde făcea exerciţii în fiecare dimineaţă. Cînd jumătatea lui de oră ajunse la final, opri banda şi auzi conversaţia făcută cu jumătate de gură în spatele lui. Se întoarse şi descoperi că îl cunoştea pe unul dintre interlocutori. Era fiul unui afacerist bogat, care făcuse avere cu exportul de materiale electronice. Omul era un tip de joasă speţă notoriu, dar probabil că avea un infor-

mator printre afacerile comerciale subterane ale oraşului şi Bennett nu avea nici un dubiu că ştia despre ce vorbeşte.

Realizînd ce se întîmplase, o înjură pe Mary-Lou, părăsi banda de alergare, făcu un duş, se îmbrăcă şi plecă în căutarea maşinii lui. Era atît de furios încît ar fi fost în stare să o ucidă, dar înainte de asta, trebuia să vadă dacă avea colierul.

Cînd Lily reveni de la masă, Mary-Lou era acasă, ocupată să sorteze comenzile de copii ale figurinelor. Hotărîse să facă faţă faptelor, pretinzînd că nu s-a întîmplat nimic rău, aşa că acuma se uită în sus zîmbindu-i lui Lily.

– Afacerile merg bine luna asta, zise ea, agitînd un mic teanc de formulare pentru comenzi.

– Vino încoace, zise Lily. Am ceva să-ţi spun.

Mary-Lou se ridică privind-o nesigură.

– Ce s-a întîmplat?

– Eşti o mincinoasă şi o palavragioaică. M-ai furat tot timpul, fără să-ţi pese de prietenia noastră şi nici de mîna de ajutor pe care ţi-am întins-o cînd erai la pămînt. Am avut încredere în tine, Mary-Lou Chen şi tu mi-ai trădat încrederea. Iar acuma, jumătate din Shanghai ştie de colier.

– Care colier? o întrerupse Mary-Lou, încercînd în continuare să pară nevinovată.

– Cel pe care l-ai văzut în seiful meu secret. Cel pe care ai încercat să-l vinzi pe piaţă pe nimic, celui mai periculos dintre cumpărători. Un chinez. Întinse o mînă cu palma înainte, pentru a o opri pe Mary-Lou, cînd aceasta începu

să protesteze. Nu încerca să găseşti scuze, ştiu că toate sînt minciuni. Nici măcar nu vreau să ştiu cum ai reuşit. Vreau doar să ieşi din casa mea. Acum.

Mary-Lou îşi dădu seama că nu era cazul să mai argumenteze. Fusese judecată şi găsită vinovată. Pentru ea nu mai exista nici o speranţă să intre vreodată în posesia colierului. Îşi luă haina şi geanta şi trecu pe lângă Lily spre uşă.

– Nu-ţi doresc succes în vînzări, Lily, zise ea cu amărăciune continuîndu-şi drumul. De fapt, voi face tot ce voi putea pentru a te sabota. Inclusiv să merg la autorităţi.

– Fă-o, replică Lily. Nu vor găsi nimic. Doar un seif cu micile mele economii, făcute din vînzarea copiilor pentru comerţul turistic. Să nu-ţi închipui că sînt proastă, Mary-Lou, pentru că greşeşti. Nici tu şi nici autorităţile nu veţi putea să vă atingeţi de mine vreodată.

Poate că eu nu, dar Bennett Yuan da, gîndi Mary-Lou în timp ce ieşi afară din casă ca o furtună, pentru ultima oară.

În aceeaşi seară la ora opt, deşi crezuse că soseşte la timp, Bennett o aştepta deja în barul *Cloud 9*. Depusese o grijă deosebită faţă de aspectul ei, astfel că era îmbrăcată cu o rochie nouă scurtă din mătase crem şi cu pantofi fără spate din antilopă, cu tocuri foarte înalte. Ochii îi erau subliniaţi de o umbră de bronz şi buzele pline erau lăcuite cu obişnuitul ei roşu strălucitor. Purta cercei de aur lungi şi o brăţară de aur în formă de şarpe, ce se răsucea pe antebraţul ei subţire. Arăta minunat şi ştia asta.

– Stai jos, Mary-Lou, zise Bennet fără altă introducere. Îmi închipui că ai colierul în geanta aia pe care o ţii în mînă?

– Nu chiar...

– Da sau nu?

– Nu; admise ea. Dar mîine...

Îi aruncă o privire dezgustată şi ea îi evită ochii. Deoarece el nu comandase ceea ce voia ea să bea, îl chemă pe chelner şi îi ceru un martini. Era atît de agitată, încît de data aceasta uită să ceară şi cele trei măsline negre şi să fie foarte rece.

– S-ar putea să nu ai colierul, continuă Bennett încet, ca un vînător care-şi pîndeşte prada. Dar jumătate din Shanghai ştie de el. Cum explici asta?

O Doamne, auzise şi el zvonurile, ca şi Lily. N-ar fi trebuit să se ducă niciodată la

Voortamnn, dar o făcuse pentru că era disperată.

– Tu nu păreai interesat, iar eu aveam nevoie să găsesc repede un cumpărător, aşa că m-am dus la Voortamnn...

– Şlefuitorul olandez de diamante? Nenorocitul ăla de doi bani? Dumnezeule, nu putea să vîndă nimic mai valoros de două mii de dolari. Îţi ieşiseşi din minţi? Ea lăsă capul în jos, în timp ce chelnerul îi punea băutura în faţă. După ce plecă, apucă paharul şi luă o înghiţitură bună. Bennett se întinse peste masă. Faţa lui era aproape de a ei, cînd continuă încet: Ca să-ţi spun drept, n-aş fi crezut povestea colierului, dacă n-aş fi găsit eu însumi dovada. În mod cert e în posesia lui Lily Song, nu-i aşa? Deci te întreb,

de ce să mă adresez unui intermediar, cînd pot merge direct la sursă? Lily îl are, draga mea, nu tu.

Ea îl privi împietrită, în timp ce el se ridica în picioare. Cînd plecă, nu-i spuse nici măcar la revedere.

Îşi pierduse serviciul şi pierduse şi colierul. Iar acuma îl pierduse şi pe Bennett. Lumea pe care o cunoscuse ea, se sfîrşise.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Bennett ştia că zvonul se răspîndise prin tot oraşul, alimentat de speculaţii privind valoarea colierului şi cine anume îl posedă. De asemenea, ştia că bijuteriile furate, cu o astfel de valoare muzeistică, ar fi imposibil de vîndut la vreuna din casele de licitaţii celebre. Numai un colecţionar particular, cineva obsedat de ideea fabuloasei şi sinistrei bijuterii, ar fi fost gata să plătească milioanele, apoi să o ţină ascunsă, scoţîndu-o la lumină doar cînd era singur, pentru a-şi desfăta privirile, pentru a o ţine în mînă, amintindu-şi provenienţa. Exact în felul în care se spunea că fac unii colecţionari de tablouri furate, pe care le ţineau încuiate în spatele unor panouri glisante, cu butoane electronice despre care numai ei ştiau că atunci cînd le apeşi alunecă dîndu-se la o parte, pentru a da la iveală comori destinate plăcerii lor perverse şi solitare.

Nimeni nu ştia mai bine ca Bennett ca oamenii erau ciudaţi şi că acest tip deosebit de colecţionar era un soi rar întîlnit. Dar nu chiar atît de rar. Avea cîteva idei.

Însă, pentru moment fondul problemei trebuia să dispară de pe piaţă. Era prea periculos să încerci să-l vinzi. Nici un cumpărător n-ar muşca momeala. Ştia că Lily va trebui să-l ţină ascuns şi să păstreze secretul. Nu exista nici un mod de a încerca să scape acuma de colier.

Între timp, el va urmări realizarea celei de a doua opţiuni, care pînă la urmă va face din el un om bogat. Trebuia să se ducă la Veneţia să se însoare.

Mary-Lou încercă la nesfîrşit să ia legătura cu Bennett, pentru a-şi salva relaţia. În final, în disperare de cauză, se duse să-l găsească la sala de gimnastică *Marriott*, dar i se spuse că domnul Yuan a plecat. S-a dus în Europa, o informă recepţionera, „să se însoare“ adăugă ea zîmbind.

Mary-Lou crezu că-i vine rău. Inima i se zbuciumă în piept atît de violent, încît fata îi aduse un pahar cu apă şi o sili să se aşeze. Mai tîrziu, nu-şi amintea cum a părăsit hotelul, nici cum a condus pînă acasă, dar se trezi urcînd în apartamentul ei şi încuind uşa. Se aşeză tremurînd lîngă fereastra cea mare, cu cristalul ce trebuia să-i asigure un *chi* favorabil, urlînd în tăcere, sfîşiată de durerea trădării lui Bennett. Nu mai avea pe nimeni. Nimic. Şi nimic de pierdut.

Bennett avea dreptate în privinţa lui Lily. Nu putea să încerce să vîndă colierul, pînă ce zvonurile nu se linişteau.

Elveţianul se retrăsese şi ea trebuia să aştepte înainte de a lua legătura cu alt amator.

Şedea în frumoasa ei curte, cu fîntîna ce susura şi cu peştele de aur ce săgeta apa, în parfumul florilor roz de lotus şi în aerul plin de ciripitul melodios al micuţei păsări cîntătoare şi, pentru prima oară, şi-ar fi dorit ca mama ei să nu-i fi dat niciodată colierul lui Tai Lam. Acuma n-ar fi avut această problemă. Avea afacerea suplimentară atît de productivă cu antichităţi furate, ar fi trebuit să se oprească la atîta. Uneori ispita unei mari bogăţii te împinge la acţiuni extreme. Aproape că nu merita.

DOUĂZECI ŞI OPT

VENEŢIA

Luna a trecut repede, dar Grizelda reuşise să organizeze totul perfect: Bazilica; florile; recepţia de nuntă de la *Cipriani.* Zburase chiar pînă la Paris să supervizeze rochia, în legătură cu care se ajunsese în final la un compromis elegant. Preshy trebuia să poarte o rochie lungă din şifon culoarea ceţii şi, pentru că în noiembrie era frig la Veneţia, o capă amplă de brocart auriu cu capişon, căptuşită cu catifea de culoarea bronzului şi tivită cu blană.

Daria şi familia ei, împreună cu Sylvie, vor locui cu ele la *Palazzo Rendino* din secolul paisprezece, dar respectînd tradiţia, în noaptea dinaintea căsătoriei, Bennett nu va dormi sub acelaş acoperiş cu mireasa. În loc de asta, el alese să stea de partea cealaltă a lagunei, la *Hotel des Bains*, un monument extravagant al luxului, de la sfîrşitul secolului,

deoarece – spunea el – voia să traverseze laguna spre locul căsătoriei ca un pirat din vechime.

În noaptea dinaintea ceremoniei, Grizelda şi Mimi dădeau o petrecere pentru toţi oaspeţii, cincizeci la număr, în luxosul Palazzo auriu fanat. Grizelda era strălucitoare în dantelă roşie Valentino, iar Mimi în şifon verde-măr Versace, umblînd de colo-colo pentru a se asigura că toată lumea se simte bine. Daria se ţinea de mînă cu soţul ei Tom, profesorul cel bărbos, care o ţinea la rîndul lui pe Lauren, Super-Kid şi viitoare fată-purtătoare de flori, care acuma era super-surescitată şi cam supărăcioasă.

– Mi-e teamă că astă-seară e mai puţin „Super“, zise Daria mîhnită, dar Tom îi spuse că totul va fi bine, cînd va băga în stomac nişte spaghetti, mîncarea ei favorită.

Daria părea un înger, arbitru blond al eleganţei, într-un taior crem şi cu ochii doar la Tom, ceea ce o făcu pe Preshy să zîmbească, aducîndu-şi aminte cum descria vremea cînd l-a bătut la poker şi l-a silit să să rămînă în indispensabili, după care s-a îndrăgostit de el, pentru că „arăta palid şi foarte profesor“

Sylvie era îmbrăcată în negru.

– Mă subţiază, zise ea cu un oftat plin de regrete, dar era încîntată că e oaspete de onoare şi că de astădată nu trebuia să gătească. Şi ceilalţi, cea mai mare parte prieteni ai mătuşii Grizelda şi ai lui Mimi, erau îmbrăcaţi cu tot ce era mai elegant şi mai la modă, şi probabil că mult prea tinereşte pentru ei. Şi desigur, mireasa în devenire era cît

putuse mătuşa ei de şic s-o facă, drapată într-o rochie bleu-marin, care împreună cu părul ei lung şi cîrlionţat fluturînd liber, o făceau să arate ca un înger pre-rafaelit, după cum afirmase Bennett.

Focurile ardeau în căminele uriaşe de la ambele capete ale salonului lambrisat şi aurit, iar pîlpîirea lumînărilor era reflectată de sclipirea vechilor candelabre de Murano, ce luminau frescele palide ale tavanului şi transformau încăperea foarte înaltă într-un loc intim. Un quartet de coarde intona Vivaldi, compozitorul Veneţiei natale, şi chelneri în jachete albe circulau purtînd tăvi mari de argint cu şampanie şi aperitive, în timp ce Lalah şi Schnuppi lătrau, înhăţau ce puteau şi se fugăreau exaltate printre picioarele tuturor.

Dincolo de ferestrele înalte, canalul lucea în amurgul ce devenea din ce în ce mai întunecat.

– Ce minunat, zise Bennett stînd lîngă fereastră şi privind afară. Atît de întuneric şi de linişte!

Preshy îl apucă de mînă.

– Acuma înţelegi de ce iubesc aşa de mult Veneţia.

El dădu din cap.

– Da, rosti gînditor. Acuma ştiu.

În curînd Grizelda îi conduse pe oaspeţi jos, la ieşirea spre apă a Palazzo-ului, unde aşteptau gondolele să-i ducă la restaurantul ales pentru dineul prenupţial.

Mica flotilă alunecă pe canal pînă la o trattoria din Fondamente Nuove, cu vedere spre laguna înceţoşată, Isola

di San Michele şi ceea ce putea fi numit cel mai frumos cimitir din lume. Şi dineul se transformă într-un eveniment fericit, răguşind cu toţii din cauza toasturilor aiurite, a cîntecelor şi a cantităţilor de vin prea mari şi – printre alte bunătăţi – a risotto-ului excepţional din fructe de mare, despre care Sylvie spuse că e cel mai bun din cîte a gustat ea vreodată.

Preshy se bucura de tot, rîzînd alături de prietenele ei, cînd îl observă pe Bennett implicat într-o conversaţie serioasă cu mătuşa Grizelda.

– Mătuşa Grizelda îi aminteşte de responsabilităţile lui ca „ginere“, rosti Daria arătînd spre ei şi rîzînd. Sînt surprinsă că nu a avut o mică discuţie şi cu mine, despre păsări şi albine.

Mult mai tîrziu, sătui de mîncarea şi de vinul bun, Preshy şi Bennett hotărîră să plece singuri înapoi, la Palazzo Rendino. Ţinîndu-se de talie înlănţuiţi, merseră agale prin *calli* înguste pietruite şi peste o mulţime de poduri, în timp ce Preshy vorbea de planurile ei privind viaţa lor împreună.

La poarta Palazzo-ului, se întoarse spre viitorul ei soţ. El o ţinu strîns lipită de el şi ea îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui, zîmbind spre frumoasa lui faţă.

– Mîine, dragostea mea, şopti ea în timp ce îl săruta de noapte bună.

– Mîine, promise Bennett cu un sărut final prelungit. De-abia aştept.

Preshy îl privi plecînd, un bărbat înalt, frumos şi elegant în costumul lui de culoare închisă. La colţ se întoarse spre ea şi ridică mîna în semn de adio. Era ceea ce ar fi visat orice femeie şi pentru ea acest vis era pe cale să devină realitate.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Ziua nunţii începu clară şi de un albastru de gheaţă. Laguna liniştită sclipea în razele soarelui palid, împodobită ici şi colo de spuma stîrnită de elicea vreunui *motoscafo*. Preshy se opri o clipă, aşa gătită de nuntă cum era, pe debarcaderul Palazzo-ului. Se gîndi că nu văzuse niciodată Veneţia atît de minunată. Gondola o aştepta, ancorată de stîlpul în dungi, cu baldachinul împodobit festiv cu ghirlande de verdeaţă, intersectate de mici floricele albe. Panglicile de la pălăria de paie a gondolierului fluturau în adierea slabă, cînd se apropie de ea pentru a o ajuta să se urce la bord, iar mîna lui era rece ca vîntul din nord.

Îi zîmbi drept mulţumire, aşezîndu-se pe pernele albe, aranjîndu-şi rochia lungă de şifon de culoarea ceţii şi potrivindu-şi gluga garnisită cu blană a capei peste coafura montantă. Ţinea strîns în mînă buchetul ca o ghirlandă, din orhidee de culoarea mierii. Era nervoasă, dar fericită.

Oamenii se întorceau pentru a o privi, în timp ce gondolierul o conducea de-a lungul lui Canal Grande. La stația de *vaporetto*, mulțimea ce aștepta vaporul îi făcu semne și îi ură noroc, iar Preshy le făcu la rîndul ei cu mîna zîmbind. Se simțea parcă era Cleopatra intrînd în Roma.

Deoarece unchiul ei Oscar era mult de cînd urcase pe munți, spre un loc care presupunea că e raiul și nu avea altă rudă apropiată de gen masculin care să o conducă la altar, cu toate protestele mătușii Grizelda, hotărîse să se ducă la nuntă și să se îndrepte spre altar singură.

– Nu sînt copil, îi spusese ea mătușii Grizelda cu o oră mai devreme, în timp ce sorbeau cîte un pahar fortifiant de Prosecco la ghiață, în *piano nobile* din Palazzo, salonul de la etajul întîi unde se desfășurase recepția cu o seară înainte. Aceasta a fost înainte ca Grizelda și Mimi să plece la biserică în propria lor gondolă, împreună cu cîinii și un grup agitat de vechi prietene, toate înfoiate și cu pălării enorme, eșarfe de voal și manșoane de blană, strălucind de bijuterii antice și scoțînd țipete stridente și hohote de rîs, la auzul vechilor glume pe care le spuneau. Am treizeci și opt de ani și în mod categoric mă pot duce și singură la biserică la propria mea căsătorie, mai adăugase ea.

Și mătușa Grizelda a oftat, recunoscîndu-se învinsă, ceva cu care nu prea era obișnuită. Dar pînă la urmă cedase și acuma sigur aștepta la capătul intervalului dintre șirul de bănci din splendida Basilica di Santa Maria della Salute, alături de Bennett și de oaspeții lor. Totuși, Bennett James nu avea oaspeți personali, deoarece nu avea familie și nici

prieteni apropiaţi. Iată de ce Tom al Dariei fusese de acord să-i fie cavaler de onoare.

În timp ce gondola aluneca pe lîngă Basilica, Preshy îşi ridică ochii spre marea cupolă ce licărea. Era biserica ei favorită din toată Veneţia, în mod cert un oraş cu mai multe biserici decît oricare altul. Părea că există una la fiecare colţ, una mai frumoasă decît alta. Dar pentru ea, Salute era specială.

Fusese adusă aici pentru prima oară de către părinţii ei, cînd avea patru ani. I se spusese de nenumărate ori că nu era posibil să-şi poată aminti această vizită, dar ea ştia că totuşi şi-o amintea. Îşi aducea aminte de înălţimea ei avîntată, o biserică gigantică pentru un copil aşa de mic. Îşi aducea aminte de culorile bogate şi strălucirea aurului, a picturilor şi a mozaicurilor. Îşi aducea aminte că mama ei o ţinea de o mînă şi tatăl ei de cealaltă, în timp ce mergeau de-a lungul culoarului dintre bănci, pentru a privi de aproape marele altar. Era singura amintire puternică pe care o avea despre părinţii ei şi datorită acestei amintiri se afla ea astăzi aici, la nunta ei.

Capa de brocart auriu tălăzui în urma ei, în timp ce coborî din gondolă cu faţa pe jumătate acoperită de gluga tivită cu blană moale. O mireasă misterioasă, gîndi ea zîmbind şi simţindu-se ca o eroină dintr-un roman de dragoste.

Biserica era rece şi parfumul celor două mii de trandafiri aduşi cu avionul din Columbia umplea aerul. Mătuşa

Grizelda îi ieşi grăbită în întîmpinare, cu părul ei roşu aprins şi fără vîrstă într-un costum alb-perlă şi o pălărie purpurie mare cît roata carului, ce se potrivea de minune cu părul ei roşu. Purta o broşă cu diamante, pe care ar fi invidiat-o şi Regina Elizabeta, dar Preshy văzu că faţa ei era încruntată, în loc să fie zîmbăreaţă.

– Vino aici, dragă, o apucă de mînă Grizelda şi o trase de-o parte. Preshy o privi surprinsă. Organistul cînta Vivaldi şi ea ştia că era un simplu interludiu, pînă ce va putea ataca Haydn, ceea ce alesese ea pentru momentul cînd va păşi pe intervalul dintre scaune. Nu e aici, continuă mătuşa Grizelda.

– Cine nu e aici? întrebă ea uluită.

– Bennet, draga mea, nu e aici!

– Oooo... Îşi privi uimită mătuşa. Ei bine, traficul trebuie să fie de vină. A fost reţinut în trafic, asta e tot.

– Ne aflăm pe Canal Grande, nu pe Madison Avenue, se încleştă Grizelda şi mai strîns de mîna ei. Şi oricum, Bennett nu e nici la hotel. Am sunat, Preshy. Mi-au spus că şi-a achitat azi noapte nota.

Preshy o privea pe mătuşa ei cu ochii ieşiţi din orbite. Ţinea orhideele de culoarea mierii cu o strînsoare de moarte. Grizelda îi desfăcu degetele şi aruncă orhideele la pămînt. Apoi îi luă mîinile într-ale ei. Erau reci.

În ochii mătuşii Grizelda se iviseră lacrimi.

– Nu va mai fi nici o nuntă, zise ea. Bennett a plecat.

Preshy se simţea ca şi cum plutea pe undeva prin spaţiu. Era conştientă de prezenţa lui Mimi, albă ca un crin, şi de

figurile şocate ale lui Maurice şi al Jeannei; de tremurul emoţionat al bătrînelor prietene, strălucitoare cu pălăriile lor mari, dar acuma liniştite, privind-o. Domnişoarele de onoare, Sylvie şi Daria, parcă pluteau şi ele, adorabile în rochiile de culoarea caisei palide, cu ochi uriaşi şi îngrijoraţi. Tom ţinea mîna unei Super-Kid tăcută şi chiar şi cîinii nu mai lătrau.

Îi privi pe toţi şi apoi pe mătuşa ei, care tot îi mai strîngea mîinile îngheţate.

– Trebuie să fie o greşeală, şopti ea. Sigur ne va suna şi ne va spune ce s-a întîmplat... Putem să mai aşteptăm... Nimeni nu scoase nici un cuvînt. Putem să controlăm din nou la hotel, continuă ea disperată. Au făcut o greşeală.

– O, draga mea... Lacrimile şiroiau pe obrajii mătuşii ei.

Preshy n-o văzuse niciodată plîngînd.

– Nu, te rog, zise ea brusc calmă. Nu plînge, mătuşă Grizelda. Ţi se va prelinge rimelul.

– O, *la dracu'* cu rimelul, ţipă mătuşa ei furioasă. Cum *îndrăzneşte* să-ţi facă una ca asta? *Îl ucid, îl castrez, îi frîng gîtul cu mîinile mele...*

Daria şi Sylvie veniră repede şi o înconjurară cu braţele, murmurînd cît de rău le părea, că era ceva de neiertat, că o iubeau; că totul va fi în regulă, în curînd.

Preshy nu zise nimic. Era ochiul din centrul ciclonului de furie şi regrete, ce se învîrtea în jurul ei; mireasa părăsită ruşinos la altar. Şi un altar atît de frumos, spre care cîndva mama şi tatăl ei o însoţiseră de-a lungul culoarului!

Se uită în jur, gîndindu-se ce să facă. Oaspeţii veniseră din toată lumea pentru mica ei căsătorie intimă. Trebuia să se desfăşoare o recepţie în minunatul hotel *Cipriani*, dincolo de canal, pe insula Giudecca. Exista şampanie şi tort de nuntă şi foarte mulţi trandafiri aduşi din Columbia, iar mai tîrziu trebuia să aibă loc masa şi dansul.

Se ridică în picioare, calmă, ca de gheaţă.

– În regulă, zise ea. Vă aduceţi aminte vechea zicală: „Spectacolul trebuie să continue“?

Taxiurile pe apă aşteaptă să ne ia şi să ne ducă la petrecere, să mergem!

Şi, urmată de Daria şi de Sylvie, îi conduse pe drumul de ieşire din marea Bazilică spre ceea ce, cînd se gîndi la asta mai tîrziu, a semănat mai mult a priveghi decît a nuntă.

PARTEA A DOUA

RAFFERTY

TREIZECI

PARIS

A fost iarna, cu zilele ei lungi şi întunecoase ce o copleşeau, cu singurătatea din apartamentul pe care-l simţea acuma gol, ceea ce a determinat-o pe Preshy să se urce în avionul de Boston, îndreptîndu-se spre Daria.

Stătuse acasă cîteva săptămîni, parînd cu zîmbetul pe buze întrebările vecinilor şi prietenilor despre cum era viaţa de femeie măritată, răspunzîndu-le tăios că n-avea cum să ştie, deoarece nu era măritată şi că nici nu avusese intenţia să fie, iar oamenii – ori erau prea politicoşi, ori poate prea amabili pentru a mai întreba de ce şi ce anume n-a mers.

Pe aeroportul *Logan*, cînd ieşi din tunel spre spaţiul *Sosiri*, Daria aruncă numai o privire spre pribeaga aceea amărîtă, cu părul ţepos şi doar cu bagaj de mînă, şi amîndouă izbucniră în lacrimi.

În maşină, pe drumul spre Cambridge unde locuia Daria, îi dădu lui Preshy o cutie de Kleenex privind-o cu coada ochiului.

– Nu poţi să continui în felul acesta, să ştii. Nu eşti prima femeie care a fost aruncată cît colo, chiar dacă ţie ţi s-a întîmplat chiar în faţa altarului.

– Nu-mi aduce aminte, zise Preshy cu un oftat şi privi ploaia de afară fără s-o vadă. N-a mai luat legătura cu mine, să ştii. Nici măcar un telefon, sau un e-mail, pentru a se explica. Şi eu sînt prea mîndră să încerc să dau de el. N-a reuşit nici mătuşa Grizelda, deşi a pus nişte detectivi să-l caute. Chicoti printre lacrimi. Poate că ar fi mai bine să sper că nu va pune mîna pe el, pentru că-l va ucide.

– *Îl va castra,* aceasta e expresia, pe care am impresia că am auzit-o folosind-o.

– Oricum s-au întors cu mîinile goale. Nu există nici un Bennett James la Shanghai. Nu există nici un apartament mare; nici o Companie de export James. Şi nimeni n-a auzit vreodată de el la Dartmouth. Bennett James pur şi simplu nu există, Daria. Cine este el exact şi de ce a făcut ceea ce a făcut, e un mister pentru mine, deşi mătuşa spune că n-a umblat decît după banii mei.

– Care bani? apăsă Daria frîna ce scrîşni strident la lumina roşie a semaforului. Se întoarse să-i zîmbească poliţistului din maşina de patrulare, ce oprise exact lîngă ea. El o privea fix. N-am făcut nici o greşeală, mimă ea cu gura cuvintele, iar el ridică din sprîncene şi dădu din cap, ameninţînd-o cu un deget. O, fir-ar al naibii, adăugă ea

manevrînd atentă, cînd stopul se făcu verde. Eram aşa de prinsă de ticălosul ăla de Bennett, încît nici nu mă gîndeam ce fac.

Preshy părea că nu aude şi continuă să vorbească:

– Asta e exact ce i-am spus şi eu mătuşii Grizelda. *Care bani?* N-am bani. Tot ce am e magazinul, din care scot ce mi-e necesar pentru a trăi, dar fără extravaganţe. Însă mătuşa spune că totuşi arăt ca o bogătaşă, cu diamentale mele şi apartamentul din Paris. Mi-a spus că Bennett *a crezut* că sînt bogată, mai ales cînd a aflat că e mătuşa mea, iar eu sînt singura ei rudă în viaţă. „Ia gîndeşte-te, fato," mi-a spus ea. „Întreabă-te, aşa cum sînt sigură că a făcut şi Bennett, *cui* exact îi va lăsa averea iubita ta mătuşă Grizelda?" Preshy se întoarse pentru a se uita la Daria, care se concentra asupra condusului maşinii. I-am spus că niciodată nu m-am gîndit la asta. Vreau să spun la moartea ei... ei bine ştii tu. Şi mătuşa mi-a spus că e foarte bine că n-am făcut-o, deoarece nu are în perspectivă imediată nici un plan de plecare. Mi-a spus apoi că trebuie să-mi facă o mărturisire.

Daria îşi luă ochii de pe şosea timp de o secundă şi o privi.

– O mărturisire? Ce păcatelor a făcut? Conduse maşina pe o alee pavată cu cărămizi – dacă cei doi metri jumătate, sau cam atîţia, din faţa unei case mici în stil federal ar putea purta numele grandios de „alee". Opri în parcare şi se întoarse din nou spre Preshy, aşteptînd să-i răspundă.

– Îţi aminteşti noaptea dinaintea nunţii, cînd am avut un dineu în mica şi simpatica *trattoria* de pe Fondementa Nuove? Daria dădu aprobator din cap. Îţi aminteşti că toţi ne distram de minune, rostind toasturi aiurite şi rîzînd la glumele fiecăruia... Daria dădu din nou din cap. Toţi, în afară de Bennett, continuă Preshy. L-am văzut cufundat într-o discuţie cu mătuşa Grizelda şi iată despre ce mi-a spus ea că au vorbit: i-a povestit lui Bennett cum un nebun aproape că a aruncat-o de pe Grande Corniche cu cîteva săptămîni în urmă. Că şi-a închipuit că va muri şi primul ei gînd a fost că va fi blelstemată dacă va rata căsătoria mea. Bennett a rîs şi apoi i-a replicat: „Poate că era chiar Preshy, care a încercat să te înlăture, pentru a putea pune mîna pe banii tăi." Mătuşa Grizelda mi-a relatat că a fost puţin cam surprinsă, dar a înlăturat imediat gîndul. O, nu, i-a spus ea, Preshy ştie că nu va moşteni nimic. E o fată puternică şi e inteligentă. Vreau să-şi croiască singură drumul în viaţă. Tot ce am va fi lăsat operelor de binefacere preferate de mine: Fundaţia Prinţesa Grace, îngrijirea copiilor bolnavi de cancer şi îngrijirea cailor de curse scoşi la pensie. Şi Mimi face acelaşi lucru, zice că i-ar fi spus. Numai că ea îşi lasă banii ogarilor de curse care nu mai aleargă. După asta, Bennett a devenit foarte tăcut şi acuma îmi aduc şi eu aminte că la fel de tăcut a fost şi pe drumul nostru de întoarcere la Palazzo. Eu am fost cea care am purtat toată conversaţia, făcînd tot feluri de planuri de viitor.

– Ticalosul! Coborîră din maşina pentru a se putea îmbrăţişa sub consola de la intrare. Eşti ca eroina romanului lui Henry James. Cum se numeşte? *Washington Square?*

Preshy schiţă o grimasă, în timp ce-şi tampona ochii, înainte de a intra să-şi întîlnească fina.

– Ei bine, mă aflu exact în oraşul potrivit pentru asta, zise ea trăgîndu-şi nasul. Lauren, Super-Kid, se aruncă în braţele lui Preshy imediat ce trecu pragul. Ea o prinse şi o ridică în braţe, gemînd de cît de grea devenise. O să creşti mai înaltă ca mine, Super-Kid, se plînse ea, şi doar mi-ai promis că n-ai s-o faci.

– Am să încerc, mătuşă Presh, realmente am să încerc, zise Super-Kid printre chicoteli.

Tom le aştepta, ponosit ca de obicei: gen profesor, într-un pulover vechi şi pantaloni reiaţi. Nu numai că era un stimat profesor de fizică, dar era şi un bun bucătar şi pregătise deja cina, iar masa era aranjată cu un amestec de veselă veche şi şerveţele de hîrtie.

Încăperea mare ce ocupa tot parterul casei, ai cărei pereţi interiori fuseseră dărîmaţi pentru a se combina bucătăria cu sufrageria şi camera de zi, era în obişnuita stare haotică, cu haine părăsite acolo unde fuseseră dezbrăcate, cu bunurile şi jucăriile puştoaicei aruncate peste tot şi un strat fin de praf deasupra. Focul ardea în căminul înconjurat de sculpturile vospite în alb şi Neil Young cînta la aparatul stereo, în timp ce Anderson Cooper vorbea fără sunet la televizorul cu sonorul închis.

Tom destupa o sticlă de Cotes du Rhone ieftin cu un tirbuşon de modă veche şi sticla se bălăbănea între genunchii lui. În final, reuşi să scoată dopul cu un pocnet elegant şi zîmbi spre Preshy.

– Bine ai venit printre îndrăgostiţi, zise el turnîndu-i un pahar şi întinzîndu-i-l. Vino aici, copilă, îneacă-ţi amarul în asta.

– O... Tom! Îl privi cu ochii plini de lacrimi şi clătină din cap.

– E cazul să treci peste asta, copilă. Bennett nu se va mai întoarce şi dacă totuşi va încerca, asta doar peste cadavrul meu. Sau al lui... adăugă el întunecat, turnînd vin pentru soţia lui şi dîndu-i lui Super-Kid sucul de portocale.

– Iată care e înţelegerea, interveni Daria, în timp ce Preshy mută o boxă stereo şi vreo două pulovere şi se trînti pe sofaua desfundată şi acoperită cu nylon. Am hotărît să-ţi acordăm exact treizeci de „Zile pentru Regrete". Asta înseamnă că treizeci de zile poţi să jeleşti, să gemi, să te plîngi oricui şi să-ţi fie milă de tine. După care – gata! Ai înţeles? Mută boxa mai departe şi se aşeză lîngă prietena ei. Ai înţele, Presh? Treizeci de zile să te bălăceşti în auto-compătimire, apoi va trebui să continui să-ţi vezi de treabă. Deci, aşa cum se spune, batem palma? Sau nu?

Preshy o privi cu îndoială.

– În regulă. Am să încerc.

– Să încerci nu e suficient. Va trebui să faci asta, Presh. Şi ai să supravieţuieşti! N-a murit nimeni, nimeni n-a fost rănit – decît mîndria şi sentimentele tale. Ai o viaţă, continuă

să ţi-o trăieşti. Promite-mi asta – şi noi îţi promitem să te ascultăm şi să te susţinem exact treizeci de Zile de Regrete. E în regulă?

Preshy trase adînc aer în piept. Nu era sigură că va putea trăi aşa, dar oricum promise s-o facă.

Tom ridică paharul.

– Bravo, zise el. Beau pentru asta. Apoi luă o casoletă cu boeuf bourghignon din cuptor, o trînti pe suportul cu trei picioare din mijlocul mesei, tăie o felie crocantă, scoase şi salata şi li se adresă: Veniţi la masă, copii!

Preshy se gîndi că erau cele mai alinătoare bucate pe care le mîncase vreodată, stînd acolo cu adevăraţii ei prieteni, înconjurată de dragostea lor şi liberă să verse lacrimi în paharul cu vin, în cea dintîi zi dintre Zilele pentru Regrete.

În mod deliberat, prefăcîndu-se cît se poate de nevinovate, Daria şi Super-Kid o ţinură ocupată, ducînd-o la şcoala Montessori şi la plimbare pe rîul Charles, la cumpărături în cooperativa Harvard pentru tricouri şi şepci de baseball şi să răscolească prin prăvăliile cu cărţi şi CD-uri. Dar chiar şi aşa, cînd Zilele pentru Regrete au devenit mai copleşitoare, a scăpat ducîndu-se singură la cabana dărăpănată a familiei de la Cape Cod, împreună cu amintirile ei fericite din tinereţe.

Se plimbă singură, privind valurile ce se spărgeau pe plaja iernii. Şi mai tîrziu, cuibărită în balansoarul de pe verandă, se legăna înfofolită în pulovere şi pături ce nu

lăsau frigul să o pătrundă și se întreba, iar și iar, cum a putut să facă o astfel de faptă teribilă, omul de care ea a crezut că e iubită.

Apoi începu să-și pună și alte întrebări, cum ar fi: ea îl mai iubea încă pe Bennett? L-a iubit vreodată? Ori pur și simplu a fost „scoasă din papuci“ de felul cum arăta, de farmecul și aspectul pur romantic al legăturii lor, la mare distanță? Sau, a fost dată gata de telefoanele lui de „noapte bună, somn ușor“, indiferent unde se afla în lume; de flori; de șampanie; de weekend-urile petrecute la țară; de inelul de logodnă? Gîndindu-se la toate astea, realiză că Bennett o îndreptase spre căsătorie atît de repede, încît niciodată nu se gîndise serios la ce va însemna viața lor împreună, ca pereche căsătorită. Și, privind în urmă, nici nu știa realmente prea multe despre Bennett, doar ceea ce îi spusese el – și ceea ce ea crezuse în totalitate.

De exemplu, istoria copilăriei lui la orfelinat și motivul lipsei de prieteni; afacerile pline de succes pe care le deținea și care ea crezuse că faceau din el un om plin de bani. Nu-i cunoștea nici măcar adresa de acasă; tot ce avea era adresa de e-mail și numărul celularului, deoarece el motivase că să mișca tot timpul.

Privind înapoi, își dădu seama că a fost o proastă. Deși n-ar fi vrut să creadă, Bennett James, sau indiferent cine era el, n-a iubit-o niciodată și se căsătorea cu ea doar pentru presupușii ei bani. Nu știa ce doare mai tare! Și, spre deosebire de eroina romanului *Washington Square*, n-a putut să-i închidă ușa în nas, deoarece el pur și simplu a dispărut în

aerul rarefiat. Sau acolo unde dispar bărbaţii ca el. Poate chiar la Marbella, gîndi ea cu amărăciune. Nu era Spania locul unde toţi bărbaţii trădători mergeau să-şi cheltuiască cîştigurile obţinute prin înşelăciune?

Simţindu-se puţin mai bine, se întoarse la Boston şi îi spuse Dariei că a ajuns la final cu tot. A primit o lovitură, dar s-a ridicat din nou în picioare, şi la dracu' cu Bennett James!

– Ţi-au mai rămas cîteva Zile de Regrete, îi aminti Daria şi, ca la comandă, Preshy izbucni în lacrimi şi se aşeză plîngînd pe sofa. Trebuie să-ţi vezi de viaţă, Presh, continuă Daria cu tristeţe. E timpul să mergi mai departe.

TREIZECI ȘI UNU

PARIS

O săptămînă mai tîrziu se afla din nou acasă. Era o dimineaţă strălucitoare de decembrie, dar obloanele erau închise şi ea stătea întinsă pe sofa. În cameră nu se auzea nici un zgomot. Nici sunetul telefonului, nici muzică şi nici traficul de pe strada Jacob nu putea fi auzit prin obloanele închise. În mod normal, ar fi trebuit să-şi ia cafeaua şi bagheta zilnică la cafeneaua obişnuită, dar nici măcar acestui fapt nu-i putea face faţă. Se afla în cea de a douăzecea zi, din cadrul Zilelor pentru Regrete acordate de Daria. Şi cufundată adînc în aceleaşi vechi întrebări. Era oare Bennett chiar atît de crud? Intenţionase realmente să se însoare cu ea, doar pentru presupusa ei moştenire? Cum a putut să facă asta? Era aşa de drăguţ, de iubitor, de fermecător!

Cu o noapte în urmă, sunase mătuşa Grizelda rugînd-o să vină să stea cu ele.

– Am putea să mergem să schiem, propuse ea făcînd-o pe Preshy să rîdă, deoarece ideea ca mătuşa Grizelda să schieze la vîrsta ei (deşi tot nu ştia exact care e aceasta) era înspăimîntătoare şi oricum ştia că e doar o scuză şi că mătuşa pur şi simplu voia să n-o piardă din ochi. Vreau să mă asigur că nu faci nimic „nebunesc“, a adăugat ea.

– Nici un bărbat nu merită să faci ceva „nebunesc“ pentru el, promise Preshy dar asta nu schimbase cu nimic lucrurile. Era în impas, gîndindu-se unde anume să se ducă. Cu excepţia, aşa cum o îndemnaseră Daria şi Sylvie, *mereu înainte!*

Oftînd alunecă de pe sofa şi se duse să se privească în oglinda ornamentală, cu ramă aurită Louis XVI, de deasupra căminului. Nu-i plăcu ce văzu. Faţa ei nemachiată era palidă şi pătată, ochii erau înconjuraţi de roşu, părul nepieptănat era o harababură ce atîrna. Îşi trecu degetele prin el, dîndu-şi-l la o parte de pe faţă şi întrebîndu-se de ce trebuia să fie atît de creţ, cînd restul lumii îl avea atît de lins. Viaţa pur şi simplu nu e corectă, gîndi ea, în timp ce o lacrimă alunecă în jos pe obrazul fanat. Se uită la oroarea ce se reflecta în oglindă.

– Tu, idioato, se adresă imaginii cu asprime. *Bălăcindu-te* în auto-compătimire! Crezi că Bennett face la fel? O, nu! Catgegoric nu. Îşi lăsă părul să cadă înapoi în jurul feţei. Ei bine, nu pot face nimic în legătură cu Bennett, îşi spuse ea cu voce tare. Dar pot face ceva în legătură cu părul.

O oră mai tîrziu, şedea pe scaun în salonul de coafura de pe bulevardul St.-Germain.

– Taie-l scurt, îi spuse ea coaforului.

El apucă în mînă o buclă, trecîndu-şi-o admirativ printre degete.

– Eşti sigură? o întrebă apoi. Am putea doar să-l scurtăm pînă la umăr şi să ne oprim, să vedem dacă-ţi place. Scurt de tot e o schimbare drastică.

– Asta e exact ceea ce vreau, zise Preshy fermă. O schimbare drastică. Vreau să arăt ca Audrey Hepburn.

Două ore mai tîrziu nu arăta exact ca Audrey Hepburn, dar în mod sigur se produsese o schimbare drastică. Coama ei creaţă dispăruse şi în locul ei se afla o cască netedă blond-arămie, cu părul scurt la ceafă şi breton des atîrnîndu-i în ochi. Îşi trecu mîinile prin el, scutură din cap şi-l înfoie cu degetele. Într-un fel, cu noua ei tunsoare se simţea eliberată de trecut, eliberată de femeia romantică şi slabă care fusese odată. *Aceasta* era noua Preshy Rafferty.

Pentru a sublinia şi mai mult realitatea aceasta, luă metroul pînă la bulevardul Haussmann şi la Galeriile Lafayette, unde se duse la departamentul lenjerie. O oră acolo, îi aduse un cîştig net materializat într-un tezaur de lenjerie adorabilă, care – deşi gîndea că va fi singura care va reuşi să o vadă vreodată – într-un fel o făcea să se simtă mai bine. După care, hoinări prin departamentul cosmetice şi parfumuri. Stînd pe un scaun în sectorul Chanel, îşi lăsă faţa pe mîinile unei tinere şic uluitoare, care privindu-i

părul arămiu insistă să cumpere un ruj roz şi un fard de obraz tot roz.

– Îţi va face pielea să scînteieze, o asigură ea. Şi dorindu-şi într-adevăr „să scînteieze“, Preshy le cumpără.

Uitîndu-se la parfumuri, se întrebă oare de cît timp folosea aceeaşi nuanţă. Probabil de zece sau doisprezece ani. Întotdeauna a considerat-o drept „semnătura“ ei, aşa cum fac multe femei, deşi desigur era folosită de milioane dintre ele. Acuma avea intenţia să schimbe şi asta. Alese Hermes. Se numea Faubourg 24, care era de fapt adresa firmei Hermes, din Faubourg St.-Honore.

– A fost parfumul favorit al prinţesei Diana, o informă vînzătoarea făcînd-o pe Preshy să se întrebe o clipă dacă făcuse într-adevăr o alegere bună. La urma urmei, Lady Di n-a avut prea mult noroc la bărbaţi, nu-i aşa?

Se gîndi să cumpere o pereche de pantofi scumpi, dar hotărî că era genul de cumpărătură-clişeu al unei „femeii dispreţuite“ şi ea nu voia în mod categoric să fie un clişeu, aşa că în loc de asta luă un taxi pînă la *Verlaine*, unde o găsi pe Sylvie ocupată cu întocmirea meniului pentru cină.

Aceasta ridică ochii spre Preshy care intra pe uşă şi se răsuci brusc.

– Ei bine? întrebă Preshy.

– Arăţi total diferită. Nu ştiu dacă se datoreşte părului sau rujului roz, dar cred că-mi place.

– *Crezi?* Figura lui Preshy se lungi şi-şi trecu mîinile îngrijorată prin casca de păr scurt. Asta sînt eu cea nouă. Nu te-am făcut praf?

Sylvie rîse.

– Sigur că da. Pur şi simplu abia te-am recunoscut. La urma urmei, nu te-am văzut niciodată fără norul acela uriaş de păr. Acuma pot să-ţi văd faţa şi arată foarte bine.

Preshy fu mîndră de aprecierea ei.

– M-am privit în oglindă în dimineaţa aceasta şi mi-am spus „Punct. Merg mai departe."

– Îmi place. Oricum eşti aproape la sfîrşitul Zilelor pentru Regrete, e timpul să te aduni. Hai să bem împreună o ceaşcă de cafea şi să mîncăm un sandvici. O să-i las pe băieţi să se ocupe de treabă. Nu pot cauza prea multe stricăciuni, într-o jumătate de oră. Cel puţin, nu cred.

A fost bine că şi-a petreacut timpul cu Sylvie, dar mai tîrziu în aceeaşi seară, din nou singură în apartamentul ei, Preshy se gîndi iar la Bennett, aducîndu-şi aminte de *Bateau Mouche* şi de cinele intime luate împreună în micuţele restaurante din vecinătate; amintindu-şi modul cum l-a surprins privind-o admirativ; şi salutul de bun sosit de cîte ori venea „acasă" pe strada Jacob. *O, Doamne,* gîndi ea urînd liniştea din jur, *oare ce am să fac?*

Naviga pe Internet, cînd dădu peste fotografia unui grup de pisicuţe cu ochii şi urechile mari şi destul de costelive. Simţi că se topeşte, privind atîta inocenţă! Şi într-un impuls, o sună pe crescătoare, care îi spuse că nu mai rămăsese nici o pisicuţă, dar avea o pisică puţin mai mare, de nouă luni, ce-i fusese returnată, deoarece cumpărătorul se dovedise a fi alergic la ea.

– O iau eu, zise imediat Preshy.

– Poate că întîi ai vrea să o cunoști, să vezi dacă vă potriviți, îi spuse cu îndoială crescătoarea, interesată ca pisica ei să meargă într-un loc bun.

– O, ne potrivim! Știu că așa e, replică Preshy. La urma urmei, nu *amîndouă* fuseseră respinse? Amîndouă au fost „restituite expeditorului“ ca să spunem așa. Și astfel, siameza de vînzare, cu numele nostim de Miranda Reginei de Aur, deveni a ei.

Preshy se duse cu mașina să ia frumusețea crem-ciocolatie, cu ochi de un bleu mai strălucitor decît orice safir. O va duce acasă în siguranță, sau așa își închipui, în cutia aceea de voiaj din carton aflată pe bancheta din spate. Dar nu avusese în vedere ingeniozitatea siamezelor hotărîte să iasă afară, și – ca o Houdini – în curînd pisica stătea în poala ei.

– Miau, rosti privind cu seriozitate figura lui Preshy, în lumina roșie a semaforului.

– Miau și ție, îi răspunse ricanînd. Și astfel, numele ei a rămas Miau.

Desigur, Miau îi află imediat toate secretele. Preshy își mărturisi necazurile în delicata ureche ciocolatie și pisica o privi cu înțeles, torcînd ușor plină de simpatie.

A doua zi cumpără o cutie de voiaj specială foarte elegantă, care să reziste experienței Houdini, și plecă cu pisica în vizită la mătușile ei din Monte Carlo.

Lalah și Schnuppi se grăbiră să o întîmpine lătrînd, în timp ce se afla în hol strîngînd la piept cutia de voiaj și, în

spatele siguranţei oferită de uşiţa din plasă, Miau urlă îndelung privindu-i.

Mătuşile îşi priviră uimite căţeluşele, care brusc o luară la fugă cu cozile între picioare, şi se ascunseră în spatele lor.

– Desigur, în mod clar pisica e înlocuitorul unui bărbat, zise mătuşa Grizelda suspicioasă.

– Şi ce e rău în asta? întrebă Preshy. Cel puţin, alături de ea, ştiu unde mă aflu.

Şi, confruntaţi cu această privire siameză bleu ce nu clipea, cîinii plecară şi se aşezară în linişte pe podea, în timp ce Miau ieşi din cutie şi se încolăci triumfătoare pe sofa, mîndră de locul ei dintre cele două mătuşi.

E un început bun, gîndi Preshy netezindu-şi părul scurt, şi zîmbindu-le fiinţelor pe care le iubea.

TREIZECI ȘI DOI

SHANGHAI

Dacă Lily s-ar fi gîndit să întocmească o listă cu persoanele de care nu se aştepta să mai audă vreodată, Bennett ar fi fost în fruntea ei, cu Mary-Lou pe locul al doilea. Aşa că fu foarte surprinsă, cînd află veşti de la amîndoi.

Bennett nu-i telefonă; veni în persoană să o vadă, sunînd la sonerie într-o seară la ora şapte, la aproximativ o lună după ce o concediase pe Mary-Lou. Cînd Lily privi ecranul televiziunii cu circuit închis ce asigura securitatea porţii, fu uluită să-l vadă stînd acolo, în mînă cu un buchet mare de crini Casablanca. Apăsînd pe butonul interfonului i se adresă tăios:

– Ce doreşti?

– Aş vrea să vorbesc cu tine, Lily. Dacă ai puţin timp, răspunse el.

La urma urmei era curtenitor şi în afară de asta era curioasă să vadă ce doreşte, aşa că deschise poarta şi-l lăsă să intre. Apoi ieşi pe verandă, în timp ce el se îndrepta spre ea, cu florile înainte. Ca o ofertă de pace, gîndi ea, întrebîndu-se dacă nu venea să pledeze în favoarea lui Mary-Lou.

Apoi el continuă zîmbind:

– Am intenţionat să iau legătura cu tine mai devreme, dar am fost în Europa. Am realizat că, în seara aceea cînd ne-am întîlnit, aveam atît de multe de discutat şi n-am avut suficient timp pentru a ne spune totul. Ea tocmai se întreba ce naiba îşi închipuia el că au în comun, însă Bennett începu să-şi desfăşoare farmecele. Nu eşti aşa amabilă să mă inviţi înăuntru? mai zise el oferindu-i acel zîmbet blînd ce înmuia inimile şi faţă de care, în ciuda ei, reacţionă ca orice femeie.

Apoi el urcă treptele verandei, oprindu-se să admire canarul. Inima ei începu să-i bubuie în piept, cînd el rămase privind colivia în care ascunsese colierul, încît fu surprinsă că n-o auzea şi el.

– O pasăre cîntătoare care nu cîntă, zise el în timp ce intrau în casă. Ce neobişnuit!

Parfumul crinilor pe care îi ţinea în mînă pluti spre ea, puternic ca un parfum franţuzesc.

– Crini pentru un Crin zise el. Dar sînt sigur că nu sînt primul bărbat care-ţi spune asta.

Îi luă florile din mînă, cu un mulţumesc scurt, lipsit de zîmbet, le puse pe o măsuţă, apoi îi făcu semn spre un scaun.

– Presupun că ai venit să pledezi cauza lui Mary-Lou, zise ea așezîndu-se pe sofa și privindu-l cu atenție.

El ridică surprins din sprîncene.

– Şi de ce aş face-o? Ce i s-a întîmplat?

Reflectă ce bun actor era.

– Vrei să spui că nu ştii?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ţi-am spus, am fost plecat şi oricum lucrurile s-au terminat între noi. Ridică din umeri nepăsător. A fost nostim cît timp a durat, dar era momentul să ne vedem fiecare de drum.

– Atunci asta ne face egali. Mary-Lou nu mai lucrează pentru mine. Aş putea să te întreb care e motivul exact al acestei vizite?

– Am fost impresionat cînd te-am întîlnit. O, am gîndit eu, asta nu e o fată frivolă. E o femeie serioasă. O femeie cu care pot să fac afaceri.

– Şi ce fel de afaceri am putea face?

– Am o propunere pentru tine, zise el alegîndu-şi cuvintele cu grijă. Ai în posesie o piesă excepţională. Prin oraşul ăsta zvonurile circulă, dar tu şi eu, ca şi Mary-Lou, ştim care e adevărul.

– Am auzit şi eu zvonurile. Dar nu au nimic de a face cu mine.

– Nu asta e ceea ce afirma Mary-Lou. Şi eu am bune motive să o cred.

Obrajii lui Lily luară foc. Mary-Lou o trădase încă o dată. Apoi spuse:

– Cred că ar trebui să ştii că am concediat-o pe Mary-Lou pentru că mă fura. Un fost angajat nemulţumit va spune orice pentru a se răzbuna. Sînt sigură că şi tu, în calitate de afacerist, eşti conştient de asta.

– Sînt de asemenea conştient şi de faptul că spune adevărul şi că a încercat să vîndă colierul prin Voortamnn, şlefuitorul ăla de diamante de trei parale, care la rîndul lui a încercat să-l vîndă unui şanghaiez bogat dar, de nerecomandat, care în schimb a deschis gura şi a boscorodit povestea la toată lumea. Dar dacă n-ar fi făcut-o, nu m-aş afla eu aici, pentru că aş fi fost sigur că pînă acuma l-ai vîndut deja. Clătină din cap, privind-o cu regret. Păcat că tranzacţia cu agentul elveţian a căzut. Ridică din nou mîna pentru a-i opri protestele. Nu mă întreba cum am aflat. A fost un ghinion că între tine şi această afacere au intervenit zvonurile, dar asta mi-a lăsat drum liber mie, pentru a-ţi oferi o nouă înţelegere. Şi de data aceasta, Lily, tranzacţia e cu adevărat profesională.

Stomacul lui Lily se întorsese pe dos de nervi. Se duse la bucătărie şi reveni cu o sticlă de

San Pellegrino şi două pahare. Le umplu pe amîndouă, luă unul şi se aşeză pe scaunul din lemn de ulm privindu-l.

– Să închinăm pentru colaborarea noastră? ridică Bennett paharul, de acuma sigur pe el.

– Spune-mi exact despre ce vorbeşti, zise ea sorbind din apă.

– E foarte simplu. Ai colierul cadavrului. Eu am cumpărător. Acesta e gata să achite o sumă substanţială în

avans, dar vrea să ştie dacă ceea ce va primi e exact obiectul pentru care a fost contactat. Deci, trebuie să văd colierul. Şi de asemenea, am nevoie de documente scrise privind autenticitatea lui. Luă o gură de apă, dar ochii nu i se dezlipiră de pe faţa ei. Şi desigur, trebuie să ajungem la o înţelegere privind preţul. Cumpărătorul meu ar putea da treizeci de milioane.

Suma era mult mai mare decît anticipase Lily şi îşi dădu seama că exagera, pentru a o impresiona. Juca vechiul joc al omului de încredere, spunîndu-i ce-şi închipuia că dorea ea să audă şi fluturîndu-i milioanele prin faţă, aşa cum faci cu morcovul cu care ispiteşti măgarul, pentru ca ea să sară după ele cu gura căscată. Oare chiar crede că îi va da colierul şi-i va spune „OK, ia-l“?

– Jumătate-jumătate. Bennett se apleca spre ea plin de înflăcărare. Nu va mai trebui să vinzi niciodată antichităţi false. Ce spui, Lily? Sîntem parteneri?

– Va trebui să cauţi în altă parte un partener, Bennett, deoarece eu n-am colierul cadavrului. Şi nici nu ştiu cine-l are. Un zvon, asta e tot. Se ridică în picioare concediindu-l. Doar un zvon!

Bennett se ridică. Apoi se apropie de ea. Frica îi alunecă de-a lungul spinării, cînd ochii lui deveniţi brusc reci se cufundară într-ai ei.

– *O, ba da, îl ai, Lily,* rosti el încet. *Şi eu intenţionez să ţi-l iau. În orice fel am să pot. Dar, de ce să nu facem asta în cel mai plăcut mod, să încheiem o tranzacţie, să devenim parteneri? Sau preferi modul celălalt, mai puţin plăcut?*

Deoarece ştii ceva, Lily? Indiferent ce se va întîmpla, intenţionez să am acest colier! Făcu un pas înapoi şi zîmbetul fermecător apăru din nou. Ei bine, am stat de vorbă. Acuma te las în pace, îţi dau timp de gîndire. Să zicem pînă mîine seară, la aceeaşi oră. Ameninţarea atîrna în aer şi Lily şi-o aminti pe Mary-Lou spunîndu-i că probabil Bennett şi-a ucis bogata lui soţie, pentru a-i lua banii. Înfiorată, îşi dădu seama că într-adevăr era în stare de aşa ceva. Mîine seară la ora şapte, continuă Bennett. Apoi vom vedea ce mai e de făcut.

Inima i se zbuciumă din nou în piept, în timp ce – în drum spre ieşire – el se opri pentru a privi mica pasăre din colivie. Panicată că ar putea să zărească cumva caseta din piele roşie, apăsă repede butonul pentru deschiderea porţilor. Astfel, fără a se întoarce pentru a o privi, el ieşi. Ea însă ştia că va reveni. Şi ştia şi ce anume înţelegea el prin afaceri. Şi îi era frică.

TREIZECI ŞI TREI

Mary-Lou se împrieteni intenţionat cu tînara recepţioneră de la clubul de întreţinerea sănătăţii frecventat de Bennett. Se întîlniră pentru o băutură, luară împreună un prînz ocazional, făcură cumpărături; activitate ce devenise mai rară acuma că nu avea de lucru.

În aceeaşi seară în care Bennet o vizită pe Lily, se aflau amîndouă într-un bar aglomerat denumit „*La Sasha*", exact la ieşirea din Şoseaua Hengshan, bar găzduit într-un han proprietatea cîndva a familiei Soong, pe vremea cînd era cea mai influentă familie din China. Printr-o stranie coincidenţă, una dintre frumoasele fiice ale lui Charlie Soong era Mai-ling, care se căsătorise cu Chiang Kai-shek şi ai cărei pantofi de ceremonie se spunea că erau împodobiţi cu perlele furate din coroana Împărătesei Văduve Cixi.

Acuma, în vechea casă a familiei Soong se afla un bar afumat, înţesat de tineri gălăgioşi care nu se gîndeau la istoria lui. De fapt, Mary-Lou se îndoia că şi noua ei prietenă

îşi dădea seama de asta. Odată cu băuturile martini comandate, fata îi spuse că Bennett s-a întors în oraş şi că „însurătoarea“ n-a mai avut loc.

– Şi-a schimbat hotărîrea, zise ea zîmbind peste marginea paharului spre Mary, pe care o admira foarte mult pentru frumuseţea, bijuteriile scumpe şi genul ei şic. Fac pariu, adăugă ea, că n-a putut să te uite. Şi mai fac pariu că e tocmai bun să pui tu mîna pe el.

Şocul, apoi uşurarea o lăsară pe Mary-Lou fără vlagă. Dar, aducîndu-şi aminte ultima lor întîlnire, era conştientă că Bennett terminase cu ea. Şi că ea jurase să se răzbune, indiferent cum, unde şi cînd.

Lăsînd-o pe noua ei prietenă la bar, conduse maşina spre casa lui Lily. Din faţa porţilor, îi telefonă. Cînd Lily răspunse rosti:

– Trebuie să-ţi vorbesc. Lasă-mă să intru. Lily închise telefonul. Mary-Lou sună din nou. Trebuie să ne vedem, insistă ea. E vorba de Bennett.

Lily ezită, apoi se gîndi la ameninţarea lui Bennett şi apăsă butonul ce deschidea porţile. Stătea pe verandă în capătul scărilor, cu braţele încrucişate, în timp ce Mary-Lou trecu de fîntînă şi de podul liniştit cu peştişorul lui de aur şi cu parfumul florilor de lotus. Lily reflectă ce frumoasă era. Şi ce trădătoare!

Mary-Lou stătea la picioarele celor trei trepte ce duceau spre verandă, uitîndu-se în sus la ea. Recunoscînd-o, canarul scoase un tril uşor şi Lily îi acoperi repede colivia cu o pînză.

– Trebuie să vorbesc cu tine, începu Mary-Lou.

– Atunci, vorbeşte.

– Bennett s-a întors în oraş. A fost în Europa să se însoare. Adu-ţi aminte că i-ai povestit de verişoara ta, Precious Rafferty, din Paris. Cea care moşteneşte toţi banii familiei! Ei bine, ea era aceea cu care voia să se însoare. Dar ceva n-a mers cum trebuie şi a abandonat-o. Poate că nu moştenea destul, şi pentru Bennett o femeie fără o mulţime de bani nu e o femeie vrednică de luat în căsătorie. Sau de a fi ucisă. Nu, după cele întîmplate cu familia Yuan.

Bennett să se însoare cu Precious? Lily mirosi pericolul ce o pîndea, nu numai pe ea, ci şi pe verişoara ei. Brusc îşi dădu seama, fără urmă de îndoială, că Bennett o va ucide pentru a pune mîna pe colier. Trebuia să plece, înainte de a doua zi seara la ora şapte, cînd plănuia el să revină.

– Nu vreau să aud nimic mai mult, Mary-Lou, zise ea. Te rog, pleacă. Şi deschise porţile, aşteptînd ca fosta ei salariată să plece.

Mary-Lou o privea fix, împietrită. Se gîndea că Lily ar fi şocată dacă ar şti că nu voia decît să-i devină aliată, în căutarea unui mod de a se răzbuna pe Bennett.

– Ştie de colier, zise repede. A vrut să mă determine să ţi-l iau, de aceea am pătruns în seiful tău...

– Ştiu, zise Lily plictisită. Şi ştii ceva, Mary-Lou? Nici nu-mi mai pasă.

Umerii lui Mary-Lou se lăsară în jos, ca şi cum speranţa că ar putea să facă din Lily un aliat o părăsise. Traversă curtea, apoi se întoarse şi o privi.

– Pentru colier o să te ucidă, rosti ea, în timp ce porţile se închideau pocnind în urma ei.

Lily păşea în sus şi-n jos pe duşumeaua de bambus, gîtuită de frică. Trebuia să ia colierul, să plece din Shanghai şi să-şi avertizeze verişoara. Apoi îi trecu ceva prin minte. Precious e implicată în comerţul cu antichităţi. *Ea* ar putea să cunoască colecţionari interesaţi de colier. Acuma, era singura care putea să o ajute.

Începu să caute *Rafferty Antiques* din Paris, găsi adresa de e-mail şi îi trimise verişoarei ei un mesaj urgent.

„*Am nevoie de ajutorul tău*“, transmise ea, „*e imperativ să vorbesc cu tine.*“ Calculă diferenţa de fus orar şi zborurile avioanelor, care să-l împiedice pe Bennett să o mai găsească acasă, apoi scrise mai departe: „*Te rog, fă-mi o rezervare la hotelul Ritz pentru o săptămînă, sub numele tău. Voi sosi sîmbătă cu Cathay Pacific. E ceva urgent şi te priveşte şi pe tine. Te rog nu mă refuza.*“ Apoi semnă: „*Vara ta, Lily Song.*“

După care, sună la *Cathay Pacific* şi rezervă un loc pe cel mai apropiat avion spre Paris, via Hong Kong, ce pleca dimineaţa următoare.

Se duse înapoi pe verandă şi se uită la micul ei canar, adormit în colivia lui ornamentală din bambus. Scoase caseta din piele roşie de sub podeaua de glaspapir, o puse într-o sacoşă cu fermoar şi – pentru moment – o băgă în partea cea mai ferită a frigiderului. Apoi duse canarul la vecinul din clubul de alături, îi spuse că trebuie să plece de

urgenţă la Paris şi îl rugă daca n-ar fi atît de amabil să aibă grijă de pasăre, pe timpul cît va fi plecată.

Această treabă rezolvată, coborî în pivniţă, alese una din falsele statui de luptători şi o împachetă. Sună la o agenţie de expediţie, care să o ia imediat şi să o trimită cu vaporul verişoarei Precious.

Se întoarse înapoi în casă şi-şi făcu bagajele în viteză, apoi aranjă cu o limuzină să vină să o ia a doua zi dimineaţă. Ştiind că n-o să poată dormi, şezu înţepenită şi înfricoşată, uitîndu-se la televizor pînă se iviră zorile. În dimineaţa aceea, foarte devreme, plecă.

TREIZECI ȘI PATRU

Înapoi în apartamentul ei, Mary-Lou fu nevoită să facă față faptului că în curînd nu și-l va mai putea permite. Avea ceva bani în bancă, dar în mod cert nu destui pentru a continua multă vreme extravagantul ei mod de viață. Totuși își iubea căminul, cu sofalele lui italienești, picturile moderniste și dormitorul de cocotă, roșu cu negru, în care petrecuse atît de multe ore fericite. Se uită la rîul Huangpu de dincolo de ferestrele înalte de la dușumea pînă în tavan și pentru prima oară de mulți ani simți că îi vine să plîngă.

Copil fiind, fusese purtată de părinții ei nevoiași dintr-un loc în altul și acesta era primul ei „cămin“ adevărat. Plătise toate dările, deși trebuia să admită că din banii și bijuteriile furate, dar era în întregime al ei. Refuza să sfîrșească așa ca părinții ei, care străbăteau orașul cărînd după ei puținele lor bunuri și pe ea, în timp ce căutau cea mai ieftină locuință, pe cele mai neînsemnate străzi.

Ştia că Lily are colierul şi acuma regreta ca nu l-a furat cînd a avut ocazia.

Stînd la micul şi elegantul ei birou, răsfoi mesajele din laptop. Era numai unul, de la fata din clubul de sănătate, pe care nu mai voia să o vadă. Cînd Mary-Lou lucra cu Lily, a cunoscut un hacker-expert care pătrunsese în computerul lui Lily, aşa că întotdeauna a ştiut ce se întîmpla. Tastă deci parola şi brusc avu în faţa ochilor e-mail-ul lui Lily, adresat lui Precious Raffertry din Paris.

Uluită, realiză că Lily scotea colierul din ţară şi că se ducea la vara ei, negustor de antichităţi, pentru a găsi un cumpărător. Pentru moment se întrebă ce să facă, dar imediat ştiu că nu exista decît o singură alternativă.

Sună imediat la *Cathay Pacific* şi rezervă un loc pe acelaşi avion cu Lily. Ştia că aceasta va zbura în compartimentul business, aşa că pentru ea rezervă un fotoliu. Ştia de asemenea că pasagerii din clasele a întîia şi business urcau întotdeauna în avion înaintea celorlalţi şi că sectorul lor era separat de intrare, aşa că n-o să fie nici o primejdie să fie văzută de Lily. În aeroporturi se va asigura să se menţină în afara privirilor ei şi să fie printre ultimii care se îmbarcau sau coborau, şi oricum Lily n-avea cum să suspecteze că se afla în urmărirea ei. Va fi aşa de ocupată cu supravegherea bagajului şi grăbită să plece, încît nici măcar nu va şti că şi ea se afla pe acolo.

Puţin mai tîrziu stătea întinsă pe cuvertura de mătase neagră din dormitorul ei roşu ca macul. Entuziasmul iniţial o prărăsise şi acuma planul i se părea ridicol. Chiar dacă

reuşea să găsească colierul în camera de hotel a lui Lily, cum va putea să-l vîndă? Clătină din cap, deznădăjduită că toate planurile ei disperate păreau să dispară pe fereastră, fără îndoială zburînd dincolo de rîul Huangpu, în braţele zeilor Rîului Dragon, ce era sigură că sînt împotriva ei. Nu putea să facă asta singură. Trebuia să se întoarcă în genunchi la Bennett. Trebuia să-i spună că ştia unde va ajunge colierul, cum puteau să pună mîna pe el şi să facă o înţelegere juma-juma. Deşi considera că nu trebuia să se încreadă în el, era totuşi singura ei şansă.

Formă numărul lui Bennett, rugîndu-se ca acesta să-i răspundă. Cînd într-adevăr o făcu, fu luată totuşi prin surprindere, deoarece aproape că nu se aşteptase s-o facă.

– Mary-Lou la telefon, rosti ea cu voce joasă şi speriată. Am ceva să-ţi spun.

– Nu vreau să aud, zise el brusc.

– E despre Lily... colierul...

– Şi? Nu-şi risipea vorbele cu ea.

– Fuge la Paris. Se duce s-o vadă pe Precious, a luat şi colierul... Povestea se revărsă din ea vijelios.

Îi spuse că o va urmări pe Lily la Paris; că într-un fel sau altul va pune mîna pe colier; că încă mai aveau nevoie unul de altul; că vor face cîştigul jumătate-jumătate, aşa cum sugerase el...

– Cînd pleacă? întrebă el.

– Mîine dimineaţă. Am rezervat şi eu loc pe acelaşi avion.

– Am să iau şi eu un avion, via Singapore, zise el. Te sun cînd ajung la Paris.

– Bennett? Nu-i spusese ce intenţiona să facă şi nici că era de acord să împartă cîştigul pe jumătate.

– Te sun cînd ajung acolo, repetă el şi închise telefonul.

Mary-Lou nu avea încredere în el. Şi îi era frică. Deschise sertarul noptierei şi scoase pistolul Beretta. Apoi îşi aminti că, desigur, nu era nici o posibilitate să ia revolverul cu ea în avion. Dar nici nu avea încredere în Bennett. *Avea nevoie* de armă.

Ea era o rotiţă foarte mică în angrenajul maşinii criminale din Shanghai, dar cunoştea un om care putea fi „contactat". Îl sună, îi spuse ce doreşte şi că are nevoie ca obiectul să-i fie livrat la Paris. Va costa ceva, dar treaba se făcu.

După aceea sună la hotelul *Ritz* din Paris şi-şi făcu o rezervare. Nu şi-l putea permite, dar avea nevoie să aibă acces la camera lui Lily. Apoi împachetă o sacoşă şi, ca şi Lily, aşteptă să sosească dimineaţa.

TREIZECI ȘI CINCI

PARIS

Cu totul neobișnuit pentru această perioadă a anului, Preshy avea o zi aglomerată, cu o duzină de potențiali clienți, dintre care cel puțin doi își exprimaseră un viu interes pentru bolul etrusc, chiar dacă le spusese cu onestitate că a fost spart și lipit cu grijă, iar ea credea că ar putea fi un fals. Nu conta, prețul era bun și fu încîntată. La ora patru, cu pisica sub braț, urcă în fugă scările apartamentului, izbind repede ușa în urma ei, pentru a nu lăsa frigul să intre.

Miau se așeză pe contorul din bucătărie, privind-o pe Preshy în timp ce-și pregătea o cană de ciocolată fierbinte – de la Angelina de pe strada Rivoli, cea mai bună din Paris. Alungînd în vînt toate gîndurile privind caloriile conținute, își puse deasupra o grămadă de frișcă, meșteca puțin, și cu

pisica urmărind-o îndeaproape, puse un CD cu Joni Mitchell, care-şi cînta eşecul în jocurile dragostei. Căzu pe sofaua acoperită cu pernuţe, cu picioarele aşezate pe măsuţa de cafea, sorbindu-şi cu ochii închişi ciocolata fierbinte, cremoasă şi fină ca mătasea, şi gîndindu-se la noua ei viaţă. Cea în care trebuia să se simtă puternică, sveltă şi strălucitoare, stăpînă pe propriul ei destin. Ha! Goli cana şi se ridică. Din păcate, viaţa reală nu se desfăşura chiar aşa. Era mult, mult mai grea.

Se îndreptă spre birou, întocmi hîrţoagele zilnice necesare, se gîndi să sune o prietenă şi să se ducă la un film, dar hotărî să n-o facă şi deschise telelvizorul. Se apropie vreme rea, zicea meteorologul cu faţa solemnă. Se aşteaptă viscole. Oftă. Se duceau naibii afacerile ei. Spera doar ca amatorii bolului etrusc să revină înainte de a începe viscolul.

Apoi îşi cercetă poşta electronică; probleme de afaceri obişnuite – dar apoi ceva ciudat. Un e-mail de la verişoara Lily Song.

Citi mesajul. Apoi îl reciti, nefiind prea sigură că înţelege. *Lily* venea la Paris? Să-i facă rezervare la *Ritz* – dar pe numele ei? De ce naiba ar vrea să facă asta? E ceva *imperativ* spunea Lily. Ceva ce *o privea* şi pe ea...

Nedumerită, se lăsă pe spătarul scaunului, aproape strivind pisica, aşezată confortabil la spatele ei. Desigur era emoţionată la gîndul că în sfîrşit va reuşi să o întîlnească pe Lily, dar de ce atîta mister? Şi de ce era *imperativ* să-i vorbească? Şi de ce camera de hotel trebuia rezervată pe

numele *ei?* Dar, pentru că Lily sosea a doua zi, realiză că în curînd urma să afle totul.

Simţindu-se prost şi puţin cam în ilegalitate, formă numărul de la *Ritz* şi rezervă camera, aşa cum i se ceruse. Le spuse că va sosi a doua zi de la Shanghai şi va rămîne o săptămînă.

Înainte de a se duce la culcare în seara aceea, trase perdelele şi cercetă cerul. Era senin şi înstelat. Cu puţin noroc, meteorologul a greşit din nou şi avionul lui Lily va sosi la timp. De abia aştepta să o întîlnească şi să afle ce însemnau toate astea.

TREIZECI ȘI ȘASE

La ora zece a acelei dimineţi îngheţate de sîmbătă din ianuarie, în care trebuia să sosească Lily, Preshy se afla în cafeneaua aglomerată de lîngă strada Buci luînd micul dejun format din obişnuita ei cafea dublă cu frişcă. Pe dinăuntru, ferestrele cafenelei erau aburite, iar afară începuseră să cadă primii fulgi de zăpadă. Cumpărătorii din piaţa stradală îşi strîngeau şi mai mult fularele de lînă în jurul gîtului şi mergeau mai grăbiţi.

Noul păr scurt al lui Preshy începu să se cîrlionţeze în abur şi îşi trecu exasperată degetele prin el. Îşi imaginase că fiind scurt nu se va mai ondula, dar n-avea ea aşa un noroc.

Astăzi era ultima zi din cadrul Zilelor pentru Regrete şi se gîndi uşurată că pînă la urmă trecuse peste toate cele întîmplate. Ori cel puţin ajunsese la un acord cu toate. Le sunase pe Daria şi pe Sylvie şi le spusese că venea Lily şi amîndouă au fost de acord că era ceva interesant şi mureau să ştie cum arăta şi ce voia.

De fapt Preshy aştepta cu nerăbdare vizita lui Lily, deşi considera că mesajul fusese cam ciudat. Privind îngrijorată la ninsoarea ce se îndesise, spera că aceasta nu va face ca avionul lui Lily să întîrzie, astfel că dădu repede un telefon la *Cathay Pacific* pentru a se sigura că soseşte la timp, ceea ce era adevărat.

Sorbi ultimile picături din cafea şi se ridică să plece, înfăşurînd mai strîns în jurul ei haina de iarnă. De fapt, era un vechi cojoc al bunicului Hennessy, o haină cam informă verde-olive ce-i ajungea pînă la glezne şi pe care putea cu uşurinţă să o înfăşoare de două ori în jurul ei, dar îi ţinea de cald şi asta era tot ce conta. Peste părul de curînd scurtat îşi trase o căciulă de blană model rusesc cu urechile atîrnînd, şi pentru o clipă regretă că-şi pierduse cîrlionţii lungi care cel puţin îi ţineau de cald la ceafă. Apoi, cu un semn de la revedere adresat obişnuitului ei chelner, se pregăti să facă faţă elementelor naturii.

Cu capul plecat împotriva zăpezii ce o biciuia, îşi îndreptă gîndurile spre brînza pe care voia să o cumpere de la taraba ei favorită din piaţă. Zece minute mai tîrziu, ducînd sub braţ un pachet înfăşurat cu grijă în hîrtie şi legat, ce conţinea o bucată de brînză de la munte şi un Banon de Provence cu grijă ambalat în frunze de castan, precum şi cu o franzelă crocantă proaspăt scoasă din cuptorul brutarului, se îndreptă spre casă, ciupind cîte o bucăţică de pîine, pe care o mîncă pe drum.

Frumosul ei apartament o întîmpină cu căldură. Ferestrele înalte şi înguste permiteau să pătrundă razele de

lumină cenuşie a ninsorii, iar radiatoarele de tip vechi răspîndeau destulă căldura în camera lungă în formă de L. Pisica se descolăci de pe perniţa de la fereastră şi alergă spre ea, cu picioarele subţiri împletindu-se, tot atît de elegantă ca un manechin pe podium. Preshy se lăsă jos, pentru a-i permite să-şi pună cele două labe dinainte pe umeri şi apoi să-i sară în braţe.

– OK, Miauşor, murmură ea. E timpul să trecem la treabă, deşi nu cred că o să avem prea mulţi clienţi astăzi.

Avea dreptate. Traficul străzii de obicei aglomerat era acuma lejer, iar zăpada se depusese deja acoperind trotuarele înguste. În magazin, pisica îşi găsi culcuşul pe o pernă de la fereastră, privind cum cad fulgii de zăpadă şi acceptînd cu trufie zîmbetele admirative ale celor cîţiva trecători, care se opreau pentru a o saluta prin fereastră, în timp ce Preshy ştergea praful de pe marfa expusă, după care se ocupă de nişte hîrtii. La ora cinci, fără să fi avut nici măcar un client, nici chiar cei interesaţi de bolul etrusc, închise prăvălia şi în braţe cu Miau, care încerca să prindă fulgii graşi de zăpadă cu labele, se întoarse în casă urcînd scările.

Scăpără un chibrit printre surcelele din cămin, aşteptînd pînă ce se aprinseră, înainte de a aşeza deasupra două bucăţi mici de lemne, apoi se duse în bucătărie şi tăie o felie din brînza de la munte.

– Am paradisul în palmă, zise ea muşcînd.

După care, împreună cu pisica, se aşeză pe sofaua cam desfundată şi acoperită cu postav, privind flăcările dansînd, în timp ce afară zăpada cădea din ce în ce mai deasă.

Oftînd, Preshy ridică receptorul şi sună din nou la aeroport, iritată că era posibil să fie nevoie să se ducă în această îngrozitoare seară de sîmbătă să o ia pe necunoscuta Lily, cînd cel mai mult i-ar fi plăcut să stea acasă. De această dată însă, fu informată că aeroportul a fost închis şi că zborul *Cathay Pacific* a fost dirijat spre Frankfurt.

Imediat ce puse receptorul jos, sună telefonul. Lily, gîndi ea, smulgîndu-l din furcă. Dar era Daria, care suna de la Boston.

Înainte ca Preshy să poată scoate un cuvînt, Miau se căţără pe umărul ei şi începu să miaune în felul obişnuit siamezelor.

– Doamne, gemu Daria în receptor, acuma la telefon răspunde pisica

– Întradevăr, zise Preshy. O învăţ să spună Mama.

– *Ce?!?*

– Mama. Spune deja Maaa... tot ce trebuie să mai facă e să repete silaba.

– Isuse, Presh, ai realmente nevoie să fii adusă la viaţă.

– Nu se poate, zise ea posomorîtă. Ninge, aeroportul e închis şi eu o aştept pe Lily să sune. Am crezut că e ea, dar nu erai decît tu.

– Mulţumesc foarte mult! Îmi fac timp şi mă opresc din activitate mea atît de aglomerată, pentru o convorbire internaţională şi pentru a vedea ce se întîmplă, iar tu ai fi vrut să fie altcineva.

Preshy rîse şi Daria i se alătură.

– E ultima ta Zi a Regretelor, zise ea. Văd că încă ţi-ar mai fi trebuit cîteva.

– Nu, nu e adevărat, sînt bine, zise Preshy sperînd să fie adevărat. Sînt doar plictisită, Daria, adăugă ea cu pasiune.

– Atunci, închide prăvălia pentru cîteva zile şi vino aici.

– Nu pot. Şi în afară de asta, ţi-am spus, aeroportul e închis. Şi oricum, se presupune că trebuie să o aştept pe Lily să ia legătura cu mine. Ultimul lucru pe care l-am aflat e că avionul ei a fost dirijat spre Germania.

– Atunci nu ai nici un motiv să mai aştepţi acolo, nu-i aşa? Sau măcar cheam-o pe Sylvie şi ieşiţi să beţi ceva.

– E cea mai aglomerată seară a ei – e sîmbătă – deşi bănuiesc că din cauza vremii restaurantul nu va fi chiar *atît de* aglomerat. Totuşi, o cunosc, n-are să plece pînă nu soseşte ora închiderii, pentru ca nu cumva nişte rătăciţi să înfrunte viscolul şi să apară.

– Atunci de ce nu te duci tu la ea, să iei cina?

– Nu pot să merg singură, Sylvie ar fi îngrijorată din cauza mea.

Daria rîse; ştia că Preshy are dreptate şi că Sylvie ar ieşi şi ar intra în bucătărie, încercînd să vadă dacă nu exista cineva corespunzător, pe care să i-l poată recomanda.

– Ascultă, dulceaţă, să ştii că am vorbit serios cînd ţi-am spus să vii aici pentru cîteva zile, după vizita lui Lily. Tom se duce la o conferinţă în St.Louis, iar bunica poate să aibă grijă de Super-Kid – aşa că tu şi cu mine sîntem libere. Putem petrece un weekend într-o staţiune, şi să ne simţim bine.

– Eu mă simt destul de bine, zise Preshy. Şi oricum, nu pot pur şi simplu să închid magazinul şi să plec.

– De ce? Chiar aşa bine merg treburile pe timp de ninsoare?

Preshy trebui să admită că nu era deloc aşa şi nici ultimile tîrguri şi convenţii de la Paris, săptămînile modei şi expoziţiile aviatice, nu-i influenţaseră comerţul. Designerii de interioare pentru bogătaşi şi turiştii pasionaţi, care se îndrăgosteau de ceva expus în vitrină, erau genul ei de clienţi.

Îşi răsuci pe deget şuviţele scurte de păr. Chiar cu vizita-surpriză a lui Lily, părea că în faţa ei se întinde o iarnă lungă şi cenuşie fără de sfîrşit, aşa că parcă invitaţia o tenta. Miau îşi frecă botul de faţa ei şi ea o mîngîie absentă.

– Oricum, nu pot să o părăsesc pe Miau, zise ea în sfîrşit. Iar aeroportul e închis şi cînd se va redeschide va fi imposibil să găsesc un loc.

Daria oftă.

– Accept cea de a doua scuză, dar nu pe prima. Poate că am să vin eu să te văd. Şi să o cunosc şi pe Lily.

– Grozav. Doar că avioanele nu zboară.

– OK, OK, am să aştept şi am să văd. Între timp, să ştii că te iubesc, fetiţo.

– Şi eu pe tine. Şi mulţumesc.

Mulţumirile lui Preshy nu erau doar pentru oferta făcută de Daria, îi mulţumea şi pentru că o iubea. Avea nevoie de toată dragostea ce o putea obţine şi din păcate se pare că în jurul ei era foarte puţină.

Se gîndi şi la Sylvie. După ce fusese părăsită în faţa altarului, nu simţise nevoia să se uite la alt bărbat, dar Sylvie, bună prietenă cum era, nu voia să lase totul aşa.

– E ca şi cum te-ai urca din nou pe cal, după ce ai fost trîntită, spusese Sylvie cu ochii ei întunecaţi strălucind. Ştiu că nu sînt eu cea indicată să vorbesc, adăugă ea cu mîinile pe şoldurile durdulii, dar eu sînt bucătar şef şi am o scuză. Timpul meu e un iad şi singurii bărbaţi pe care îi întîlnesc sînt tot bucătari. Şi plini de ei cum sînt! Dar tu, Preshy Rafferty, nu ai nici o scuză.

– Poate că nu-mi plac băieţii buni, zise Preshy abătută. Sînt condamnată să cad în plasa unor ticăloşi.

Dar acuma, în ciuda celor spuse Dariei, se simţea singură.

Hotărî să o sune pe mătuşa Grizelda. Răspunse Mimi.

– Ce faci acasă la ora opt, într-o sîmbătă seara, în Paris? o întrebă ea.

– Mimi, ninge!

– Şi de cînd puţină zăpadă opreşte o fată de la o întîlnire?

Preshy oftă.

– Nu e asta, Mimi. Adevărul e că nimeni nu m-a invitat.

Aúzi suspinul ei de răspuns.

– Renunţ, zise Mimi şi plecă să o găsească pe Grizelda.

Mătuşa Grizelda răspunse:

– Iubito, de ce nu iei un avion şi să vii aici? Aş organiza o petrecere pentru tine, continuă ea cu voce puternică. Întotdeauna vorbea tare la telefon. Preshy credea că din

cauza distanţei ce le despărţea, simţea nevoia să vorbească tare. Te asigur că în acest moment aici sînt tot felul de bărbaţi fascinanţi.

Da, şi toţi cam de şaizeci şi cinci de ani, sau peste, gîndi Preshy amărîtă. Trebuia totuşi să-i acorde credit mătuşii Grizelda, pentru că încerca. Îi spuse de ninsoare şi de aeroportul închis şi apoi îi spuse de Lily.

– Vrei să spui că, după toţi aceşti ani, a apărut aşa deodată? comentă Grizelda uimită. Dar de ce?

– N-am nici o idee. Tot ce ştiu este că mi-a spus că e imperios necesar să vorbească cu mine. Şi m-a rugat să-i fac rezervare la *Ritz* – pe numele meu.

La celălalt capăt al firului se aşternu liniştea, în timp ce mătuşa reflecta la cele auzite.

– Nu-mi place deloc, rosti ea în final. Femeia asta umblă după ceva, crede-mă.

– Dar după *ce*, mătuşă Grizelda? N-am nimic ce ar putea să-şi dorească. Singurul lucru pe care îl avem în comun e bunicul Hennessy şi faptul că mamele noastre au fost surori. O, şi că amîndouă sîntem implicate în comerţul cu antichităţi, desigur.

– Hmmm, vrea *ceva*. Preshy, poţi să fii sigură de asta. N-am auzit o vorbă despre familia Song timp de cincizeci de ani şi acum deodată, verişoara ta apare în prag.

– Da fapt, nu prea. Avionul ei a fost îndrumat spre Frankfurt. N-am primit nici un cuvînt din partea ei, de la e-mail-ul trimis.

– Ei bine, nu ma îndoiesc cà vei primi. Între timp, de ce nu o uiţi şi nu vii încoace? Nu-mi place sà mà gîndesc la tine, singurà sîmbàtà seara.

– Parcà ai fi ecoul lui Mimi, zise Preshy zîmbind şi promiţîndu-i sà se gîndească la oferta fàcutà. Apoi spuse la revedere, trimiţîndu-le màtuşii şi lui Mimi un sàrut special.

Singurà în apartamentul liniştit, în tic-tacul ceasului şi zàpada ce continua sà cadà, fu aproape tentatà sà dea urmare invitaţiei màtuşii ei, sà-şi bage pisica în cutia de voiaj, sà arunce cîteva lucruri într-o sacoşà şi pur şi simplu sà plece. Dar maşinuţa ei Smart, ce aràta ca orice maşinuţà obişnuità dar cu spatele retezat, ceea ce o fàcea şi mai micà, deşi era un vis pentru parcàrile oraşului, în mod cert nu era fàcutà pentru ieşirile lungi pe autostrada Soarelui, pînà în sudul Franţei, pe ninsoare.

Stràbàtu apartamentul în sus şi-n jos fàrà odihnà. Era aşa multà linişte! Pisica, încolàcità pe speteaza sofalei, respira uşor în somn; un buştean alunecà pe gràtar trimiţînd în aer o explozie de flàcàri albastre ce scînteiau printre tàciuni; iar radiatoarele şuierau în liniştea adîncà. Preshy se gîndi nenorocità la bucata de pîine cu brînzà şi la paharul de vin care o aşteptau în bucàtària pustie. La dracu' cu toate, nu era chiar atît de franţuzoaicà! Avea nevoie de o masà care sà o reconforteze. Avea nevoie de friptură cu cartofi pràjiţi.

Îşi apucà geanta, mai adàugà puţin ruj roz, îşi trecu pieptenul prin pàrul scurt, aruncà pe ea vechiul cojoc verde-olive al bunicului Hennessy şi-şi bàgà picioarele în

tot atît de vechile ei ghete apres-ski îmblănite. Depunînd un sărut rapid pe nasul pisicii adormite, plecă în căutarea mîncării... ei bine, şi a altor oameni, presupuse ea.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

FRANKFURT

Lily aştepta lîngă banda transportoare de bagaje numărul 5 din aeroportul Frankfurt-Main. Nerăbdătoare, bătea darabana pe bara căruciorului de metal, cu unghia ei manechiurată franţuzeşte, cercetînd din priviri vasta sală, aproape aşteptîndu-se să-l vadă pe Bennett materializîndu-se.

Avea sentimentul neplăcut că e urmărită, că cineva n-o slăbea din ochi. Sacoşa ei neagră Tumi sosi pe rampă şi ea o apucă. Apoi, cu nervii încordaţi ca pielea de pe tobă, străbătu în grabă luminile verzi de la vamă şi intră în terminalul *Sosiri*, întrebîndu-se ce se va întîmpla în continuare, acuma că Parisul se afla departe.

Se uită la ecranul pe care clipeau înscrise destinaţiile *Plecări*. Multe zboruri fuseseră anulate. Ea însă nu voia să stea în Frankfurt, în caz că avea dreptate şi era într-adevăr

urmărită. putea sa reuşească, altfel va trebui să petreacă o noapte plină de nervi într-un hotel al Ar fi trebuit să meargă în sud, unde nu era zăpadă. Exista un avion spre Veneţia, ce pleca peste o oră. Era ultimul loc în care s-ar fi gîndit Bennett să o caute vreodată. Dacă se mişca repede, s-ar aeroportului.

Aruncîndu-şi nervoasă privirea peste umăr şi împingînd căruciorul cu bagaje, se îndreptă spre *Plecări*. Avea noroc, încă nu închiseseră porţile şi putu să cumpere un bilet. Cînd avionul decolă, tensiunea din ea scăzu. Se lăsă pe speteaza scaunului, închise ochii şi se gîndi la ultimile cîteva zile. Totuşi, încă nu se simţea în siguranţă.

Pe aeroporul *Marco Polo* din Veneţia sună la hotelul *Bauer*. Era extrasezon şi nu erau aglomeraţi, aşa că putu să obţină o cameră. Luă un taxi-acvatic pînă acolo, de-abia observînd frumuseţea din jur, deoarece era prea ocupată să se uite la cel de al doilea taxi-acvatic, pe care-l suspecta că o urmărea. Dar cînd coborî la hotel, acesta îşi continuă drumul mai departe şi ea scoase un oftat de uşurare.

Epuizată, căzu pe pat. O să o sune pe Precious mai tîrziu, pentru a discuta afaceri.

Adormi ca moartă.

Neaşteptata dirijare a avionului spre Frankfurt şi hotărîrea rapidă a lui Lily de a lua avionul spre Veneţia, nu-i uşurară deloc existenţa lui Mary-Lou. Totuşi, menţinîndu-se în permanenţă în urma cozii şi la mai multe rînduri depărtare de avion, reuşi să se descurce.

Urmări apoi *motoscafo* lui Lily, instruindu-l pe conducător să treacă mai departe, cînd aceasta se opri la *Bauer*. O jumătate de oră mai tîrziu, se întoarse acolo, îşi făcu rezervarea şi obţinu o cameră pe acelaşi etaj cu Lily.

Îl sună apoi pe Bennett, al cărui avion află că fusese dirijat spre Lyon şi-i spuse ce s-a întîmplat şi unde se aflau. Apoi, epuizată, se întinse pe pat gîndindu-se ce era de făcut în continuare.

Şi brusc, se ridică dreaptă în pat. Uitase de revolver. Trebuia să-i fie livrat la Paris – şi acuma ea se afla la Veneţia. Fără să mai ţină seama de diferenţa de fus orar, îşi sună omul de legătură din Shanghai. Acesta o atenţionă că va costa ceva în plus şi, aşa cum ştia şi ea, afacerile lui financiare trebuiau întotdeauna rezolvate în avans. Îi ceru să-i expedieze banii de urgenţă şi în acest fel urma să aibă arma chiar a doua zi.

Mary-Lou făcu aranjamentele necesare sleindu-şi şi mai mult economiile şi apoi se întoarse în pat. Era frîntă şi ştia că va avea nevoie de toată energia şi inteligenţa, pentru a reuşi ceea ce-şi pusese în cap.

TREIZECI ȘI OPT

PARIS

La Coupole era unul din puținele localuri din Paris care rămîneau deschise și pe viscol și în ciuda amintirilor rele pe care le avea Preshy de acolo, era totuși un loc bun pentru o femeie singură.

Zăpada se izbea de parbriz, în timp ce se tîra conducînd nervoasă pe bulevardul Montparnasse, dar era și un avantaj, parcările erau mai libere deoarece toți cei cu puțin bun simț – și care nu erau singuri – rămăseseră acasă.

Localul era aproape gol și ea se așeză într-un colț liniștit, destul de departe de locul unde stătuse cu Bennett. Comandă o jumătate de carafă de vin roșu și *steak frites* și începuse să-și savureze băutura, întrebîndu-se unde era Lily și cînd va lua legătură cu ea, cînd îl văzu pe chelner conducînd un bărbat la masa de lîngă ea.

Desigur nu era Bennett, totuşi stomacul i se strînse. Ochii îi întîlniră pentru o clipă pe ai străinului, apoi acesta se uită indiferent în altă parte.

Preshy oftă de uşurare. Bărbatul nu era frumosul Bennett James. Era foarte înalt şi slab dar muşchiulos, cu părul castaniu şi ochii căprui în spatele ochelarilor cu ramă de aur, cu o faţă îngustă, acoperită de o barbă ţepoasă şi de o expresie amară. Observă că purta verighetă. Ha! Nu, nu, nu! *Acest* bărbat nu ieşise pentru a agăţa. Probabil că avea o soţie micuţă şi drăgălaşă care-l aştepta acasă; undeva în America presupuse ea, probabil la Chicago. Sau Oklahoma. Poate că lucra la o firmă internaţională de avocatură şi se afla aici cu afaceri. Singurul lucru care ar fi putut să-i infirme presupunerile, era că purta blugi şi un pulover negru col-roule, sub o geacă de piele. Comandă stridii, Belon şi o vodkă dublă cu gheaţă, pe care o dădu pe gît, mai repede decît văzuse ea vreodată pe cineva, apoi imediat comandă alta.

Hmmmm... un bărbat cătrănit cum nu văzuse pe nimeni altcineva. Apoi el continuă să comande peşte Saint-Pierre, unul din felurile ei favorite, reabilitîndu-se astfel în ochii ei pentru felul cum gîlgîise prima vodkă. Cea de a doua fu băută mai încet, după care comandă o sticlă de Bordeaux din cel mai bun, care era mult prea greu la peşte, aşa că-l categorisi în minte, cu latura ei franţuzească, drept filistin.

Privind în jur restaurantul aproape gol, se întrebă neliniştită de ce alesese să se aşeze lîngă ea. Apoi îşi spuse că era pur şi simplu ridicolă; era doar o coincidenţă. La urma

urmei, era un loc public şi oricine putea să stea oriunde dorea. Era paranoia ce pusese stăpînire pe ea în ultima vreme, că-i trecuse aşa ceva prin minte. Asta era tot.

Sorbi puţin vin, gîndindu-se tristă la drumul îngheţat pe care trebuia să-l parcurgă în maşinuţa ei Smart, înapoi pînă în strada Jacob şi la apartamentul pustiu. Se întrebă din nou unde putea să fie Lily. Scoţînd celularul îşi controlă mesajele. Nimic. Gustă din friptură şi turnă în pahar ultimile picături de vin.

– Vă deranjează? Vorbise străinul. Îi arătă un pachet de Marlboro, cu o întrebare în ochi. Ei nu-i făcea plăcere, dar aici era Franţa şi fumatul era permis, aşa că ridică din umeri că e în ordine. În spatele ochelarilor, ochii lui erau întunecaţi, privirea intensă. Şi obosită. Şi *era* american. Îşi dădu la o parte bretonul din ochi, dorind să fi dedicat mai mult timp aspectului ei, înainte de a ieşi în viscol, apoi îl întrebă de unde era. Charleston, Carolina de Sud, răspunse spre surpriza ei, deşi acum recunoştea accentul dulce şi tărăgănat. Îi spuse că şi ea era americancă şi că urmase colegiul la Boston. El o privi cu indiferenţă. Sînt imobiliziat în Paris din cauza vremii, continuă el. Nu pleacă şi nu vine nici un avion.

– Dacă eşti nevoit să fii imobilizat undeva, atunci Parisul nu e cel mai rău loc. Se încruntă la el de sub bretonul ce atîrna dezordonat, neplăcîndu-l pentru că – indirect – tocmai aruncase o pată pe frumosul ei oraş.

– În primul rînd, nici n-ar fi trebuit să vin aici vreodată!

Privi în gol sorbindu-şi Bordeaux-ul şi fumînd ţigara, arătînd, reflectă ea, ca un om care de-abia aşteaptă să plece. Se aşternu tăcerea şi ea se înapoie la friptura ei, o adevărată desfătare. În mod categoric, ajunsese să fie dependentă de grătar. Cu excepţia faptului că-i plăcea şi homarul, şi caviarul, apoi mai exista şi brînza desigur....

– De ce eşti aşa de cătrănit? puse ea întrebarea în felul acela direct obişnuit, şi – cum se întîmpla întotdeauna – regretînd imediat ce tocmai spusese, deoarece realmente nu era treaba ei.

– De ce sînt cătrănit? Ha! rîse el amar. Tocmai mi-am petrecut trei ore într-un avion, pe pistă, aşteptînd să-i fie dezgheţate aripile. După care s-a dovedit că n-au fost suficienţi operanţi şi cînd ne-a venit rîndul să plecăm era prea tîrziu, pentru că se stîrnise un viscol îngrozitor. Am debarcat şi am fost aruncaţi afară, în braţele neospitaliere ale lui *Charles de Gaulle*, alături de mii de alţi călători astfel abandonaţi – şi toţi în căutarea unei camere de hotel. Desigur, nu exista nici una. Suspinul lui Preshy era de simpatie. Cineva mi-a dat numele unui substitut de mîna a doua, continuă el – hai să-i spunem chiar de mîna *a treia* – unde în sfîrşit am obţinut o cameră. Dacă o poţi numi astfel. Nu e decît un cotlon, cu un duş din plastric ce iese dintr-un colţ şi o celulă conţinînd un closet şi cea mai mică chiuvetă pe care a văzut-o vreodată un om. Făcu o pauză şi luă o înghiţitură de vin, privind-o. Fiindcă eram la etajul şase, asta n-a făcut decît să se adauge la tortura mea. Totuşi a existat şi un fel de bonus. În mod normal, dincolo de geamuri

traficul ar fi zbîrnîit, dar mulţumită zăpezii – şi este singurul lucru pentru care pot să-i mulţumesc ninsorii – numai cîteva maşini şi camioane au reuşit să treacă pe acolo. Dar nu există bar unde să-mi înec necazul, nici restaurant unde să-mi pot potoli foamea. Aşa că – iată-mă! O privi din nou. E destul din partea nenorocitului ăsta de Paris, bombăni el în barbă. Totuşi Preshy îl auzi.

– Ooo, suspină ea din nou, puţin cam nervoasă. Cel puţin ai găsit *La Coupole,* adăugă încercînd să mai însenineze lucrurile.

– Am mai fost pe aici, zise el tăios. Ştiam că e un loc unde poţi să primeşti ceva serios de băut, o bucăţică decentă de mîncat şi o sticlă de vin bun. Speram să fie deschis. Dacă n-ar fi fost, eram gata să-mi tai venele. Ea se opri cu îmbucătura în gură privindu-l alarmată, dar – spre uşurarea ei – el zîmbi. Iartă-mă, rosti apoi, a fost o zi lungă. O săptămînă lungă!

– Ooo, mai rosti ea odată, ocupată cu friptura ei bine friptă, subţire ca o scîndură şi aproape la fel de tare, dar aşa le plăcea francezilor!

– Dar tu ce faci aici, în Paris? Pusese întrebarea, ca şi cum el considera că e un mister ceea ce face oricine la Paris, inclusiv – presupuse ea – părerea turiştilor despre femeile fatale şi concubinajul.

– Muncesc, îi spuse ea cu bruscheţe. Antichităţi.

Ochii lui se întoarseră spre ea. Părea că o vede pentru prima oară cu adevărat. Ca şi cum de abia acum observă că sînt de fapt o fiinţă reală, reflectă ea resemnată. Dar după

aceea îi trecu prin minte *că asta e foarte bine, cel puţin nu e ca Bennett!* N-avea nici o intenţie să ajungă vreodată în aceeaşi situaţie. Zilele ei de Regrete se terminaseră la miezul nopţii.

– Sînt patroana lui *Rafferty Antiques* de pe strada Jacob, zise ea devenind brusc vorbăreaţă. Singurătatea şi vinul puseseră stăpînire pe ea; iată că era din nou gata să agaţe un bărbat cu totul străin. Mă ocup mai ales cu artefacte timpurii. Etrusce, romane, greceşti.

– Deci trebuie că eşti destul de cunoscută.

– Aşa cred. Am învăţat meseria sub oblăduirea bunicului meu, cum se spune. Apoi, în timp ce el mînca peştele, ea continuă să-i relateze povestea bunicului Hennessy şi istoria familiei, ca şi despre mătuşi şi cum a ajuns ea să locuiască la Paris. Trebuie că vorbeşte sticla, gîndi ea golindu-şi paharul, pentru că îi spuse şi povestea familiei Song şi mesajul misterios primit din senin de la Lily.

– Deci, ce crezi că vrea? o întrebă el aprinzîndu-şi o nouă ţigară.

Preshy îi spuse că n-are nici o idee, încruntîndu-se în timp ce alunga fumul din spre ea. El se scuză şi puse ţigara deoparte, apoi apucă sticla de Bordeaux pe jumătate plină, luă un pahar curat, turnă în el vin şi-l puse în faţa ei. Aruncîndu-i o privire aprobatoare, Preshy mulţumi. Oricît de înrăit fumător şi vajnic băutor de vodkă era, era şi generos şi cel puţin a ştiut să nu-i servească vinul cel bun în paharul deja folosit.

– Dar tu cu ce te ocupi? întrebă ea brusc curioasă.

– Sînt scriitor.

– Şi ce scrii?

– Romane.

– Adevărat? Ea îl privi cu respect. Ar trebui să te cunosc?

Îi aruncă o privire nimicitoare.

– De ce?

– Vreau să spun, să-ţi cunosc numele?

– Depinde dacă îţi plac romanele poliţiste.

– Deci, cum te cheamă?

– Sam Knight.

Desigur, era binecunoscut.

– Cea mai bună prietenă a mea, Daria, e cel mai mare fan al tău, îi destăinui ea.

– Dar de tine, ce poţi să spui?

– O, eu n-am niciodată timp de citit. Era rîndul lui să schiţeze o grimasă. Desigur nu era adevărat, doar că romanele poliţiste nu erau genul ei.

– Exact ceea ce vrea să audă oricare autor! o ironiză el umplîndu-şi din nou paharul. Apoi îl ridică pentru a toasta. Pentru dezlegarea misterului Lily, zise el cu un zîmbet ce-i şterse ridurile de amărăciune de pe figură, care deveni aproape tinerească. Şi acuma, care e numele tău? Cînd i-l spuse, el a rîs. N-aş numi niciodată o femeie „Precious“ comentă el. Şi în afară de asta, nici nu arăţi aşa. În mod clar, eşti o Rafferty.

– În regulă, fu ea de acord, încîntată că nu vedea în ea o Preshy insipidă. Se întrebă cîţi ani ar putea să aibă. În mod

cert cam în jur de patruzeci, dar patruzeci la început, sau la sfîrşit? Şi iată-te la Paris, zise ea cu un zîmbet ce spera că-i luminează şi ei faţa dîndu-i un aer tineresc, cum în mod clar nu se simţea.

– O escală de care aş fi putut să mă lipsesc.

– Cel puţin, trebuie să admiţi că avem vin bun.

El rîse din nou, un rîs din străfunduri ce o făcu şi pe ea să i se alăture.

– În primul rînd, n-ar fi trebuit să vin deloc pe aici.

– Atunci de ce ai făcut-o?

Ochii din spatele ochelarilor cu ramă de aur îi cercetară o clipă pe ai ei. Acuma nu mai rîdea.

– Îmi căutam trecutul, rosti el calm.

Apoi se ridică brusc, îi spuse că se duce la bar pentru a fuma o ţigară în linişte şi o lăsă singură ca atunci cînd intrase, şi întrebîndu-se ce naiba a vrut să spună.

Termină vinul din pahar, care era într-adevăr aşa de bun cum se spunea, şi cînd Sam Knight se întoarse, pentru că ştia că nu va găsi nici un taxi, se oferi să-l ducă la hotel.

– E în drumul meu, zise ea cînd îi spuse că se afla pe strada Rennes.

Apoi îi observă rînjetul, cînd îşi îmbrăcă anticul cojoc şi era convinsă că tot mai rînjea şi în spatele ei, în timp ce-şi croia drumul clămpănind cu giganticele ei cizme îmblănite. Stînjenită, se gîndi că ar fi putut cel puţin să o facă pe faţă.

Afară, Sam Knight se uită la mica ei maşină Smart.

– Asta? întrebă cu voce uimită. Şi fu rîndul ei să zîmbească cu subînţeles, cînd el încercă să-şi plieze cum putu

trupul subţire, urcîndu-se. Totuşi nu protestă, ci aşteptă cu răbdare în timp ce ea îşi controlă din nou mesajele. Nimic. Dacă Lily se afla la Frankfurt, în mod cert nu i-a comunicat. N-ai noroc? mai întrebă el, pe cînd ea îşi tîra maşinuţa de-a lungul bulevardului gol şi apoi pe strada Rennes.

– Nici urmă de *Lily*. Şi deci, nici dezlegarea misterului, răspunse ea ricanînd. Ştia că nu-l va mai vedea niciodată pe Sam Knight, dar era încîntată că l-a întîlnit. O ajutase să-şi scoată puţin din cap, atît pe Lily, cît şi acel îngrozitor sentiment de „singurătate". Dacă ar întinde puţin coarda, ar putea chiar să-i spună mătuşii Grizelda şi lui Mimi că în seara aceasta a avut o întîlnire.

Totuşi, cînd opri maşina în faţa hotelului acela ca vai de lume, îi fu milă de Sam. Aproape destul de milă pentru a-i oferi sofaua ei de acasă, dar imediat îşi spuse că nici măcar nu-l cunoştea. Îi fulgeră din nou prin minte cît de ciudat era că venise să se aşeze chiar lîngă ea, deşi restaurantul era gol pe jumătate. La urma urmei, putea să fie un alt Bennett.

Sam coborî din maşină. Apoi se aplecă spre ea privind-o în ochi, acuma aproape la fel de obosiţi ca ai lui.

– Mulţumesc mult, Rafferty, zise el. Îţi apreciez ajutorul. Fără tine ar fi trebuit să vin pe jos tot drumul.

– Pentru puţin. Şi mulţumesc de companie.

– Noroc cu misterioasa Lily Song! Se îndreptă şi închise portiera. Apoi se aplecă din nou. De ce nu mi-ai da numărul de telefon? rosti rece. Şi Preshy reflectă că, dacă a existat vreodată un bărbat distant, acesta era Sam Knight. *De nepătruns*, ar fi fost cea mai bună expresie. În caz că mă voi

reîntoarce vreodată la Paris, adăugă el. Atunci ai putea să-mi spui şi mie povestea lui Lily.

– Toată lumea are o poveste, zise ea şi el zîmbi.

Bine cel puţin că are un zîmbet bun, gîndi Preshy în timp ce se străduia, răscolind prin haosul general din maşină, să găsească ceva pe care să scrie. Găsi o carte de vizită de la un florar local şi-şi scrise numele şi numărul pe spatele ei. El o puse în buzunar, izbi portiera şi cu o fluturare bruscă a mîinii dispăru.

Înapoi acasă şi în pat, cu Miau cuibărită pe perna ei, o sună pe Sylvie şi îi povesti totul despre cum petrecuse seara.

– Era şi timpul să întîlneşti pe cineva, fu răspunsul obosit al prietenei ei.

Dar Preshy ştia că Sam Knight era doar un călător care trecuse pe acolo, într-o seară înzăpezită de iarnă.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Fu trezită de lumina cenuşie şi apăsătoare, ce se strecura prin perdele. Luptînd să se trezească, îşi aminti de Lily şi imediat sună la agenţia de voiaj. De data aceasta primi informaţii complete despre tot. I se spuse că avionul a aterizat la Frankfurt în seara precedentă şi că toţi pasagerii au coborît acolo. *Charles de Gaulle* se redeschisese, dar se produsese un blocaj, din cauza zborurilor anulate şi era un haos total. Şi nu, doamna Song n-a luat legătura cu agenţia, pentru a încerca să-şi reia zborul spre Paris.

Cînd puse receptorul jos, Miau sări în pat, scoţînd mici sunete de protest, ceea ce însemna că îi e foame, aşa că se sculă şi-i umplu castronaşul – un bol Hermes, desigur cadou de la mătuşa Grizelda. Apoi făcu un duş, se îmbrăcă şi ieşi să-şi ia cafeaua, înotînd printre grămezile de zăpadă şi zîmbind, pentru că se simţea ca o puştoaică într-o zi de

chiul de la şcoală. Se aştepta ca Lily să o contacteze cîndva, în curînd. Lily n-o făcu, dar Sam Knight da.

Sam stătea întinse în patul îngust de la hotel, cu o sticlă de vodkă pe jumătate goală pe noptiera de lîngă el.

Gemu, aruncîndu-şi privirea la perdelele portocalii mototolite şi la licărirea cenuşie ca oţelul a cerului, de dincolo de ele. Se gîndea la casa lui de pe plaja aflată pe Ţărmul Periferic, în Carolina de Nord, bătută de vînturi reci şi de furtuni în această perioadă a anului, dar întotdeauna frumoasă.

Era locul unde obişnuia să scrie, departe de vîrtejul relaţiilor sociale din New York, unde avea un apartament în Gramercy Park. Dar nu scrisese nimic de trei ani şi cine ştie dacă va mai scrie vreodată.

Întinse mîna după sticlă şi luă o înghiţitură bună. Încă o zi lungă şi goală în Paris – un oraş cu care nu avea nici o legătură – ce se desfăşoară nesfîrşită în faţa lui. Cu excepţia faptului că acuma luase legătura cu Precious Rafferty. Se gîndi la ea, la anticul ei cojoc verde şi la cizmele uriaşe. La părul blond ce-i atîrna peste ochi şi fu surprins să descopere că-şi amintea că era îmbrăcată în albastru aquamarin, ca de gheaţă. Îşi aminti şi întrebările ei directe, mîinile mari şi rîsul înalt şi feciorelnic, şi... se gîndi o clipă căutînd următorul cuvînt. *Inocenţa.* Asta era! Dar era oare chiar atît de inocentă, cum arăta? Aceasta era întrebarea.

Scoţînd din buzunarul jachetei cartea de vizită a florarului, formă numărul pe care-l mîzgălise ea.

Receptorul fu ridicat la primul ţîrîit.

– Lily? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

– Rafferty, doar nu continui să aştepţi veşti de la femeia misterioasă, nu-i aşa?

– Ba da. În mod clar, îi recunoscuse vocea. Treaba asta mă îmbolnăveşte. Totuşi, de ce mai eşti pe aici?

– N-am putut să prind un zbor spre New York. În loc de asta, ce ai spune dacă te-aş invita să luăm prînzul împreună? La urma urmei, e duminică.

Preshy nu ezită.

– Vino să mă iei într-o jumătate de oră, zise ea. Ştiu locul perfect pentru o astfel de zi.

PATRUZECI

Zăpada era curată şi scrîşnea sub picioare, iar în aer rafalele de vînt vîjîiau trecînd peste figura lui Sam, în timp ce se îndrepta spre strada Jacob. Paris, oraşul de aur, se transformase în argint ce sclipea, în lumina magică reflectată de zăpadă, dar Sam nu observa. De fapt, ar fi putut să fie oriunde în altă parte, cu sau fără zăpadă.

Găsi cu destulă uşurinţă casa lui Preshy şi se opri pentru a se uita în vitrina magazinului. Reflectă că arăta ca o peşteră, în lumina aceea blîndă şi cu pereţii roz pal şi admiră capul de marmoră al băiatului. Pare nevinovat, în felul în care am fost şi eu însămi cînd aveam aceeaşi vîrstă, presupuse cu un zîmbet crispat. Acuma avea patruzeci şi doi de ani, nu era încă bătrîn, dar anii şi experienţa vieţii îşi lăsaseră amprentele în ridurile adînci ce coborau de la nas spre gură, sau se împrăştiau în jurul ochilor. Oboseala! Ce mult i se părea că a trecut de cînd era tînăr. Oare doar trei ani?

Alungînd din minte trecutul, apăsă pe butonul lui Preshy şi acesta ţîrîi undeva într-o curte. Îl aştepta în vîrful unui şir de scări de piatră, care presupuse că duceau la apartamentul ei.

– Priveşte, îi strigă ea veselă arătînd spre copacul paulownia. Fiecare crenguţă era acoperită cu un strat de zăpadă şi mici ţurţuri atîrnau ca nişte lumînări din vîrfuri. Ai văzut vreodată ceva atît de frumos? îl întrebă plină de respect. Aş vrea să-l pot păstra pentru totdeauna aşa. Apoi rîse şi continuă ridicînd din umeri: Dar acelaşi lucru îl spun şi în fiecare primăvară, cînd bobocii înfloresc, şi apoi din nou cînd încep petalele să ningă. Pur şi simplu îmi iubesc copacul.

El rămase un lung moment privindu-l.

– E, spuse pînă la urmă, cel mai adorabil lucru pe care l-am văzut la Paris.

– Hmmm. Îl supraveghea din vîrful scării, cu braţale încrucişate peste pieptul îmbrăcat într-un pulover bleu pal. Atunci, poate că ar trebui să încerci să te uiţi puţin mai bine în jur. La urma urmei, te afli în cel mai frumos oraş din lume.

El urcă treptele spre ea.

– Da? Şi cine spune asta?

Ea rîse.

– Eu, desigur. În a cui părere ai putea să ai încredere?

Descoperi că rîdea împreună cu ea.

– În regulă, aşa că ce ar fi să-ţi ofer un prînz, iar tu să-mi arăţi unele din acele locuri din Paris despre care crezi că sînt atît de frumoase.

– Facem tîrgul, rosti Preshy radioasă. Era puţin cam amărît, dar avea posibilităţi, şi asta înlocuia oricînd „şarmul“ Însă nu exista nici o şansă să fie scoasă din papuci. Între timp, vino să o cunoşti pe Miau, pînă îmi pun eu haina.

Pisica dormea în locul ei obişnuit de la fereastra ce dădea spre stradă. Deschise un ochi indiferent spre Sam şi se studiară unul pe altul un scurt moment, înainte de a-l închide din nou. Şi el era tot atît de indiferent. Era mare amator de cîini şi după părerea lui pisicile erau nişte fiinţe extraterestre, prea distante pentru propriul lor bine. O ajută pe Preshy să-şi pună cojocul ce cîntăreşte, zise el uimit, cam o tonă.

Ea îi explică că a fost al bunicului ei, care era tot atît de înalt ca şi Sam, dar mult mai voluminos.

– L-a purtat în fiecare iarnă din viaţa lui, de cînd mă ştiu, afirmă ea. Dar a rămas tot cea mai bună îmbrăcăminte pe o vreme ca asta. Îl pipăi gînditoare cu degetele. Sper că nu ţi se pare că arată prea ramolit.

Sam rîse tare. Nu-şi putea aminti o femeie care să fi spus vreodată ceva de acest gen. De obicei voiau să ştie cît de bine arătau.

– Nu *prea*, răspunse el , dar ar fi mai bine să nu mergem într-un loc prea elegant, ca nu cumva să dorească să te arunce afară.

Atunci rîse şi ea, înfăşurîndu-şi un fular albastru de lînă de două ori în jurul gîtului şi lăsîndu-i capetele să atîrne pînă la genunchi. Observă că el purta tot puloverul col-roule, blugii şi geaca de piele din seara precedentă.

– Oricum, nici tu nu arăţi prea grozav, zise ea inspectîndu-i barba ţepoasă.

Îşi trecu mîna peste obraz şi se scuză.

– Pe mine m-au aruncat din avion, dar bagajul mi-a rămas tot acolo. Nu am cu mine decît ce se afla în geanta de mînă, suficient pentru o oprire inopinată, dar am uitat aparatul de ras.

Ea îl studie din nou timp îndelungat, cu capul plecat într-o parte, făcîndu-l să se întrebe neliniştit la ce se gîndea.

– Îţi stă bine, zise ea. Poate ar trebui să te gîndeşti să-ţi laşi barbă.

– Ha! Ha! rîse el. E clar că n-ai citit nici unul din romanele mele, altfel ai fi observat fotografia autorului. Cea cu barbă!

– O, ei bine... se uită la el veselă. Ăsta-mi erai! Iată de ce nu te-am recunoscut la *La Coupole*.

Cînd coborîră treptele acoperite de gheaţă şi traversară curtea, el o luă de braţ protector.

– Am sentimentul, zise el, că ai o scuză pentru orice.

– Probabil că ai dreptate. Daria spune că îmi lipseşte simţul realităţii, de aceea am sfîrşit prin... Se opri brusc. Fusese gata să spună: de aceea am sfîrşit prin a fi părăsită în faţa altarului la Veneţia, dar îşi aduse aminte deodată că vorbea cu un străin şi asta nu era treaba lui.

– Ai sfîrşit... cum?

– O, am sfîrşit într-o prăvălie de antichităţi. Cred că e mai uşor să te ocupi de trecut.

– Nu întotdeauna, zise el cu asprime.

Fu rîndul ei să-l privească fix. Menţionase trecutul şi aseară, spusese că şi-l căuta la Paris. Se întrebă din nou ce înţelesese prin asta.

– M-am gîndit că ar trebui să mergem într-un locuşor pe care îl cunosc de pe insula St.Louis, îl informă ea. E ceva de mers, dar e adorabil şi e cazul să vezi Parisul lipsit de trafic.

– Atîta timp cît au un vin bun!

– Au, atîta timp cît îmi promiţi că n-o să bei Bordeaux la peşte.

– Dar îmi place vinul roşu cu peşte, protestă el. De cîte ori mă duc la pescuit dincolo de Ţărmul Periferic, îmi pun pe grătar captura, chiar acolo pe plajă, şi mă împărtăşesc cu o sticlă de vin roşu bun, de Carolina. Fac nişte vinuri destul de bune acuma în Carolina, să ştii. Poate nu ca Bordeaux, dar bune.

Au poposit pe Pont de la Tournelle, privind barjele şi trecătorii care se plimbau pe malul fluviului cafeniu şi leneş. Aceasta îi aminti lui Preshy de plimbarea cu vaporaşul şi de noaptea cînd l-a întîlnit pe Bennett.

– Ai făcut vreodată turul Parisului în *Bateau Mouche?* îl întrebă deodată pe Sam.

El îi aruncă o privire nimicitoare.

– Aşa ceva nu e pentru turişti?

Mai avuseseră această conversaţie şi înainte – doar cu rolurile inversate.

– Şi tu *nu* eşti turist?

– Nu chiar. Sînt – nu, am *fost* în misiune.

Se uita la vapoarele ce ieşeau de sub pod şi ea îi privi profilul, întrebîndu-se despre ce vorbea. În mod cert nu se dezvăluia sub nici o formă. De fapt, tot ce ştia despre el era că scrie romane poliţiste şi că-i place vinul bun şi roşu.

– E nostim să fii turist cîteodată, zise ea melancolică.

El întoarse capul şi ochii li se întîlniră.

– Îmi amintesc, zise el. Am fost şi eu cîndva turist. O luă de braţ. Vino, e prea frig pentru a mai rămîne aici. Unde e restaurantul acela care-ţi place atît de mult?

Era o mică bombă întunecoasă. Uşa din lemn se deschidea într-un mic hol pardosit cu gresie albă cu negru şi cu draperii roşii de catifea, ce fereau sufrageria de curent. Grinzi vechi şi înnegrite se încrucişau pe tavanul scund îngălbenit de nicotină şi buchete de trandarfiri artificiali roşii tronau pe mesele acoperite cu feţe de masă din hîrtie albă. Ferestrele mici cu obloane aveau galerii cu perdele tot de catifea roşie şi focul strălucea într-un cămin uriaş din piatră neşlefuită. Mirosea a friptură de miel şi a sos bogat din vin şi era tot atît de primitoare într-o duminică îngheţată, ca Moşul de Crăciun.

Era genul de loc unde o sticlă cu vinul casei roşu aştepta deja pe masă şi spre surpriza lui Preshy, Sam nu-l refuză şi nu ceru lista cu băuturi. În loc de asta, turnă în pahare, chiar fără să-l guste întîi.

– Aminteşte-ţi! Am încredere în tine, zise el cu un zîmbet, în timp ce ciocneau paharele. Ea îl privi neliniştită cînd luă prima sorbitură. Responsabilitatea atîrna greu pe umerii ei. Aproape tot atît de bun ca roşul de Carolina, adăugă el făcînd-o să rîdă.

Patronul, mic, palid şi slab, o reclamă nu prea reuşită pentru mîncarea pe care o servea, apăru cu meniul zilei.

– *Madame, m'sieur,* trebuie să luaţi o supă, zise el. E din linte cu şuncă, foarte bună pentru o zi geroasă ca asta. Apoi vă recomand miel, o pulpă întreagă coaptă *a point,* pînă ce se face roz şi e îmbibată de suc. Desigur, e însoţită de *flageolets,* mici boabe verzi şi turtite de fasole şi de un *tian* de cartofi *forestiere,* pregătiţi cu usturoi, ceapă şi ciuperci, cîte puţin din fiecare.

Ochii lui Sam îi întîlniră pe ai lui Preshy.

– Hai s-o facem! zise el şi ea dădu entuziasmată din cap.

Supă a fost bună, aşa cum promisese patronul şi-i răspîndi lui Preshy mici unde de căldură de la gît pînă jos, în vîrful degetelor de la picioare şi chiar de la mîini. Putea să simtă cum i se colorează obrajii şi îşi scoase fularul, punîndu-l pe scaun lîngă geantă. Îl privi pe Sam, cu aceeaşi întrebare în minte.

– Deci, tu ştii totul despre mine, zise ea. Acuma, nu-mi vorbeşti şi despre tine?

– Ce vrei să ştii?

– Hmmm... ei bine, cine eşti tu?

– Ştii deja asta.

– Nu. Nu ştiu. Ştiu doar ce eşti şi ce faci. Dar nu ştiu *cine* eşti.

El îi aruncă o privire ucigătoare.

– Şi tu vrei să spui că eu ştiu cine eşti, Precious Rafferty, negustor de antichităţi cu apartament în Paris şi cojocul bunicului, cu tunsoarea ta drăguţă şi o pereche de mătuşi care par să fie genul de mătuşă-mamă în dublu exemplar.

Desigur, avea dreptate; nu-i spusese *cine* e în realitate. La urma urmei, practic erau nişte străini.

– Poate că am considerat totul ca ceva prea personal, admise ea. Dar ştii unde locuiesc. Nu poţi cel puţin să-mi spui şi mie cîte ceva despre casa aceea de pe plajă, unde bei roşu de Carolina?

El se lăsă pe speteaza scaunului, în timp ce patronul strîngea farfuriile goale de supă.

– Posed această casă de cincisprezece ani, începu el. A fost dragoste la prima vedere şi am cumpărat-o cu cei dintîi bani căpătaţi pe dreptul de autor. E în afara unui sătuc – cred că ai putea să-i spui orăşel – unul din acele şiruri de mici localităţi ce mărginesc linia ţărmului. Casa e izolată, cocoţată pe piloni deasupra dunelor, pe un petec de iarbă cosită şi garofiţe de mare, şi adăpostită de vînt de un şir zburlit de copaci tamarisk, pe care i-am plantat chiar eu şi acuma sînt înalţi de trei metri. E doar un cub acoperit cu şindrilă cenuşie, cu faţada din geam, pentru a prinde fiecare nuanţă a mării în continuă schimbare şi e înconjurată de o verandă, tocmai bună să lenevești pe ea în serile de vară.

Rămase tăcut şi Preshy reflectă că trebuie să-i fie foarte dor de casă.

– Vorbeşti ca un scriitor, zise ea. Casa a căpătat viaţă, în timp ce-mi povesteai despre ea.

Dar cînd o privi, ochii lui din spatele ochelarilor erau trişti.

– Casa e tot atît de simplă în interior, ca şi pe dinafară, continuă el. Duşumele de lemn albite, carpete decolorate, o sofa confortabilă, sau două. O urnă gigantică plină de ramuri răsucite stă vara în cămin, iar iarna, ca şi aici, focul te ademeneşte să stai în faţa lui privind flăcările, în loc să te uiţi la rivalul lui, oceanul, pe care însă poţi să-l asculţi rostogolindu-se sălbatic pe nisip, în timp ce vîntul şuieră prin coroanele copacilor. Casa e ca o insulă, adăugă el blînd, insula mea personală, unde totul este perfect şi nimic rău nu se poate întîmpla.

– Şi totuşi s-a întîmplat? Ca de obicei, întrebarea ţîşnise înainte chiar de a se gîndi la ea.

Apoi se scuză repede. Regret, ai descris-o atît de evocator, încît am simţit că mă aflam şi eu în mijlocul naraţiunii.

– Probabil că te aflai, totuşi nu e o poveste care să fie scrisă vreodată. Reumplu paharele în timp ce patronul apăru cu mielul, apoi se întoarse la bucătărie şi reveni cu o farfurie aburindă de cartofi şi o sosieră cu *suc.*

Privindu-i verigheta, Preshy murea să-l întrebe de soţia lui, dar de data aceasta avu bunul simţ să n-o facă. Dacă ar fi fost un soţ devotat, ar fi pomenit-o pînă acuma.

Sam gustă friptura. Ridica ochii şi-i zîmbi. Cînd zîmbea, parcă era alt om.

– E minunată, zise el.

– Nu ţi-am promis?

– Pot să văd că eşti o persoană de încredere. Chiar şi fasolea e bună, deşi am fost un puşti care uram legumele.

– Dar acuma te-ai făcut mare şi ai mai mult bun gust.

El rîse.

– Aşa se pare. Dar ştii ceva? Am uitat să te întreb de Lily.

Numele lui Lily căzu peste Preshy ca din cer şi fu surprinsă să descopere că uitase complet de ea.

– N-am aflat nici o veste de la ea, rosti gustînd cartofii cu crusta lor subţire aurie şi zîmbind de plăcere. N-am nici o idee unde e. Ar fi trebuit cel puţin să mă sune; Fankfurt nu e chiar la un milion de kilometri de aici. Dar oricum, a fost atît de misterioasă, încît n-aş fi deloc surprinsă dacă nici n-ar apărea vreodată. Doar că... Se gîndi o clipă. Nu, nu e adevărat, *aş fi* surprinsă dacă n-ar veni. Spunea că e ceva urgent. Că *trebuie* să vorbească cu mine. Că e ceva ce mă priveşte şi pe mine. Preshy ridică din umeri. Deşi, deoarece nu ne-am întîlnit niciodată, cum ar putea să fie ceva care să mă privească, pur şi simplu nu ştiu.

– E vreo treabă de familie, zise Sam. Probabil că a auzit că ai moştenit cojocul bunicului Hennessy şi vrea să pună mîna pe el.

Au rîs amîndoi, un rîs adevărat de data aceasta, ciocnind paharele pe deasupra mesei.

– Mi-a plăcut totul. Sam privi aprobator plăcuta cameră de-acuma plină. E ceva real, deloc asemănător acelui „Paris“ mare de afară.

– Dar acel mare Paris e făcut din sute de astfel de locuri mici. E ca Ţărmul tău Periferic,

despre care trebuie să ştii şi altceva pentru a-l aprecia, în afară de frumuseţea lui. Şi nu poţi să negi că oraşul meu e frumos.

El o privi peste masă, remarcîndu-i obrajii îmbujoraţi, pometţii avîntaţi, ochii luminoşi de sub bretonul auriu ce atîrna şi care începuse să se încreţească uşor din cauza căldurii.

– Admit, Parisul e frumos, fu el de acord.

– Şi cînd în final vei lua avionul acela spre New York, ai să te duci direct la casa de pe plajă?

Spre surpriza ei, el ridică un umăr, ca pentru a nega şi zise:

– N-am fost acolo de ani de zile. Apoi făcu semn să li se aducă o altă sticlă de vin, schimbînd brusc subiectul şi întrebînd ce ar trebui să comande ca desert.

– Nu e decît o singură alternativă, exclamă ea. Tartă cu mere, desigur, cu îngheţată de vanilie. Se întîmplă să ştiu că procură îngheţata de la Berthillon, chiar de aici de pe insula St.Louis. E pur şi simplu cea mai bună!

Se bucurară de încă un pahar de vin şi de tarta cu mere, alături de cea mai bună îngheţată din lume, deşi Sam spuse că el personal era fanul lui Haagen-Dazs, apoi zăboviră la o cafea neagră şi bogată, în care el puse atît de mult zahăr, încît linguriţa ar fi putut să stea în picioare în ceaşcă, a comentat ea.

PATRUZECI ŞI UNU

Puţin mai tîrziu, strînseră mîna patronului încîntat, promiţîndu-i că vor reveni, apoi ieşiră încet în lumina cenuşie a după-amiezei tîrzii şi geroase. De data aceasta nu mai poposiră pe podul friguros, ci se grăbiră să se întoarcă prin încîlceala de străduţe, spre apartamentul lui Preshy.

La poarta curţii, ea se opri şi se întoarse pentru a-l privi.

– Mulţumesc pentru prînzul adorabil, zise ea. A fost nostim.

– Surprinzător, dar chiar aşa a fost. Mulţumesc că ai venit, Rafferty. Ai fost o companie plăcută.

– O companie plăcută pentru un bărbat singur, zise ea recunoscînd că de fapt asta era exact ceea ce era el. Îi aruncă o privire lungă şi goală, apoi se întoarse şi plecă.

Am spus din nou ceva greşit gîndi ea simţindu-se prost, aşa că strigă după el:

– Ascultă, nu poţi pur şi simplu să pleci şi să-ţi petreci restul serii în gaura aceea îngrozitoare de hotel. De ce nu urci puţin? Vom mai bea o cafea, vom asculta muzică,

poate ne vom uita puţin la TV. Orice ai nevoie pentru a-ţi trece timpul din Paris, pînă la avion. El stătea privind-o, în mod evident nehotărît. Fără nici o obligaţie, adăugă ea oferindu-i un zîmbet cuceritor, în speranţa că va accepta, pentru că şi ea era singură.

El se întoarse înapoi.

– Mulţumesc.

În timp ce traversau curtea, portăreasa ieşi din ghereta ei de la parter.

– A venit un pachet pentru tine, domnişoară Rafferty, zise ea. Prin curier special. Şi asta duminica! Trebuie să fie ceva foarte important, adăugă ea strîmbînd din nas. Oricum, le-am spus să-l lase în faţa uşii tale şi desigur am semnat pentru el.

Surprinsă, Preshy îi mulţumi. Nu aştepta nimic, dar era într-adevăr un pachet, de fapt o ladă de un metru pe şaizeci de centimetri, pe adresa ei. Pe etichete existau o mulţime de semne în scriere chinezească şi văzu că provine de la *Song Antiquities* din Shanghai.

– Trebuie să fie de la Lily, zise ea deschizînd uşa, în timp ce Sam ridică lada şi o cără înăuntru.

O aşeză apoi pe pardoseala de la bucătărie şi Miau veni alergînd, să vadă ce e. Lăzile şi cutiile erau specialitatea ei, locuri noi pe care să sară, să se facă covrig, să se ascundă. O adulmecă suspicioasă, apoi se aşeză pe labele dinapoi privindu-l nerăbdătoare pe Sam şi aşteptînd să o deschidă, în timp ce Preshy răscolea printr-un sertar de unde scoase o şurubelniţă.

– Mor să aflu ce e înăuntru, zise ea.

Sam fu foarte ocupat cu şurubelniţa, în timp ce ea pregăti cafeaua aşezînd ceştile pe o tavă neagră lăcuită, amintindu-şi că lui îi plăcea cu mult zahăr şi turnînd lapte într-o cană. Se duse apoi în camera de zi şi aprinse un chibrit, privind fumul ce se înălţa răsucindu-se din hîrtia ce se înnegrea şi aşteptînd să se aprindă bine, înainte de a pune un butuc. Se gîndi că e o adevărată scenă de duminică în familie. Auzi lada trosnind, cînd Sam o deschise, şi se întoarse repede în bucătărie. Reuşise într-adevăr să o deschidă şi tocmai scotea dinăuntru un pachet înfăşurat în hîrtie cafenie.

– Ooo, hai mai repede, strigă ea surescitată. E ca de Crăciun.

Sam scoase hîrtia cafenie şi descoperi o altă învelitoare, de data aceasta o pătură matlasată.

– Trebuie să fie ceva special, zise el.

Era o figurină din teracotă şi Preshy văzu imediat că era un fals, copia unuia dintre faimoşii luptători Xi'an din China. Îşi plimbă mîna peste el, văzînd urmele ce spuneau totul despre mulajul comercial în care fusese turnat.

– De ce şi-o fi bătut Lily capul să-mi trimită ceva de genul acesta? întrebă ea nedumerită. Se vînd în prăvăliile de suveniruri din întreaga lume. De fapt, fac pariu că poţi să le găseşti şi aici, pe bulevarde, unde nord-africanii vînd felul acesta de marfă. Numai cheltuielile de expediere cu vaporul, au fost mai mari decît valoarea lui. Ridicînd din umeri luă soldatul şi-l cără în camera de zi, unde făcu un loc pentru el pe un raft. Apoi îl împinse mai în spate, unde nu părea atît de îngrozitor. După care, privind şirul de fotografii de acolo,

se încruntă. E ciudat, zise luînd-o pe fiecare şi uitîndu-se dupa ea. Unde e fotografia de la nunta bunicului? Întotdeauna a stat aici, lîngă cea a mătuşii Grizelda şi a lui Mimi.

– Avea vreo valoare? întrebă Sam.

– Numai pentru mine.. Rama era de argint, însă de ani buni numai menajera mea şi cu mine intrăm aici. Am încredere totală în ea. Desigur, nu e ceva la care să te uiţi în fiecare zi. Vreau să spun e un fel de ceva.... ce stătea acolo. Nici măcar n-am observat pînă acuma că nu mai e, aşa că n-am idee de cînd lipseşte. Ridică din nou din umeri înlăturînd temporar gîndul din minte. Ei bine, sper că-şi va face apariţia. Oricum, hai să bem cafeaua, vrei?

Aduse tava, în timp ce Sam străbătea camera de zi privind lucrările de artă răspîndite la întîmplare peste tot, cu pisica adulmecîndu-i suspicioasă paşii. Cînd se duse şi se aşeză pe sofa, ea îi sări în braţe, fixîndu-l cu ochii ei albaştri ce nu clipeau.

El o privi precaut.

– Întotdeauna e aşa?

– Vorbeşti de *ea?* Numele ei e Miau. Adu-ţi aminte! Preshy puse tava cu serviciul de cafea pe canapeaua de piele cu ciucuri din faţa lui. Se făcuse deja întuneric, aşa că trase perdelele peste cerul cenuşiu şi friguros, după care turnă cafeaua. Îmi dau seama că nu-ţi plac pisicile, continuă ea apoi îi oferi o farfurioară cu pricomigdale pastelate de la *Laduree*, faimoasa cofetărie de mai jos, de pe strada ei. Gustă-le, sînt tot atît de bune pe cît de faimoase. Şi încearcă să fii drăguţ cu Miau. Nu e obişnuită cu bărbaţii.

Sam observă cum roşise, cînd realiză că iar se lăsase descoperită altor întrebări, cum ar fi fost: *de ce* nu intrase niciodată un bărbat în apartamentul ei, dar fu salvată de zbîrnîitul telefonului.

– Fac pariu că e mătuşa Grizelda, să vadă de ce nu mă aflu încă la Monte Carlo, zise ea răspunzînd. Dar nu era ea. Era Lily.

Preshy nu ştia dacă să fie încîntată, sau doar uşurată.

– Lily! rosti ea. În sfîrşit! Uimită adăugă: începusem să cred că nici nu exişti. La celălalt capăt al firului se lăsă liniştea. Lily? întrebă Preshy nedumerită. Mai eşti acolo?

– De ce ai spus asta? întrebă Lily supărată.

– *Ce* am spus?

– Că nu exist.

– Ei bine, în primul rînd n-ai mai apărut, apoi nici n-ai sunat şi de fapt nu te-am întîlnit niciodată. Preshy rîse. Dar acuma eşti aici, aşa că e în regulă. Acuma ştiu că, la urma urmei, *exişti.*

– Precious, tu nu înţelegi. S-ar putea ca în curînd, într-adevăr să nu *exist.* Sînt urmărită. Cineva vrea să mă ucidă.

– *Ce?!?* Vocea lui Preshy sună atît de înaltă, încît ar fi putut să cînte soprano la opera din Paris, iar urechile lui Sam şi ale pisicii se ciuliră. Pisica o privi, în timp ce Sam se prefăcu că nu ascultă.

– Pis-pis, vino! Întinse mîna încercînd o diversiune, dar pisica îl privi dispreţuitoare apoi întoarse capul, ca şi cum ştia că de fapt e folosită. Deşteaptă pisică, rosti el tocmai cînd o auzi pe Preshy spunînd:

– *Să te ucidă?* Ce vrei să spui, Lily? De ce ar vrea cineva să te ucidă?

Sam renunţă să se mai prefacă şi începu să asculte.

– Nu pot să vorbesc la telefon, răspunse Lily.

– Dar unde eşti? Şi cine te urmăreşte? Preshy se uită îngrijorată la Sam. Apoi dădu din cap încruntîndu-se, în mod clar uluită.

– Sînt la Veneţia, răspunse Lily şi menţionarea acestui oraş fatidic îi provocă lui Preshy un fior pe spinare.

– Dar, am crezut că vii la Paris.

– Aşa am intenţionat. De aceea a trebuit ca tu să-mi rezervi un loc la *Ritz* pe numele tău. Am crezut că nu va afla unde mă duc, că nu va putea să mă urmărească. Am crezut că nu mă va căuta la Veneţia...

– Opreşte-te o clipă, zise Preshy tulburată. Gîndeşte întîi, apoi spune-mi exact despre ce vorbeşti.

– Vorbesc despre asasin, Precious.

– *Asasin?* Ochii lui Preshy îi ieşiră din orbite. Tot ce crezuse ea era că Lily venea în vizită şi că probabil voia ceva de la ea. Dar *de ce* ar dori cineva să te ucidă?

– Am ceva pe care el îl vrea şi mă va omorî pentru a-l obţine. Şi asta te implică şi pe tine. Precious, s-ar putea ca tu să fii următoarea victimă.

– *Ce?!?*

– Sînt în mare pericol. Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să vii aici imediat. Te rog, *te rog!* Te implor, să ne vedem la Veneţia! Numai tu poţi să mă ajuţi...

– Lily, nu pot...

– *Trebuie.* Preshy sesiza teroare adevărată în vocea ei. Stau la hotel *Bauer*, mai spuse Lily. Te aştept aici. Interveni o lungă pauză şi apoi: totul are legătură cu bărbatul pe care-l cunoşti, cu numele Bennett.

Telefonul îi zbîrnîi în ureche, cînd Lily închise. Şocată, se întoarse şi se uită la Sam.

– Ce fel de discuţie, între îndelung-pierdute-verişoare, a fost aceasta? întrebă el.

Ea căzu pe un scaun, cu mîinile strîns încleştate între genunchi.

– Am auzit *frica* în vocea ei, rosti buimăcită.

– Ce a spus exact?

– Că o urmăreşte cineva. Că acesta vrea să o ucidă, pentru că ea posedă ceva pe care-l vrea el. A spus că s-ar putea ca eu să fiu următoarea victimă. Scutură din cap, încă neîncrezătoare. Vrea să mă întîlnesc cu ea la Veneţia, imediat ce pot să plec acolo. Spunea că se află la Veneţia, pentru că şi-a închipuit că el nu o va căuta niciodată acolo.

– Şi ţi-a spus cine e *el?* întrebă Sam. Preshy clătină din nou din cap şi el continuă: sigur că nu ţi-a spus, niciodată n-o fac.

– Te referi la nebuni? Dar îţi spun, Sam, nu e nebună. E îngrozită. În afară de asta, adăugă încet, mi-a spus că e în legătură cu un bărbat pe care l-am cunoscut. Numele lui e Bennett. Trebuia să ne căsătorim şi el m-a părăsit în faţa altarului. La Veneţia. Cu cîteva luni în urmă.

PATRUZECI ŞI DOI

În liniştea care se lăsase, Miau mieună tare întinzîndu-se pe speteaza sofalei. Preshy se ridică şi luă cleştele şemineului scormonind printre buştenii ce ardeau mocnit. Stătea cu spatele la Sam, privind în flăcări.

– Informaţia asta e probabil mai mult decît ai fi vrut să ştii.

– A fost foarte curajos din partea ta că mi-ai spus. Nu era nevoie.

– E pur şi simplu adevărul. Am fost părăsită la altar de un bărbat care am crezut că mă iubeşte. A dispărut fără urmă. Mătuşa Grizelda a încercat să-l găsească, dar detectivii i-au spus că trebuie să fi folosit nu nume fals. Locuieşte la Shanghai, sau cel puţin acolo mi-a spus el că stă.

– Lucrează acolo?

– A declarat că are o afacere de export, *James Export Company*, dar s-a dovedit că aceasta nici nu există. Ne-a

spus că fabrică componente pentru companiile de mobilă din Carolina de Nord.

– Cunosc mulţi oameni din această branşă. Vrei să mă interesez despre el?

Preshy ridică din umeri.

– Nu-mi mai pasă, cu excepţia lui Lily. Misterul real este că eu n-am vorbit niciodată cu ea.. Nu ştiu de unde cunoaşte numele lui Bennett.

– Probabil că are mai multe nume. Oamenii de felul acesta aşa au de obicei.

– Ce fel de oameni?

– Nelegiuiţii, criminalii. Sam ridică din umeri. Crezi realmente că Lily e convinsă că acest Bennett e cel care o va ucide?

Preshy scutură din cap şi spuse încruntîndu-se.

– O nu, nu poate fi el. Bennett era un bărbat amabil, n-a fost niciodată violent.

– Şi tu ştii ce are ea, acel ceva pentru care el vrea s-o ucidă?

Preshy dădu din nou din cap, nu avea idee. Căzu pe un scaun şi luă o gură de cafea gîndindu-se. Totul părea atît de nebunesc, dar fără nici o îndoială Lily era terorizată. Şi dacă aceasta avea ceva de a face cu Bennett, avea nevoie să afle.

– Lily e în mare necaz, i se adresă ea lui Sam. E verişoara mea şi are nevoie de ajutorul meu. Mă duc la Veneţia să o întîlnesc.

– Şi cum îţi propui să ajungi acolo? Ai uitat că aeroportul e închis?

– Atunci voi merge cu maşina.

– Cu maşinuţa *aceea?* Pe o *astfel* de vreme?

Ea îl privi sfidătoare.

– Sînt un şofer bun. Mă duc pînă la Monte Carlo şi mă opresc la mătuşa Grizelda. Pot să iau avionul de la Nisa.

– Eu nu m-aş duce nicăieri cu maşina aceea Smart, zise el cu răceală. Va trebui să împrumutăm una.

Preshy îl privi cu gura căscată.

– Vrei să spui că vii cu mine? De ce ai face asta?

– Hei, oricum sînt imobilizat aici, în Paris, aşa că de ce nu la Veneţia? Cel puţin voi căpăta o cameră mai bună la hotel. Îi zîmbi dezarmant. În afară de asta, nu pot să te las singură, nu după o poveste atît de şocantă ca cea a lui Lily. Aşa că... Veneţia, sosim!

PATRUZECI ȘI TREI

Sam luă mașina lui Preshy și se duse să împrumute alta, în timp ce ea își suna mătușile. Știa că cele două femei se întreceau care să fie prima la telefon și de data aceasta ridicară simultan receptoarele.

– Bună, mătușilor, zise ea zîmbind. Veți fi încîntate să aflați că, pînă la urmă, am hotărît să venim să vă facem o vizită.

– Cînd? întrebară la unison, apoi Mimi puse receptorul jos și o lăsă pe Grizelda să continue convorbirea.

– Plec chiar acuma, conduc în timpul nopții. Voi fi la voi mîine, cam pe la prînz.

– Dar Presh, nu poți să conduci tot drumul singură.

– Nu sînt singură. Aduc cu mine un bărbat.

– Ce *bărbat?* Mătușa Grizelda părea încîntată.

– O, un tip, un scriitor american pe care l-am întîlnit aseară la *La Coupole*.

O auzi pe mătușa Grizelda strigîndu-i lui Mimi:

– Aseară a agăţat iar un bărbat la *La Coupole.* Apoi Mimi îi răspunse tot strigînd.

– Devine un obicei. Sper că e mai bun decît celălalt.

– Eu sper să fie mai de încredere decît ultimul, rosti mătuşa Grizelda. Oricum, cît de mult poţi să rămîi?

– Nu ştiu dacă pot, trebuie să mergem direct la Veneţia. Dar, în mod clar, voi reuşi să vă văd. Tresări, dorind să nu le fi spus despre plecarea la Veneţia. Acuma va trebui să explice tot. Ei bine, poate nu chiar *tot,* dar o anumită explicaţie era totuşi necesară.

– Se duce la Veneţia, o auzi pe mătuşa Grizelda adresîndu-i-se şocată lui Mimi. Cu bărbatul cel nou. Apoi către ea: Dar *de ce* te întorci acolo?

– E vorba de Lily. Avionul ei a fost dirijat într-acolo. A aterizat la Veneţia şi spune că are nevoie de mine şi că e important. Preshy ezită apoi se azvîrli cu capul înainte: spune că e ceva în legătură cu Bennett.

– Vrei să spui că Lily *îl cunoaşte* pe Bennett?

– Tot ce ştiu este ce mi-a spus ea: că treaba are de a face cu omul pe care eu ştiu că-l cheamă Bennett.

– Dar ar fi posibil să fie acelaşi bărbat?

– Cine ştie? De aceea trebuie să merg la Veneţia, să aflu.

– Aşteaptă o clipă. Preshy o auzi pe mătuşa Grizelda consultîndu-se înăbuşit şi de urgenţă cu Mimi, apoi reveni pe fir. OK, deci vă aşteptăm mîine. Vom discuta atunci. Sună-ne cînd vă apropiaţi, ca să te întîmpinăm la Nisa. Restaurantul *Chantecler* din hotelul *Negresco* serveşte

prînzuri bune. În felul acesta, poţi să ne prezinţi noua ta cucerire şi să ne povesteşti tot.

Era duminică şi Preshy ştia că Sylvie e acasă, aşa că-i dădu telefon pentru a-i spune tot ce s-a întîmplat. Sylvie răspunse la primul ţîrîit. Apoi ascultă oripilată, în timp ce Preshy îi spunea povestea lui Lily şi ce anume zisese despre Bennett.

– Nu poţi să te duci, zise ea cu fermitate. Categoric *nu* trebuie să te duci, Presh. Îţi interzic.

– E în regulă, am un „apărător“, afirmă Preshy. Îl iau cu mine.

– *Cine e?*

– Numele lui e Sam Knight. L-am întîlnit ieri la *La Coupole*...

– *Fir-ar al dracului*, Presh, eşti total nebună? Vocea lui Sylvie ajunsese un ţipăt. Nu te mai înveţi niciodată? Ai întîlnit aseară un bărbat şi următorul lucru pe care-l ştim e că merge în sudul Franţei cu tine şi te ajută să cauţi o nebună, care pretinde că-l cunoaşte pe Bennett şi că cineva vrea să o ucidă, atît pe ea, cît şi pe tine? Eşti nebună, Preshy Rafferty, sau ce naiba?

– Îţi promit că totul va fi în ordine, zise Preshy liniştitind-o. Sam e puţin cam misterios, admit, dar e un tip drăguţ. Şi e unul din scriitorii favoriţi ai Dariei. Vreau să spun că nu e ca Bennett, e foarte cunoscut, aşa că nu poate fi nimic rău cu el, nu-i aşa? Şi în afară de asta, adăugă după o clipă de gîndire, e însurat.

O auzi pe Sylvie gemînd.

– Deci, pleci cu un bărbat căsătorit, să afli ce a vrut Lily să spună despre Bennett şi cine e aşa zisul ucigaş maniac? Spune-mi imediat, Preshy Rafferty, ţie îţi sună asta ca un scenariu frumos şi normal?

Preshy chicoti.

– Sună exact ca subiectul unui roman poliţist de Sam Knight, zise ea. Acuma că mă gîndesc mai bine, probabil chiar acesta e motivul pentru care s-a oferit să meargă cu mine. Scriitorul în căutarea unei intrigi frumoase.

– Mai curînd vrea să te seducă.

– Ei bine, dacă e aşa, probabil că datorită noii mele tunsori. Şi oricum, la ora actuală sînt de nesedus. Odată muşcată, te fereşti de zece ori.

– Cît timp vei fi plecată? Vreau să merg cu tine. Sylvie părea realmente îngrijorată.

– Nu e nevoie, voi fi înapoi în vreo două zile.

– Şi unde vei sta?

– Lily spune că se află la *Bauer*, aşa că bănuiesc că şi eu voi sta tot acolo.

– Hmmm, asigură-te doar că iei o cameră single, zise Sylvie. Şi promite-mi că mă suni cînd soseşti, bine?

Preshy promise şi închise telefonul. Apoi o băgă pe Miau, împotriva voinţei ei, în cuşca de călătorie. Nemulţumită, pisica se răsuci de cîteva ori înainte de a se aşeza, exact cînd Sam reveni cu maşina închiriată.

– Ce e asta? întrebă el privind cu suspiciune cuşca.

– E Miau, desigur.

– Vrei să spui că *pisica* vine cu noi?

– Miau merge peste tot cu mine. Oricum, ce altceva aş putea să fac cu ea la vremea aceasta şi duminica? El îi aruncă o privire exasperată, iar ea continuă: hai să vorbim deschis, Sam Knight. Unde merg eu, merge şi Miau. Asta e tot. Nu-ţi place, ştii ce trebuie să faci.

El îşi roti ochii, dar nu spuse nimic, aşa că ea luă pisica şi o cără jos pe scări pînă în stradă, unde era parcată maşina închiriată.

– Ia asta. Îi întinse un pachet cu cutii de voiaj pliante pentru murdărie şi punga cu aşternutul necesar. Pune o cutie jos, lîngă bancheta din spate, îl instrui ea. Apoi aşterne în ea stratul de aşternut.

Sam gemu, dar făcu ce îi ceruse, în timp ce ea aranja cuşca de călătorie pe bancheta din spate. Apoi lîngă ea fixă bine şi propria ei sacoşă împachetată în grabă, iar Sam îşi puse alături geanta lui mică, pe care o luase de la hotel.

Preshy era gata să se urce pe locul şoferului, cînd el o apucă de braţ.

– Nici vorbă, zise el conducînd-o la locul pasagerului şi deschizîndu-i portiera. Eu conduc.

– Dar eu ştiu mai bine drumul, protestă ea.

– Dar eu nu ştiu cum conduci. Se urcă în spatele volanului, apoi se uită la ea dintr-o parte şi zise: OK, Rafferty, vom conduce pe rînd, rosti generos.

Ea îşi fixa centura de siguranţă, cînd brusc îi trecu prin minte imaginea pîinii prăjite şi a brînzei gustoase, ce se aflau tot pe blatul din bucătărie.

– Aşteaptă, zise coborînd. Alergă înapoi prin curte şi în sus pe scări, luă cîteva pahare, farfurii, cuţite şi o sticlă de vin şi reveni în fugă. În caz că ne apucă îngheţul şi cîinii Saint Bernard nu pot să ne descopere, mai zise ea înghesuind totul pe bancheta din spate deja plină, înainte de a se strecura din nou pe locul pasagerului de lîngă el.

Sam rămase tăcut în timp ce urma indicaţiile ei, croindu-şi drumul, prin sistemul complicat al străzilor cu o singură bandă din Parisul înzăpezit, pînă la *periferie*, apoi intrînd pe autostradă. Pentru moment şi pisica rămăsese tăcută.

Pe drum, Preshy reflectă că era ceva foarte intim să conduci maşina prin noaptea neagră şi geroasă, ei doi singuri în coconul liniştit al automobilului. Răscoli prin geantă şi găsi CD-ul cu *Zucchero&Co.,* favoriţii ei de moment. Zucchero era un cantautor italian, a cărui combinaţie de muzică clasică şi pop îi amintea de verile de demult, din cluburile de pe plajele din sudul Franţei, alături de mătuşa ei. În curînd închise ochii şi adormi.

Cînd se trezi după cîteva ore, îi trebuiră nişte secunde bune să-şi amintească unde se află. Privi repede profilul lui Sam de la volan, concentrat asupra drumului. Arăta sumbru şi îşi dădu seama că de fapt nu ştia nimic despre el, cu excepţia faptului că era un scriitor cu o casă pe Ţărmul Periferic. Amintindu-şi cuvintele de avertisment ale Sylviei, brusc suspicioasă, se întrebă de ce oare se obosise să vină cu ea, apoi presupuse că pur şi simplu era prea plictisitor să aştepte un zbor spre New York.

Şi, gîndi ea arată destul de bine, în blugii lui strîmţi şi puloverul negru. Îi aruncă din nou o privire pe sub breton, observîndu-i fruntea lată, claia de păr aspru şaten, maxilarul ferm şi neras – încă nu reuşise să se bărbierească. Chiar şi ochelarii cu ramă de aur erau şic tip-retro. În mod clar, încet-încet o cucerea.

CD-ul se termină şi se lăsă iar liniştea. Ea tot se mai gîndea la el întrebîndu-se care era istoria lui adevărată.

– Povesteşte-mi despre soţia ta, rosti ea în liniştea aşternută.

El întoarse scurt capul şi a o privi.

– Am crezut că dormi.

– Am dormit. El nu mai spuse nimic. Regret, continuă ea. Nu vreau să-mi bag nasul, dar sînt curioasă în legătură cu tine.

– O cheamă Leilani, începu el. Am întîlnit-o într-una din călătoriile acelea de prezentare de carte, organizate de departamentul de publicitate al editorului. Eram la Santa Fe dînd autografe. Leilani a venit, a mai rămas pe acolo şi am început să vorbim. Ridică din umeri. După trei luni ne-am căsătorit.

– Ce romantic!

– Da. Aşa a fost. Rămase tăcut concentrîndu-se asupra drumului.

– Cum arată?

Tăcu o vreme îndelungată, apoi în final spuse:

– E felul acela de frumuseţe nepretenţioasă. Pe jumătate hawaiană; păr lung negru; piele aurie; subţire; graţioasă.

E artistă, iată de ce îi plăcea să stea la Santa Fe. Există acolo o colonie mare de artişti. Am cumpărat o casă, aproape în deşert. Doar noi doi şi cîinele meu, un ciobănesc german cu numele Cent. Leilani picta şi eu scriam. Pentru ea era idealul, dar eu sînt un băiat născut şi crescut în Regiunile de Jos, tînjind după mirosul oceanului. Îmi lipsea felul în care rîurile se scurg încet prin mlaştini, foşnetul trestiilor şi al ierbii bătută de vînt. Îmi lipsea strigătul pescăruşilor şi goana norilor scunzi pe cerul cenuşiu, îmi era dor de strălucirea soarelui reflectat de ocean. E în sîngele meu şi aveam nevoie de toate acestea pentru liniştea minţii, pentru energia necesară scrisului. Aşa că, deşi ea ura oceanul, Leilani a fost de acord să ne mutăm şi am cumpărat casa de vis de pe plajă.

– Şi de atunci locuiţi acolo.

– Am un loc şi la New York; un apartament în Gramercy Park.

– Tot ce e mai bun din amîndouă lumile, aprecie Preshy întrebîndu-se de ce oare se afla la Paris fără frumoasa lui soţie, Leilani. Dar în loc să pună întrebarea zise: Şi copiii?

– N-avem copii.

Se stăpîni să nu întrebe de ce, gîndindu-se la el ajungînd la New York şi la Leilani aşteptînd să-l întîmpine pe aeroportul JFK.

– Cred că vei fi teribil de încîntat să o revezi, zise ea.

El trase automobilul lîngă o cafenea de pe autostradă.

– E timpul unei cafele, afirmă el.

Preshy o scoase pe Miau din cuşca de voiaj, aşteptînd în timp ce aceasta folosea cu graţie cutia pentru murdărie. Apoi puse pisica înapoi în cuşcă şi o luă cu ea în cafenea, unde zăboviră cu o cafea şi pîinea cu brînză adusă de ei, vorbind despre situaţia lui Lily, iar ea nemai punînd alte întrebări.

Înapoi în maşină, declară că e rîndul ei să conducă şi în următoarele două ore fu linişte, în timp ce se achita de datorie iar Sam moţăia. Apoi rolurile se inversară, cînd se opriră din nou pentru a repeta performanţa. În final, ajunseră pe Autostrada Soarelui, conducînd de-a lungul coastei. Cînd trecură de ramificaţia spre St.-Tropez, Preshy o sună pe mătuşa ei şi aranjară să se întîlnească la *Chantecler*, din Nisa, peste o jumătate de oră.

PATRUZECI ȘI PATRU

Au sosit cu cîteva minute mai devreme şi au profitat de ocazie pentru a se refrişiza puţin în camerele de odihnă luxoase de la *Negresco,* înaintea sosirii Grizeldei şi a lui Mimi. Studiindu-şi faţa în oglindă, Preshy reflectă că arăta destul de bine, avînd în vedere că a condus toată noaptea şi că simţea o nevoie disperată de duş, deşi un pahar de vin era totuşi mai atrăgător.

Lăsînd-o pe Miau în grija portăresei, ea şi Sam intrară în restaurantul *Le Chantecler* şi comandară şampanie.

Îl avertiză pe Sam să nu fie surprins cînd va vedea două bătrîne, gen actriţe din Las Vegas, venind spre ei. Cu toate acestea, sprîncenele lui Sam se ridicară surprinse cînd Mimi păşi ţanţoşă traversînd sufrageria aurită, elegantă tip Riviera cu un taior de lînă roz pal şi pantofi-platformă ce făceau ca picioarele ei încă fabuloase să arate şi mai lungi. Părul blond era pieptănat lins spre spate şi strîns într-un

coc, iar brățările din șiruri de diamante străluciră în timp ce-i strînse lui Sam mîna.

– *Enchantee,* M'sieur Knight, salută ea, căzînd pe un scaun, cu un suspin pornit din inimă. Tocurile-cui sînt răsplata rugilor fetelor înalte, iar pentru fetele scunde cei mai buni prieteni. Dar în mod cert, sînt un iad pentru picioare, adăugă ea.

– Aici erați? Grizelda se furișa spre ei într-o rochie roșie mulată pe trup și o jachetă scurtă din zibelină, ce aparținuse soacrei ei și despre care jura că e mai bătrînă decît ea. De asemenea, căra pe braț un splendid mantou alb Valentino, pe care i-l dădu lui Preshy. Știam că ești îmbrăcată cu această „oroare" verde, sublinie ea. Așa că l-am adus pentru tine. Va fi frig la Veneția și ai să ai nevoie de el. Îi întinse mîna lui Sam. Am auzit că mi-ai agățat fata la *La Coupole*! Ca și nepoata ei, Grizelda mergea întotdeauna direct la țintă.

Sam zîmbi.

– Ar trebui să-mi cer iertare?

Ea îl studie.

– Nu cred, hotărî în final. Vino și stai jos. O, deja ați luat șampanie, bravo! Făcu semn chelnerului și comandă două gin-fizz. Cei de aici ne cunosc, îi mărturisi ea lui Sam. Știu exact cum ne place ginul, mie și lui Mimi. Apoi se întoarse spre aceasta. Ce crezi, dragă? E destul de bun pentru fata noastră?

– *O, Doamne!* Preshy se lăsă pe speteaza scaunului. Eşti aşa de bună să încetezi, mătuşă Grizelda? rosti ea, dar Sam rîdea.

Mimi gustă băutura şi se întoarse să-i facă semn cu degetul chelnerului drept mulţumire. – – Deci... ce e cu toată povestea asta cu Lily?

– Hai să comandăm întîi şi vorbim mai tîrziu, hotărî Grizelda. Au condus toată noaptea, cred că sînt morţi de foame.

Hotărîră să ia toţi acelaşi fel: file de vacă cu capere şi ravioli cu cartofi, apoi brînză şi o tartă cu gutui şi îngheţată Granny Smith. Iar de băut, un rose Provencal.

– Acuma, zise Mimi după ce luară măsurile necesare, să ne întoarcem la treabă.

Aşa că Preshy le spuse din nou toată povestea şi faptul că era implicat şi Bennett.

– Acesta e motivul pentru care trebuie să mă întorc la Veneţia, termină ea. Se uită îngrijorată la ele, aşteptînd să spună că e nebună, dar Grizelda se încruntă.

– Nu ţi-am spus niciodată, începu ea, dar eu m-am întîlnit cu familia Song cu mulţi ani în urmă, într-un cazinou din Macao. Henry îşi pierduse deja prestanţa din cauza băuturii şi a ţigărilor. Arăta sfrijit, bolnăvicios şi bătrîn. Ţinea ochii în permanenţă strînşi din cauza fumului, iar degetele îi erau galbene de nicotină. Se înfioră. Omul arăta ca şi cum trăia sub o piatră, fără să vadă lumina zilei şi fără să respire aer curat. Soţia lui, biata fiică dezmoştenită a bunicului Hennessy, purta o rochie demodată şi pantofi

ieftini. Arăta sleită. Mi-a spus că Henry Song a pierdut toţi banii lor, iar eu i-am spus că ar trebui să-l părăsească. „Mai întîi, cere-i iertare tatălui tău că ai fugit cu playboy-ul ăsta“ i-am spus eu. Desigur, tatăl ei ar fi primit-o înapoi, dar bărbatul acela îi sucise capul bietei femei. Puteam să văd că avea asupra ei un control anormal. O ţinea sub vraja lui, iar el era dependent de alcool şi de jocuri de noroc. Şi în afară de asta, aveau deja un copil. Biata micuţă Lily.

– Acesta e încă un motiv pentru a o întîlni, zise Preshy. Bunicul s-ar fi aşteptat să o ajut.

Grizelda trebui să admită că avea dreptate.

– Dar va trebui să ai mare grijă, o atenţionă ea. Nu-mi place cum sună toate astea. Nici un pic! Îi aruncă lui Sam o privire ascuţită. Pot să am încredere că vei avea grijă de ea?

Ochii lui Sam îi întîlniră pe ai ei.

– Voi face ce pot mai bine, rosti el calm.

Ea scoase un suspin recunoscător.

– Asta e tot ce poate face un bărbat. Păcat că n-ai timp să ne faci o vizită, aş fi organizat o *petite soiree* pentru tine şi te-aş fi recomandat unora dintre prietenii mei, totuşi trebuie să-ţi aduc aminte, Preshy, să nu conduceţi niciodată pe şoseaua Corniche cînd veniţi la Monaco. N-am mai mers pe acolo de cînd am fost aproape aruncată în prăpastie de un nebun. Era exact după ce tu şi Bennett ne-aţi vizitat, adăugă ea privind-o pe Preshy. Apoi îşi duse mîna la gură, jenată că a pomenit de trecut. Ce-am spus? Regret, draga mea!

– E în regulă, am trecut peste asta, zise Preshy, deşi mai părea încă puţin nesigură.

Sam ascultase, în timp ce Grizelda le povestea ce i s-a întîmplat pe şoseaua Corniche. Apoi o întrebă dacă a raportat poliţiei incidentul şi ea le-a spus că aşa a făcut, dar de-abia după două zile, cînd a reuşit să-şi revină şi desigur atunci a fost prea tîrziu pentru a mai găsi dubiţa albă. Iar reparaţia Bentley-ului costase o avere.

– Şi asta a fost exact după ce Bennett a fost aici?

– Bennett cu Preshy. După ce au plecat, ea înapoi la Paris, el îndreptîndu-se direct spre Shanghai. Incidentul s-a petrecut cu două zile mai tîrziu.

– Deci, după cîte ştii tu, el nu se mai afla în ţară?

Nedumerită, Grizelda spuse că nu credea şi subiectul fu abandonat.

Sam reuşi să obţină locuri pe avionul pentru Veneţia, cu decolarea la ora patru, astfel că ieşiră pentru a-şi lua rămas bun şi pentru a o da pe Miau în grija mătuşilor.

– Ei bine? întrebă Grizelda, cu ochii ei verzi luminaţi de curiozitate, în timp ce o îmbrăţişa pe Preshy iar Sam era plecat să aducă maşina.

– Ei bine, *ce?*

– Oooo, *ştii tu*, zise Grizelda exasperată.

– Dacă vreţi să aflaţi dacă mă interesează, răspunsul e nu. Sîntem doi străini trecători în noapte, care se întîmplă să se fi întîlnit, asta e tot.

– Atunci, dacă „asta e tot“, ce face el aici cu tine? întrebă Mimi. După părerea mea asta demonstrează ceva „interes“

Preshy gemu.

– Nu vreţi voi două să încetaţi să mai faceţi combinaţii? E doar un tip pe care-l cunosc. Şi oricum, e însurat.

– Ce?!? O fixară două perechi de ochi uluiţi.

– Vreţi să spuneţi că n-aţi observat verigheta?

– Atunci unde e soţia?

– Nu ştiu. De fapt nu ştiu prea multe despre el. V-am spus, nu sîntem decît două vapoare ce trec unul pe lîngă altul, în noapte. El pur şi simplu s-a oferit să vină la Veneţia, pentru a mă ajuta în problema cu Lily. Şi, ca să vă spun adevărul, am fost încîntată că a făcut-o.

– Hmmmm... şi eu, zise mătuşa gînditoare, totuşi mă întreb de ce a făcut asta? Ai grijă de data aceasta, Preshy, adăugă ea. Şi spre surpriza ei, Preshy ştia că de data aceasta se referea la grija în legătură cu Sam, nu cu Lily de la Veneţia.

PATRUZECI ȘI CINCI

VENEȚIA

Era întuneric cînd au aterizat la Veneţia şi aeroportul *Marco Polo* îi readuse în minte amintiri deprimante de ultima dată cînd sosise aici cu Sylvie şi Daria, aducînd cu ea frumoasa ei rochie de mireasă şi capa aurie cu gluga tivită cu blană, şi cît de bine dispusă era. Apoi, mai tîrziu, plecarea însoţită de prietenele ei, în loc să fie împreună cu noul ei soţ.

– Bănuiesc că asta îţi provoacă amintiri neplăcute, zise Sam cînd ieşiră afară.

– Într-adevăr, admise ea, dar n-am intenţia să mă gîndesc. Totuşi, cînd trecură pe lîngă Santa Maria della Salute, închise ochii pentru a nu-i zări cupola luminată.

– Locul acesta e Canaletto adus la viaţă, zise Sam.

Ea zîmbi.

– Uneori mă întreb dacă n-a pictat-o el mai întîi, apoi a fost construită, atît e de perfectă. Am uitat să te întreb, adăugă surprinsă ea însăşi, e pentru prima oară cînd vii la Veneţia?

– Prima, dar privind în jur, probabil că nu şi ultima.

Motoscafo opri la staţia de la debarcaderul privat al hotelului *Bauer*, pe pontonul de sosire, de unde bagajul lor fusese deja ridicat şi ei fură conduşi înăuntru.

Luxosul hotel avea vederea spre Canal Grande, şi cu toată că fusese impecabil renovat, saloanele şi camerele sale respirau parfumul romantic al altei epoci. Se înscriseră la recepţie – luînd camere separate la etaje diferite – totul foarte corect. Apoi Preshy îi spuse recepţionerului că era aşteptată pentru a se întîlni cu o domnişoară Song, care era şi ea cazată în hotel şi întrebă dacă nu primise nici un mesaj. Funcţionarul controlă, dar n-avea nimic.

Sam îi spuse că doreşte să vadă cîte ceva din oraş şi că iese să se plimbe, dar spre surpriza ei nu îi ceru să meargă cu el.

În cameră, din nou singură, dădu la o parte perdelele. Şi acolo, dincolo de Canal Grande se afla Salute, cu domul ei ca o lună plină pe cerul nopţii. Se pare că nu exista posibilitatea de a scăpa de trecut şi întristată se duse să-şi înece amarul sub duş, unde lacrimile ei se amestecau cu apa. Se întreba dacă va lua vreodată sfîrşit durerea din inima ei şi ce avea Lily să-i spună despre Bennett.

PATRUZECI ȘI ȘASE

Era deja seară cînd Lily se trezi dintr-un somn adînc, care totuşi n-o ajută să-şi revină. Privi telefonul, apoi îşi aminti că îl închisese şi desigur nu existau mesaje. Stînd în pat, privi nervoasă în jur, camera întunecoasă de hotel. Încă nu se simţea în siguranţă, încă simţea ca şi cum nişte ochi o pîndeau, tot ameninţată, chiar dacă – în mod logic – nimeni nu avea posibilitatea să ştie unde era. În afară de verişoara Preshy, care dorea cu înfocare să fie pe drum, pentru a se întîlni.

Puţin mai tîruziu, după un duş, îmbrăcată şi flămîndă, contactă serviciul în cameră, dar apoi îşi spuse că e ridicolă. Era la Veneţia, una din minunile lumii, un oraş pe care nu-l văzuse niciodată. Nici nu fusese vreodată în Europa pînă acuma. Cel puţin ar trebui să-i vadă splendorile şi să-i guste mîncarea.

Se primbă pe străzile înguste şi aglomerate pînă ajunse în Piazza San Marco, cu imaginile ei magice de dincolo de

Canal Grande din spre lagună, şi cu magnifica ei Bazilică. Auzind muzică intră înăuntru, uitîndu-se la frumuseţea semi-luminată din jurul ei. Apoi deodată toate luminile se aprinseră, inundînd uriaşa biserică cu o strălucire aurie. Era gata să înceapă o mesă şi se opri privind şi ascultînd, copleşită de maiestuozitatea ei, de mozaicuri şi de luciul aurului; de madonele şi sfinţii din nişele lor arcuite, de marele altar şi de cîntecele avîntate ale corului. Brusc amintirea ruşinoasă a nopţilor acelea îngheţate şi tainice din cimitirul antic şi a artefactelor furate, a trădărilor şi violenţei, a ameninţărilor şi terorii, o părăsi. În acel moment simţi o pace şi o seninătate, pe care se rugă să nu o părăsească niciodată.

După o vreme părăsi Basilica şi merse de-a lungul canalului gîndindu-se la trecut, la toţi anii de eforturi pentru a trăi şi la viitorul ei, odată ce va reuşi să vîndă colierul. O întreagă lume nouă i se va deschide în faţă. Spera ca verişoara Precious să vină în curînd, deoarece dorea atît de mult să vorbească cu ea, şi nu numai despre colier, ci acuma şi despre atît de multe lucruri.

Înapoindu-se pe o stradă îngustă, ajunse în faţa unui mic restaurant. Plăcîndu-i aspectul lui simplu, cu interiorul lambrisat cu lemn închis la culoare, intră şi luă un loc, comandînd paste cu scoici şi un pahar de vin alb. Mai tîrziu, zăbovi cu un espresso, pentru moment împăcată cu ea însăşi, sigură că cel puţin nu mai fusese urmărită.

Cînd plecă, era întuneric şi nu se vedea nimeni în jur. Grăbind paşii, se îndreptă spre strada mai lată de pe marginea

canalului zîmbind, cînd o văzu lucind în luna aproape plină. Se opri să privească, inspirînd profund de uimire, admirînd siluetele clădirilor profilate pe cer, cu domurile şi turnurile ascuţite şi apa întunecată ce aluneca silenţioasă mai departe. Aceasta era ceva ce nu va uita niciodată.

Izbitura în cap o luă complet prin surprindere. Ţipă odată, apoi ridică mîinile. Sîngele cald i se scurgea printre degete. Brusc totul în jurul ei se întunecă, era ca şi cum luminile Veneţiei se stingeau, una cîte una. Brînciul primit în spate o făcu să se clatine. Se bălăbăni lîngă malul abrubt, apoi încă un brînci şi era în canal. După care totul deveni negru. Apa neagră se închise peste capul ei de-abia clipocind.

O crimă perfectă.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Incapabilă să adoarmă, Preshy hotărî să plece la plimbare. Își puse ceva pe ea – blugi, un pulover, cizme. Afară era frig, așa că-și îmbrăcă și mantoul alb de iarnă din lînă, cu impresionanta lui etichetă, pe care i-l dăduse mătușa Grizelda.

Apoi înfășură fularul lung și albastru din lînă de două ori în jurul gîtului, cu capetele atîrnînd pînă aproape de genunchi, așa cum îi plăcea ei, gîndindu-se că – fără îndoială – mătușa ei ar fi spus că astfel strică „fasonul" mantoului cel scump. După care coborî scările și ieși pe strada din fața hotelului *Bauer.*

Hoinări alene prin *calli* înguste, înfiorată de vîntul înghețat al nopții. Fiecare colț îi răscolea amintiri. Chiar și pietrele de sub picioare și zidurile cu tencuiala jupuită păreau că respiră romantism. Se simțea parfum de cafea, de foc din lemne, aromă de pizza, de pîine și de vin. Vitrinele luminate ale magazinelor ofereau milioane de tentații și

peste tot se auzea sunetul apei ce clipocea neîncetat, lovindu-se de malurile oraşului scufundat. Era ca şi cum te-ai fi plimbat prin istorie.

După un colţ se trezi în faţa lui *Palazzo Rendino*. Picioarele o purtaseră pur şi simplu acolo, fără măcar să gîndească. Totuşi, nu era luminat aşa cum fusese la festivitatea ei de nuntă şi în mica piaţetă din faţă era întuneric. Închise ochii, simţind un fior de durere, acolo unde obişnuise să fie inima ei înainte de a fi sfărîmată. Apoi deschise ochii şi o fracţiune de secundă prinse imaginea unui bărbat cu părul şi pardesiul negre, dispărînd după colţ.

– *Bennett!* strigă ea. *O Doamne... oare s-ar putea să fie chiar el?* Fugi pînă la colţ, dar nu văzu decît o bătrînă plimbîndu-şi cîinele. Trebuie că a fost o halucinaţie. Faptul că se afla din nou la *Palazzo* îi declanşase imaginaţia, asta era tot.

Se înapoie încet în spaţiul de lîngă intrarea *Palazzo*-ului, unde ea şi Bennet se opriseră îmbrăţişaţi în noaptea dinaintea nunţii. Îşi aduse aminte că i-a spus: „Pe mîine, iubitule“ şi l-a sărutat. „Mîine“ a răspuns el. Apoi a dispărut din viaţa ei.

Chiar şi aşa, în sinea ei tot mai dorea să fi fost Bennett cel pe care-l zărise acuma. Voia să creadă că pe acolo, pe undeva, mai era o urmă de speranţă, că exista o explicaţie logică şi că totul va fi în regulă. Voia cu disperare ca Bennett să-i ceară scuze, să-i spună din nou că o iubeşte şi că totul va fi ca înainte. Dar desigur, niciodată nu va mai putea fi la fel.

PATRUZECI ȘI OPT

Singură, continuă să hoinărească, ieşind din strada îngustă şi întunecoasă în minunatul spaţiu deschis al pieţii St.Marco. Era inundată de lumină şi de zborul porumbeilor şi plină de oameni. Din *cafenelele* rivale, Quadri şi Florian, izvora muzică. În stînga domina grandioasa Bazilică luminată, iar în dreapta arcadele antice de piatră luceau în lumina felinarelor, de culoarea mierii topite. În faţă se vedea cea mai magnifică imagine din toată Veneţia: Canal Grande, cu insulele şi laguna în ceaţa din spatele lui.

Vara, scaunele şi mesele de la *caffe* erau risipite prin piaţă, dar vremea rece de ianuarie îi forţase pe toţi să intre înăuntru. Cu excepţia stolurilor agresive de porumbei. „Şoareci cu aripi“ le spunea mătuşa Grizelda.

Hotărînd că specialitatea veneţiană, espresso dublu îmbunătăţit cu grappa, era exact ceea ce-i trebuia în această noapte rece, Preshy intră prin uşile de sticlă gravată în încăperile aurite şi împodobite cu catifea trandafirie de la *Quadri*. Şi în ceaţa fumului de ţigară, a conversaţiilor şi a

rîsetelor, precum şi a muzicii cuartetului de coarde ce intona Cole Porter, alt originar din Veneţia, deşi „Night and Day“ suna destul de diferit la vioară.

Auzindu-se strigată pe nume, ridică ochii şi-l văzu pe Sam la o masă de lîngă fereastra aburită, în faţă cu ceea ce părea să fie o vodkă dublă cu gheaţă.

– Bună! rosti ea încîntată şi grăbindu-se să ia loc lîngă el.

– Mi s-a părut că e timpul pentru ceva de băut, zise el. Tu ce zici?

– Espresso cu grappa. Cînd te afli în Italia....

El îl chemă pe foarte ocupatul chelner şi privi amuzat în timp ce ea îşi scotea fularul cel lung. Apoi remarcă cu admiraţie mantoul alb.

– Arăţi foarte italiancă, comentă el.

– Aşa şi trebuie, e un Valentino. Al mătuşii , adăugă ea. Nu poate să-mi sufere cojocul.

– O, nu ştiu ce să spun, parcă ar fi crescut pe tine. Ca un muşchi.

Spre surpriza ei, amîndoi izbucniră în rîs, ca doi oameni aflaţi în vacanţă şi fără nici o grijă pe lume, în locul unei perechi de detectivi maniaci, care urmăreau dezlegarea unui mister.

– Tot nici o urmă de Lily, zise ea. Realmente, e cea mai misterioasă dintre femei.

– O combinaţie între Greta Garbo şi Mata Hari, fu el de acord. Chelnerul sosi cu cafeaua îmbunătăţită cu alcool şi ciocniră paharele rostind „*cin, cin*“ după moda italiană, apoi ea îl întrebă ce crede despre Veneţia.

– Există oare cuvinte pentru a o descrie? întrebă el. Nu poţi înţelege vreodată cum de există în realitate o astfel de

minune a lumii, pînă nu o vezi personal. Chiar şi Canaletto n-a putut să ne ofere decît o imagine fugară. Clădiri splendide plutind pe apa de argint, un cer coborît ce pare că domină oraşul, ca şi cum „pe cel ce intră aici“ îl aşteaptă o scară spre paradis.

Ea îl privi admirativ.

– Tu pui în cuvinte lucruri pe care eu pot doar să le gîndesc.

– Cuvintele sînt meseria scriitorului.

Îşi sorbi vodka, ea observase deja că bea prea mult, în timp ce ea sună la hotel şi întrebă dacă primise vreun mesaj. Nu avea nimic, aşa că mai zăboviră schimbînd impresii despre Veneţia, înainte de a se aventura din nou afară, în frig.

Ceaţa se rostogolea peste lagună, valuri uriaşe şi moi ca de bumbac, ce lăsau în urmă picături strălucitoare în părul lor. Sam o înconjură cu braţul şi se strînseră unul într-altul, doi străini pe care frigul îi apropia. Spre surpriza ei, găsi că îi place cum se simte.

– Mi-e foame, zise el. Şi pentru că Lily n-a apărut încă, hai să cinăm.

Aşa că au luat *vaporetto* pînă la Rialto şi ea l-a dus într-un loc pe care-l cunoştea, o veche mănăstire, unde – sub un tavan arcuit de piatră, luminat de sfeşnice – mîncară mici crabi-păianjen şi felul clasic venețian, ficat de viţel cu ceapă. Sam spuse că Preshy trebuie să aleagă vinul şi ea comandă un *Pinot Grigio* simplu, crescut pe culmile de la Veneto, vin despre care el admise că mergea perfect cu orice. Şi fu atît de ocupată vorbind despre Veneţia, încît uită complet de Lily.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

Mary-Lou era la cel de al treilea espresso, stînd vizavi de Bennett în barul hotelului.

Bennet îi făcu semn chelnerului şi comandă cea de a doua grappa. Îi comandă şi ei una.

– Arăţi ca şi cum ai avea nevoie, zise el cu o dispreţuitoare ridicare a buzelor, care – îşi dădu ea seama – era zîmbetul lui adevărat, foarte diferit de farmecul senzual folosit de obicei înainte, faţă de ea.

Cu toate acestea, îşi bău tăria, cutremurîndu-se cînd îi ajunse în stomac. Geanta neagră de antilopă se afla pe masă în faţa ei, cu pistolul Beretta cuibărit în şocanta lui pungă de satin roz. Luă geanta şi o puse pe genunchi. Îi dădea un sentiment de securitate.

– Singura noastră speranţă, reluă Bennett, e că Lily a ascuns colierul în valiza ei, sau în seiful din cameră. O fixă cu acea privire grea, implacabilă. Avem cheia de la cameră.

Urcăm împreună şi căutăm printre lucruri. Dacă te vede camerista, va crede că eşti Lily.

Mary-Lou ştia că n-avea intenţia să o lase să se ducă singură. Demonstrase în mod clar că nu voia s-o scape din vedere. Înfiorată, îşi plimbă degetele pe umflătura reprezentată de Beretta. Îl ura pe Bennett. Mai bine l-ar împuşca, decît să-i cedeze colierul.

Se îndreptară împreună spre ascensor, apoi de-a lungul coridorului spre camera lui Lily. Camerista de serviciu le aruncă în treacăt o privire şi un *buona sera.* O lampă era aprinsă şi patul fusese desfăcut. Totul era în ordine. Valiza lui Lily era pe locul pentru bagaje. În mod evident, nu-şi bătuse capul să despacheteze şi Mary-Lou îi răscoli repede conţinutul.

Ridică ochii spre Bennett, care stătea cu braţele încrucişate privind-o.

– Nu e aici, zise ea.

– Încearcă în seif.

Făcu şi aceasta. Era gol.

Lily îi înşelase.

Mary-Lou stătea pe pat şi brusc începu să plîngă. Ajunsese la limită – şi pentru nimic.

Dispreţuitor, fără o vorbă, Bennett ieşi din cameră şi afară din hotel. Mary-Lou nu-i mai era de nici un folos. Nu merita nici măcar riscul de a o ucide. Şi era prea implicată, pentru a se duce la poliţie. Nu va spune nimic. Îi servise scopul şi acuma se va duce acasă ca o fată bună şi nu va mai auzi niciodată de ea.

În acea noapte, merse ore întregi pe străzile dosnice şi întunecoase ale Veneţiei, încercînd să-şi imagineze ce a putut să facă Lily cu colierul. Brusc, răspunsul i se ivi în minte. Desigur. Fusese în drum spre Paris. Probabil că l-a trimis verişoarei ei. Preshy Rafferty îl are.

CINCIZECI

Înapoi la hotel, Sam şi Preshy urcară în camera ei pentru a controla mesajele de pe telefon. Luminiţa roşie nu clipea. Preshy sună în camera lui Lily. Nici un răspuns.

Se aşeză pe marginea patului, privindu-l pe Sam.

– Ce trebuie să facem acum? întrebă ea îngrijorată.

El ridică mîinile obosit.

– Sugerez să mergem să ne culcăm şi să controlăm din nou dimineaţă.

Îşi spuseră noapte bună, dar tot îngrijorată şi incapabilă să adoarmă, Preshy o sună pe Daria la Boston şi o informă de toate cele întîmplate. Desigur, Daria era tot atît de alarmată cum fusese şi Sylvie, în special cînd i-a spus de Bennett.

– Presh, de ce te-ai dus la Veneţia? întrebă ea. Asta e problema lui Lily Song, nu a ta. Mie mi se pare foarte periculos. Mai ales partea cu Bennett. Pentru tine totul s-a terminat.

– Dar sînt singura care poate să o ajute. În mod cert, nu are pe nimeni altcineva, răspunse Preshy. Oricum, aveam nevoie să ştiu ce voia să-mi spună despre Bennett. Şi în afară de asta, nu sînt singură. Am un nou prieten cu mine. Numele lui e Sam Knight. Ai auzit de el, adăugă ea cu un mic zîmbet în glas.

– *Ce?* Eşti împreună cu *Sam Knight?* Isuse, Presh, cum l-ai întîlnit?

– N-ai să crezi. Ca un scenariu care se repetă: l-am agăţat la *La Coupole* sîmbătă seara, în timpul viscolului.

– L-ai agăţat pe *Sam Knight?*

– Sigur că da. De ce nu? Era imobilizat în Paris – fără avion, cu aeroportul închis... De ce? Ce e rău în asta?

Oftatul Dariei răzbătu ameninţător prin receptor, tocmai în urechea lui Preshy.

– Trebuie să-ţi acord mai mult credit, zise ea. În mod clar, ştii cum să-i agăţi.

– Pentru Dumnezeu, ce e?

– Vrei să spui că nu ştii povestea?

– Fir-ar să fie, *ce poveste?*

– Nu cred că o să-ţi placă, zise Daria, totuşi cred că trebuie să ştii. Acum aproximativ trei ani soţia lui Sam Knight a dispărut.

– *A dispărut?* Inima lui Preshy zvîcni. Ce vrei să spui cu a *dispărut?*

– Iată povestea: Sam a spus la poliţie că ultima dată cînd şi-a văzut soţia a fost în casa lor de pe plajă. Apoi el a plecat la pescuit. Avea o mică ambarcaţiune şi spunea că adesea

pescuia noaptea. Ei nu-i plăcea marea şi nu l-a însoţit niciodată. A mai spus la poliţie că a lăsat-o singură în casă, doar cu cîinele lor drept companie, un ciobănesc german cu numele Cent. Vezi, îmi amintesc chiar şi numele cîinelui; povestea a umplut mass-media săptămîni întregi...

Preshy îşi încleştă mîna pe receptor.

– Ce s-a întîmplat cu ea?

– Nu era nici un semn de violenţă, nimic n-a fost deranjat, nu s-a furat nimic. Cîinele, despre care Sam spunea că-i era devotat ei, se afla tot acolo. În pat nu se dormise, televizorul era aprins. Pur şi simplu a dispărut. A fost exact ca într-unul din romanele lui poliţiste. Autorităţile au răscolit toată casa de pe Ţărmul Periferic, dar n-au descoperit nimic. Şi, pînă în ziua de azi, Leilani Knight n-a mai fost găsită. Cred că poliţia tot mai e „interesată" de Sam – aşa cum spuneau ei întotdeauna, nu ca de un adevărat *suspect*. Totuşi, toată lumea l-a suspectat că el e ucigaşul. Şi Leilani Knight n-a mai fost găsită niciodată.

– Nu cred, rosti Preshy cu voce tremurătoare. Sigur n-a ucis-o el! Totuşi, cînd se gîndi mai bine, se întrebă din ce alt motiv era Sam atît de misterios în privinţa trecutului său? Poate că a fugit cu alt bărbat, continuă ea. Se agăţa de un fir de pai, nevenindu-i încă să creadă că Sam ar fi avut ceva de a face cu dispariţia soţiei lui.

– Crezi în mod serios că n-ar fi fost găsită pînă acuma, dacă a fugit cu cineva? Sînt *trei ani*, Presh. Şi să-ţi mai spun ceva, de atunci Sam Knight n-a mai scris un cuvînt.

Preshy ţinea acuma receptorul într-o încleştare mortala. Ştia că istoria e adevărată. Iată de ce Sam n-avusese chef să vorbească despre Leilani... pentru că totuşi, el a ucis-o. Lacrimile îi înăbuşiră cuvintele, în timp ce rosti cu o voce mică şi obosită:

– Viaţa obişnuieşte să fie atît de simplă, Daria. Sînt aici cu Sam, căutînd-o pe Lily – şi stau şi mă întreb *de ce* oare a venit cu mine. Crezi că ştie ceva despre ea? Despre *Bennett?* Nu ştiu ce să fac.

– Ai grijă, o atenţionă Daria. Şi ia următorul avion spre casă. *Singură.* Te implor, Preshy, pleacă de acolo, fără Sam Knight.

După ce i-a promis că aşa va face, Preshy îşi luă la revedere. Stinse lumina şi se întinse pe pat, înţepenită din cauza şocului şi privind în întuneric.

Îi veni în minte faţa îngustă a lui Sam; ochii căprui în spatele ochelarilor, profilul lui aspru şi distant, în timp ce conducea pe autostradă, în noaptea aceea lungă şi neagră. Se gîndi la coincidenţa că se aşezase lîngă ea la *La Coupole*, deşi localul era pe jumătate gol. *Exact cum făcuse Bennett.* Şi cum s-a oferit imediat, să vină cu ea la Veneţia. Se întreba de ce? Exista ceva pe care Sam îl ştia şi ea nu? Ar fi posibil să fie implicat şi el în această saga a lui Lily? Ca şi în dispariţia soţiei lui?

O, Doamne! Se afla la Veneţia împreună cu un bărbat suspectat de crimă, căutînd alt bărbat, care putea să fie şi el implicat într-o crimă. *Ce era de făcut?*

CINCIZECI ȘI UNU

Pentru Sam, a dormi era o artă de mult uitată. Băuse toată noaptea şi era încă întuneric cînd, puţin după ora şase dimineaţa, părăsi hotelul şi-şi îndreptă paşii de-a lungul lui *fondamenta*, malul canalului rezervat pietonilor. Nu era nimeni în jur şi apa părea că clipoceşte sincronizată cu paşii lui singuratici.

După o vreme începu să plouă, aşchii de gheaţă ascuţite ca acele, care-l îngheţară pînă în măduva oaselor. Îşi ridică gulerul, trase fermoarul jachetei şi continuă să meargă nepăsător. Era doar el şi pisicile acelea sălbăticite, umbre prelungi se înghesuiau pe lîngă fîntîni şi pe treptele bisericii, aşteptînd zorile ca viaţa să-şi reia cursul.

Totuşi, pe canal era ceva activitate, bărci ce livrau fructe şi legume îndreptîndu-se spre piaţa Rialto; un vas gunoier; *vaporetti* aproape goale. Şi un vas al poliţiei, cu luminile albastre clipind, chiar în faţa lui.

Se adunase o mică mulţime şi văzu echipa de recuperatori a poliţiei scotocind prin apă, apoi ridicînd ceva.

– Probabil că o turistă, auzi el un englez din mulţime. Tipul de pe barca ce livrează peşte a descoperit-o. O asiatică. Probabil că stă în apă de ceva timp, după cum arată. Poate s-a îmbătat şi a căzut în canal. Se întîmplă. Sau poate a împins-o prietenul ei, adăugă cu un hohot ce sună forţat printre clădirile tăcute.

Sam se întoarse şi merse repede prin învălmăşeala de alei mici, pînă ajunse la un *caffe*-bar deschis. Se aşeză la tejghea, alături de bărbaţi în costume şi pardesie, cu ziarele de dimineaţă sub braţ, ce-şi luau cafeaua şi *cornetti* în drum spre birou. Comandă un espresso dublu, îl satură de zahăr, îl dădu pe gît şi comandă altul. Aprinse o ţigară, cutremurîndu-se de gustul ei acru. Fumatul era un obicei pe care-l abandonase cu ani în urmă şi îl reluase doar recent. Ţigara avea gust de cenuşă şi o aruncă, în locul ei sorbindu-şi espresso-ul. Ajunsese la al treilea, aşteptînd cofeina să-şi facă efectul, în capul lui suprasaturat de grappa. Era aproape opt cînd zorile cenuşii şi reci aparură deasupra Veneţiei, iar el se întoarse la hotel.

Se opri la biroul recepţionerului şi-l rugă să-i facă rezervare la un avion spre Paris, apoi spre New York.

Înapoi în cameră, o sună pe Preshy. După vocea ei ameţită, era evident că o trezise, dar deveni repede atentă, cînd spuse cine e.

– Nu e puţin cam devreme pentru a telefona? întrebă ea cu răceală.

– Trebuie să vorbesc cu tine, zise el. S-a întîmplat ceva.

– E de-abia opt şi zece minute. Cum s-ar fi putut întîmpla deja ceva?

– Rafferty, îmbracă-te, urc la tine. Îţi dau cinci minute.
Închise telefonul, aprinse altă ţigară, se strîmbă, apoi o stinse. Îşi îndreptă privirea spre sticla goală de vodkă, apoi spre minibar. Nu, nu se va îndrepta în această direcţie. Are unele treburi, de care trebuie să aibă grijă.

CINCIZECI ȘI DOI

Răspunse la ușă în blugi și tricou. Părul ei scurt stătea ca niște țepi de aramă, ochii deschiși la culoare erau încercănați și arăta epuizată.

Fără să scoată o vorbă, îl lăsă să intre, apoi se așeză privindu-l, în timp ce el își ștergea geaca udă din piele și-și netezea părul umed pe spate.

– Ei bine? rosti ea distantă.

Sam se gîndi că *frigidă,* ar fi fost cuvîntul ce ar fi putut să-i descrie atitudinea. Se întrebă ce s-a putut întîmpla. Trase un scaun și se așeză în fața ei. Ea privi în altă parte, iar el se aplecă, cu mîinile strîns încleștate între genunchi. Fețele le erau doar la cîțiva centimetri depărtare. Cînd în sfîrșit ea ridică în silă ochii, el răspunse:

– În dimineața asta, poliția a găsit în canal cadavrul unei asiatice. Fața ei se lungi, iar ochii șocați se cufundară într-ai lui. Bănuiesc că e Lily, adăugă el.

– *O, Doamne!* şopti ea. *Am ştiut! Am ştiut* ca ceva nu e în regulă. Ochii i se îngustară plini de suspiciune. Cum ai aflat asta?

– S-a întîmplat să fiu acolo cînd pescuiau cadavrul din canal, de dimineaţă devreme.

– O, ai dreptate! Pur şi simplu *s-a întîmplat* să te plimbi pe afară, înainte de ivirea zorilor, cînd poliţia a găsit cadavrul? Care *s-ar putea* să fie al lui Lily? Nu cumva e prea mare coincidenţa, Sam? Vreau să spun, încă n-ai putut să-ţi găseşti soţia, dar ai găsit-o aici pe Lily. Ce s-a *întîmplat* exact cu Leilani, Sam? N-a fost cumva ceva similar cu ceea ce i s-a întîmplat lui Lily? Sau nu poţi admite asta?

Sam ridică din umeri. Acuma aflase motivul răcelii ei.

– Evident, ai auzit povestea, aşa că de ce te mai oboseşti să întrebi?

– Deoarece am nevoie să o aud de la tine.

– Adevărul şi numai adevărul, zise el amar. Se pare că mă va bîntui tot restul vieţii.

– Da, fu ea de acord. Cred că aşa va fi.

El se sculă şi se îndreptă spre uşă. Ezită, rămase pe gînduri, apoi se întoarse cu faţa spre ea şi cu mîinile în buzunarele blugilor, privind tăcut în pămînt.

În final, rosti:

– Soţia mea, Leilani, suferea de depresie. Era un suflet fragil, ruşinoasă şi imaterială ca o nimfă a pădurii; senină un minut, şi căzînd în cea mai profundă disperare în următorul. M-a părăsit în noaptea aceea, exact cum mă ameninţase de multe ori înainte. Nu voia să mă mai „deranjeze“,

aşa spunea ea. Ce „deranj" am întrebat-o, furios că nu înţelegea că o iubesc şi că asta era tot ce conta. Dar Leilani ura oceanul. Îi era teamă de el. Era motivul pentru care plecase din Hawaii; nu putea să suporte zgomotul valurilor. Santa Fe fusese pentru ea o insulă de pace pe uscat, iar eu egoist am luat-o de acolo. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu Leilani, doar că nu mai era cînd m-am întors acasă de la partida de pescuit, în dimineaţa următoare, însă bănuiesc că a făcut ceea ce m-a ameninţat întotdeauna că va face. M-a părăsit, ca să nu mai constituie un „necaz" pentru mine. Nu a lăsat nici un mesaj, nici o notă cu explicaţii. Ridică ochii şi se uită la Preshy. Era o femeie atît de casnică, de interior, încît n-am putut să arunc o pată asupra ei împărtăşind cu restul lumii neliniştile ei personale. Mass-media ar fi avut o zi foarte productivă. În loc de asta, n-am spus nimic şi am suportat să fiu bănuit. Ridică din umeri. Era singurul lucru corect. La urma urmei, aveam partea mea de vină. O luasem din locul unde se simţea în siguranţă, pentru a o face să trăiască într-un loc, ce pînă la urmă a înnebunit-o.

În ciuda îndoielilor ei, Sam părea atît de – distrus – încît inima ei se îndreptă spre el.

– Crezi că....? Nu putea să se determine să spună „s-a sinucis".

– Nu m-am gîndit la asta, zise el brusc. Cel puţin încerc să n-o fac. În momentele mele de luciditate.

Ştia ce voia să spună. Noaptea, singur în întuneric, amintirile au teren liber pentru a se întoarce şi a te bîntui, cu toate acele „de ce" şi „de ce nu" şi „dacă..."

– Înţeleg, rosti ea dorind să-l creadă, dar nefiind prea sigură.

Ochii din spatele ochelarilor erau de oţel cînd îi întîlniră pe ai ei.

– Adevărat? întrebă indiferent, ca şi cum nu-i mai păsa ce credea lumea. Apoi ridică din umeri, se întoarse spre ea şi se aşeză din nou vizavi.

– Trebuie să vorbim despre Lily, zise el.

CINCIZECI ȘI TREI

Își scoase ochelarii și se frecă obosit la ochi.

– Trebuie să te duci la poliție, zise el. Să le spui că trebuia să te întîlnești cu verișoara ta aici și că ai impresia că acel cadavru este al ei. Ochii li se întîlniră. Vor dori să o identifici.

Lui Preshy i se tăie respirația, oripilată.

– Dar nu m-am întîlnit niciodată cu ea. Nu pot să o identific, nici măcar nu știu cum arată.

– Pașaportul ei e la recepție, sau în camera ei. Nu mai adăugă că oricum o femeie înnecată, care stătuse atît de mult în apă, ar fi atît de umflată încît n-ai putea să o recunoști și nici nu va semăna deloc cu fotografia din pașaport. Numai amprentele digitale și radiografiile dentare pot fi dovada decisivă a identității ei. Mîna lui Preshy tremură în timp ce umplea un pahar cu apă din sticla de San Pellegrino pe jumătate goală. Era caldă și trezită și-și încreți nasul de dezgust. Imediat, va avea loc și o autopsie,

desigur, continuă Sam. Pentru a stabili cauza morții. Apoi trupul îți va fi eliberat. Ție, sublinie el.

Preshy își strînse capul în mîini. Va trebui să identifice cadavrul, să aibă grijă de tot și să o trimită pe Lily acasă, pentru a fi înmormîntată. Ar fi vrut ca acest coșmar să se termine. Dar nu putea să dispară, încă.

Sam își privi ceasul.

– E mai bine să plecăm, zise el. Să ne ocupăm de asta. Stăpînindu-și nervii, Preshy își aruncă pe ea frumosul mantou alb Valentino și-și înfășură fularul albastru de două ori în jurul gîtului. Lily era verișoara ei. Era datoria ei să aibă grijă de ea. Bunicul Hennessy s-ar fi așteptat la așa ceva. O să fie bine, adăugă Sam.

Ea îl privi repede.

– Vii cu mine, nu-i așa? rosti brusc îngrijorată.

– Nu pot, zise el calm. Ea îl privi împietrită. Se implicase în această... Nu putea pur și simplu să plece și să o lase să adune singură înspăimîntătoarele piese rămase. Te uiți la un bărbat care a mai fost în această situație și înainte, afirmă Sam. Nu pot să mă bag din nou în așa ceva. Pentru că acuma ai aflat totul în legătură cu mine, trebuie să înțelegi. Mă întorc în seara aceasta la New York. Regret, Rafferty, dar va trebui să te ocupi singură de tot.

Rămaseră un lung moment privindu-se tăcuți unul pe altul. Apoi el scutură din cap și ieși din cameră. Și totodată, gîndi Preshy cu un brusc fior de regret, din viața mea. Pentru totdeauna.

CINCIZECI ŞI PATRU

Într-un fel oarecare, Preshy reuşi să se adune. O sună pe mătuşa Grizelda pe celular şi-i comunică teribilele veşti.

– Nu întreprinde nimic, fu răspunsul ei oripilat. Mimi şi cu mine sosim în cîteva ore împreună cu un avocat.

Străbătînd camera în sus şi-n jos, Preshy recapitulă iar şi iar cele spuse de Sam. Desigur ştia ce a vrut să zică – că un om suspectat de un asasinat nu-şi poate permite să fie implicat în altul – în care, din cauza trecutului său, ar fi ajuns să devină iar suspect.

Tulburată, se miră *de ce* acceptase totuşi Sam să vină cu ea? Şi ce era cu Bennett? S-ar fi putut să ştie ceva despre el, ce ea nu ştia? Şi ce poseda Lily şi pe care cineva îl dorea cu atîta înverşunare, încît a fost în stare să o ucidă? Şi acum că era moartă, persoana intrase oare în stăpînirea obiectului?

Simţea că înnebuneşte. Cu nervii la pămînt, îşi aruncă pe ea mantoul şi ieşi în căutarea unei cafele. O durea capul

şi ar fi vrut sa nu fi auzit niciodată de Lily, şi nici să nu fi întîlnit un bărbat misterios ca Sam Knight, al cărui trecut era oricum tot atît de nepătruns ca al lui Lily. *Cum de a putut să mă părăsească? Era aici cînd au găsit cadavrul. A făcut parte din tot, ticălosul. Nu avea dreptul să părăsească oraşul.*

Ghemuită la *Florian*, cu ceaşca de cafea de zece dolari în faţă, ar fi dorit să fie oriunde în afară de Veneţia, care pentru ea începuse de-acuma să se confunde cu nişte amintiri îngrozitoare.

Mătuşa Grizelda sosi cîteva ore mai tîrziu, cu un avion particular „împrumutat“ de la un prieten, împreună cu un avocat, Maître Hugo Deschamps la remorcă.

– Arăţi îngrozitor, *cherie*, au fost primele ei cuvinte de încurajare. Iar următoarele au fost: Unde e cavalerul în armura lui strălucitoare?

– Şi chiar *mă simt* îngrozitor! Preshy îşi îngropă faţa în umărul parfumat al mătuşii în timp ce lacrimile i se dezlănţuiră în sfîrşit. Knight s-a întors la New York. M-a lăsat să fac faţă spectacolului singură. Nu pot să-l acuz, adăugă apoi ridicîndu-şi faţa udă de lacrimi şi privindu-şi mătuşa cu priviri întunecate. A fost implicat în ceva de genul acesta mai de mult, cînd propria lui soţie a dispărut în eter, şi nu s-a mai întors niciodată.

– *Ce?!?* scoase Mimi un ţipăt, iar mătuşii Grizelda i se tăie respiraţia, aşa că Preshy fu nevoită să le spună toată povestea despre Sam.

– Deci vedeţi, încheie ea, e suspectat de dispariţia sau asasinarea propriei lui soţii. E un ins de care poliţia e foarte „interesată“, după cum se pronunţă el.

– Vai de mine, un bărbat atît drăguţ ca el! se minună Mimi gîndindu-se la prînzul plăcut de la *Chantecler*. Dar Grizelda respiră zgomotos şi declară că, în ce o priveşte, bărbaţii sînt toţi la fel şi nici unul nu poate fi de încredere, mai ales cei care au legătură cu Preshy, care în mod cert „ştie cum să-i agaţe“.

– Desigur, Maître Deschamps e o excepţie, completă ea cu un zîmbet dulce adresat avocatului: un francez înalt, impozant, cu părul argintiu şi cu patruzeci de ani de activitate criminalistică la activ, inclusiv cîteva procese faimoase de asasinat.

– Mulţumesc pentru apreciere, contesă, zise el cu o plecăciune curtenitoare. Dar acuma trebuie să o însoţesc pe Precious la *polizia*. Iar tu, draga mea, zise el privind-o sever pe Preshy, să nu scoţi un cuvînt. Să laşi totul pe mine.

Preshy promise să-şi va ţine gura, iar Maître Deschamps le informă pe mătuşi că ele nu vor veni cu ei, deoarece îi e teamă că Grizelda va vorbi prea mult şi ştia din experienţă că nu putea avea nici un control asupra *ei*. Aranjară să se întîlnească mai tîrziu la barul lui Harry şi Preshy se îndreptă spre secţia de poliţie.

Mulţumită lui Maître Deschamps, interogatoriul nu fu atît de traumatizant pe cît se temuse Preshy. Aşa cum promisese, el a purtat toată discuţia, în principal spunînd că Precious trebuia să se întîlnească cu verişoara ei din

Shanghai şi aruncîndu-i acesteia tot timpul o privire, pentru a-i confirma povestirea.

Ofiţerul de poliţie însărcinat cu acest caz le spuse că nu pare să fie ceva prea misterios cu faptul că o turistă a căzut în canal şi s-a înecat, pentru că probabil băuse prea mult. Între timp mîine i se va face autopsia şi se va stabili cauza morţii. Apoi le mulţumi pentru ajutor, promiţîndu-le să le comunice rezultatul autopsiei a doua zi.

– Aşa că, ce crezi? îl întrebă Preshy pe Maître Deschamps în *motoscafo* care-i ducea la barul lui Harry.

– Desigur, totul depinde de rezultatul autopsiei. Dacă există dovada unui act nebunesc, va trebui să-ţi regîndim situaţia. Dar dacă se stabileşte că, un accident a fost cauza morţii – ridică un umăr de respingere – atunci mă îndoiesc că vom mai auzi ceva din partea poliţiei. Şi după asta, sfatul meu este să uiţi cu desăvîrşire de Lily Song. Maître o ajută să coboare din *motoscafo* la Harry. Acuma, hai să încercăm una din faimoasele lui *Bellini*, ce zici?

Îşi savurară cockteilurile *Bellini* – o băutură pe care barmanul Harry o făcuse faimoasă, constînd din şampanie şi piersici proaspete strivite, care totuşi iarna probabil că erau scoase din conserve. Nu conta, erau delicioase şi lui Preshy îi alunecară ca mătasea pe gîtul uscat.

Sam, ticălosule, m-ai lăsat singură, gîndi ea ajunsă la cel de al treilea *Bellini*. *Ştiu de ce ai făcut-o, dar a fost o laşitate să... şi oricum nu am încredere în tine...*

– Eşti prea tăcută, zise mătuşa Grizelda suspicioasă. La ce te gîndeşti? Era strălucitoare ca de obicei, într-o rochie neagră cu clipsuri sub formă de frunze şi treizeci de diamante la drăguţul ei gît, iar părul roşcat atîrna gen Rita Hayworth peste un ochi lucios ca smaraldul şi răutăcios. O blană de nurcă cenuşie Fendi trona pe scaunul de alături de ea şi avea tocuri înalte, cu desăvîrşire nepotrivite pentru a merge pe străduţele pietruite ale Veneţiei.

– Mă gîndeam ce splendid arătaţi tu şi Mimi, minţi Preshy, mai ales avînd în vedere că aţi avut atît de puţină vreme şi aţi sosit aici într-un timp record.

– *Cherie,* tu ştii că pot să-mi fac valizele în zece minute şi că sînt oricînd gata pentru orice ocazie, îi adresă Grizelda zîmbetul ei cald. Dar *nu* la asta te gîndeai.

– Eu cred că se gîndea la *şarpele* ăla de Sam, zise Mimi încheind cercul complet al aprecierii asupra lui.

Oftînd, Preshy admise că era adevărat.

– Nu pot să fac nimic, zise ea cu tristeţe. Se pare că dau doar peste băieţi răi.

Maître Deschamps se uită la ceas apoi se ridică în picioare.

– Sfatul meu, domnişoară, zise el în timp ce achita nota, este să-l uiţi. Şi să-l uiţi şi pe celălalt. Bennett, nu-i aşa? Lasă-le pe mătuşile tale să-ţi recomande nişte domni drăguţi. Au o mulţime de prieteni şi sînt sigur că vor fi nişte candidaţi perfecţi.

Mătuşile îl aprobară şi Grizelda îi spuse că numai sfatul acesta valorează toţi banii pe care va trebui să îi dea drept onorar.

– N-ai grijă, îţi voi trimite nota, îi promise el cu un zîmbet. Aştept să aflu veşti de la poliţie mîine, apoi te sun şi discutăm care e următoarea mişcare.

– Aşa, rosti Grizelda uşurată. Ştiam că Hugo se va ocupa de tot. Nu mai trebuie să ai nici o grijă, *cherie*. Totul va fi în regulă.

– Dar ce se întîmplă cu biata Lily?

– Ne gîndim la asta mîine, dragă, interveni Mimi. Între timp, hai să ne comportăm ca nişte turiste şi să comandăm hamburgerii aceia ai lui Harry. Am auzit că sînt divini.

CINCIZECI ȘI CINCI

Avionul lui Sam spre Paris era pe jumătate gol. Ceru o vodkă şi o bău în tip ce traversau Alpii şi Franţa rurală, încercînd să-şi golească mintea de întîmplările din ultimile cîteva zile.

Privind în jur, observă o asiatică, o femeie excepţional de atractivă, care îi aruncă o privire trecătoare din ochii migdalaţi de culoarea ambrei calde şi cu părul negru tuns scurt ce sălta în timp ce trecu pe lîngă el. Se întrebă ce făcuse oare la Veneţia. Desigur era ridicol să-şi închipuie că ar fi putut să o cunoască pe Lily, doar din simplul motiv că amîndouă erau asiatice, totuşi observă coincidenţa.

O părăsise pe Rafferty la Veneţia din două motive. Nu-şi putea permite să se implice şi altceva n-ar fi putut să facă. Totul se terminase. Aşa să fie? Întrebarea îl hărţui tot timpul zborului.

Se gîndi la ea cum trebuia să aibă de a face cu poliţia, cum trebuia să aibă grijă de lucrurile lui Lily, cum trebuia

să facă faţă expedierii cadavrului la Shanghai, pentru a fi îngropat.

Mai luă o băutură, dar tot nu putu să şi-o scoată pe Rafferty din minte. Chiar şi aşa îmbibat de alcool cum era, putea să-i audă vocea: „Vii cu mine, nu-i aşa?“ Chiar şi cu ochii închişi putea să-i vadă uriaşii ochi de culoare aquamarin plini de suspiciune şi să-şi amintească pistruii de pe nasul ei.

Avionul ateriză cu hopuri, într-un Paris încă bîntuit de viscol, după care el străbătu terminalul spre agenţia *Delta* să-şi controleze rezervările pe avionul de New York. Cam pe la jumătatea drumului, schimbă direcţia şi se îndreptă spre *Cathay Pacific*, unde reuşi să facă rost de un loc pe avionul ce pleca în după-amiaza următoare la Hong Kong şi de acolo la Shanghai.

Anulă rezervarea pentru New York, apoi se îndreptă spre sectorul comercial, de unde cumpără tricouri şi pantaloni scurţi, vreo două cămăşi, un pulover de caşmir şi o haină călduroasă. La alt magazin găsi o geantă uşoară, în care puse toate cumpărăturile făcute. După aceasta, luă o cameră la hotelul *Hilton* de pe aeroport şi comandă la serviciul în cameră un hamburger, pe care-l mîncă în timp ce se uita la obişnuitele ştiri proaste de la TV, în limba franceză. Apoi făcu un duş şi se băgă se îndreptă spre depărtatul Hong Kong, zbor ce dură în pat. De data aceasta dormi.

A doua zi, zbură cu avionul pînă la Hong Kong unsprezece ore. După o jumătate de oră de aşteptare aici, luă alt avion de legătură al companiei Dragonair, spre Shanghai.

CINCIZECI ȘI ȘASE

VENEȚIA

Visele lui Preshy fură bîntuite de imaginea cadavrului unei femei ce plutea pe canal. Apa îi clipocea peste faţă şi nu putu să vadă cine e, dar braţele îi erau întinse cu palmele în sus, ca şi cum ar fi cerut ajutor.

Sări în sus, transpirată. Se uită la ceas şi gemu. Patru şi jumătate. Coborî din pat, îşi turnă un pahar cu apă şi se ghemui pe un scaun, privind ecranul televizorului fără să-l vadă. Vor fi de suportat ore întregi înainte ca Maître Deschamps să primească de la ofiţerul de poliţie rezultatul autopsiei. Ore întregi înainte de a afla dacă trupul era realmente al lui Lily. Ore înainte de a i se cere s-o identifice pe femeia pe care n-o întîlnise niciodată.

Îşi imagină morga rece, îşi închipui mirosul de formaldehidă, forma feminină acoperită de pe masa de metal cu

eticheta agăţată de degetul mare de la picior; îngrijitorul ridicînd pînza de pe faţa moartă... *Nu putea să o facă!* Dar trebuia. Nu mai era nimeni altcineva.

Făcu un duş şi se gîndi că ar trebui să se întoarcă în pat. Cum va fi visul de data aceasta? Şi mai multe cadavre? Bennett? Se cutremură. Cel puţin, trează putea avea un control asupra gîndurilor ei.

Se gîndi la o ceaşcă de cafea, dar deja prin vene îi curgea prea multă cofeină şi-şi imagină că nu va face altceva decît să-i provoace nişte vise şi mai urîte. Se gîndi la Sam, la drumul lui spre New York. Fusese prea mult pentru acest Knight în armură strălucitoare.

Se încruntă o vreme la paharul gol, apoi se ridică, se îndreptă spre fereastră şi trase perdelele. Cerul se luminase şi cupola de la Salute lucea albă în lumina argintie a lunii, aducîndu-i din nou aminte de Bennett şi de nunta ei nefinalizată.

Epuizată, se urcă din nou în pat şi stinse lumina. Va fi o lungă aşteptare a dimineţii, cu totul lipsită de somn.

La ora zece, se afla în apartamentul mătuşilor, luînd micul dejun, cînd sună Maître Deschamps.

– Poţi să te linişteşti, îi spuse el. Nu e nevoie să vii să identifici cadavrul. Au putut s-o facă cu ajutorul paşaportului şi al amprentelor digitale. Mi-e teamă că e într-adevăr Lily Song. Aparent trebuie că a alunecat – pavajul din pietre cubice era alunecos de la umezeală. Au dedus că a căzut, s-a lovit la cap şi inconştientă s-a rostogolit în canal.

Moartea a survenit prin înecare. La urma urmei a *fost* un accident. Şi sfatul meu este să uiţi ce ţi-a spus Lily la telefon. Pur şi simplu du-o acasă, înmormîntează-o şi lasă totul aşa.

– Ei bine, se adresă Preshy mătuşilor punînd receptorul jos, îmi eliberează cadavrul. Acuma, tot ce trebuie să fac este să aranjez ca Lily să fie expediată acasă la Shanghai pentru înmormîntare.

– Dar *cine* o va îngropa?

– Familia ei, prietenii... Sigur că trebuie să fie cineva. Nu se putea să fi fost singură pe lume. Trebuie să ne uităm în carnetul ei de adrese şi să aflăm cine îi erau prietenii.

Mimi primi sarcina aranjamentului cu pompele funebre, care să ridice cadavrul lui Lily şi să furnizeze un coşciug potrivit pentru transport, în timp ce Preshy sună la agenţia de aviaţie pentru expedierea la Shanghai. Apoi, împreună cu mătuşa ei, intră în camera lui Lily.

Aceasta nu despachetase şi toate obiectele îi erau încă în valiză. Privind micul teanc de lenjerie, pantofiorii de antilopă, puloverul, Preshy reflectă ce patetic era totul; bunurile rămase de la o femeie moartă. Lacrimile îi înţepară pleoapele.

– Nu pot să o las să meargă acasă singură, rosti ea. Măcar atîta trebuie, să particip la funeralii.

– Atunci vin şi eu cu tine, zise repede mătuşa Grizelda.

Dar Preshy ştia că, indiferent cît de vehement nega ea că e „bătrînă“, călătoria ar fi prea dificilă pentru mătuşa ei.

– Nu e nevoie, o asigură ea. Vă voi reprezenta eu. Voi avea grijă de tot.

Grizelda găsi pe noptieră carneţelul de adrese cu coperţi din piele neagră.

– E de la *Smythson*, un magazin bun de pe Bond Street din Londra, zise ea apreciativă. Verişoara Lily avea gust.

– Gusturi scumpe, vrei să spui, rosti Preshy examinîndu-l. Cîteva cărţi de vizită de afaceri erau băgate într-un compartiment de pe dosul coperţii din faţă. Cele mai multe erau chiar ale lui Lily. Celelalte erau toate în chineză, în afară de una pe numele Mary-Lou Chen, cu aceeaşi adresă ca a lui Lily, dar alt număr de telefon.

Imaginîndu-şi că Mary-Lou lucra pentru Lily, sună la numărul ei. Nu primi nici un răspuns. Nu putea să lase un mesaj, prin care să anunţe pur şi simplu că Lily e moartă, aşa că închise telefonul. Va încerca din nou mai tîrziu.

Între timp, Mimi organizase ca trupul să fie luat de la morgă şi pregătit pentru a fi transportat a doua zi. Preshy nu putu să suporte să zboare pe acelaşi avion, aşa că-şi rezervă un loc pe un avion via Singapore, care să aterizeze la Shanghai cam la aceeaşi oră. Grizelda îi făcu rezervarea la hotelul *Four Seasons* din Shanghai şi apoi mătuşile plecară cu avionul lor privat, spre Monte Carlo.

Preshy părăsi Veneţia în aceeaşi zi mai tîrziu, pentru ultima oară spera ea, cu un avion spre Frankfurt şi de acolo spre Singapore, apoi cu un zbor de legătură spre Hong Kong şi spre Shanghai. Oraşul lui Bennett.

CINCIZECI ȘI ȘAPTE

SHANGHAI

Sam bănui că mătuşa Grizelda nu-i va permite „fiicei“ sale să stea într-un hotel prost şi ieftin, aşa că atunci cînd sosi pe aeroportul Pudong din Shanghai, se apucă să sune la mai multe hoteluri, începînd cu cele de cinci stele. Ghicise bine. La hotelul *Four Seasons* i se spuse că domnişoara Rafferty era aşteptată a doua zi. Şi desigur, mai exista o cameră disponibilă. Luă imediat un taxi şi se duse acolo.

Odată instalat, comandă flori care să fie puse în camera ei.

– Ceva exotic, îi spuse el florarului. Orhidee şi bujori, cam de felul acesta. Apoi scrise o notă „Bun sosit, Rafferty“ şi se duse la saună o jumătate de oră, pentru a-şi limpezi creierul. După care se îmbrăcă, îşi puse haina nouă şi călduroasă şi ceru la recepţie adresa şi numărul de telefon

al firmei *Song Antiquities*, al cărui nume şi-l amintise de pe pachetul trimis de Lily la Paris. După aceea luă un taxi pînă acolo.

Cartierul Concesiunii Franceze era un amestec ciudat de farmec desuet, zgomot de înalt nivel, viteză şi poluare urbană. Dar bulevardele largi şi înverzite îşi păstraseră ceva din farmecul iniţial, iar aleile înguste, *longtang,* erau înţesate de mici afaceri şi magazine, cluburi, baruri şi ceainării, unde – spre surpriza lui – din copaci atîrnau colivii mici de bambus cu păsărele, hrănite cu greieri vii de către iubitorii lor stăpîni. Case acoperite cu ţiglă erau ascunse în spatele arcurilor de piatră ale porţilor denumite *shikumen,* înşirate de-a lungul aleilor, cu porţi din lemn ce se deschideau înăuntru spre mici curţi.

În timp ce mergea pe aleea unde se afla *Song Antiquities*, începu să plouă. Cînd ajunse, se trase un pas înapoi pentru a privi. Pe deasupra porţii înalte putu să vadă acoperişul de ţiglă roşie, vîrful unor coloane şi o verandă traforată art-deco. Casa părea mai mare decît cele mai multe, şi-şi imagină că Lily trăia şi îşi desfăşura activitatea tot în ea. Într-o parte se afla un mic club de noapte, arătînd ca vai de lume, iar în partea cealaltă era un magazin de tăieţei foarte aglomerat. Sună la soneria lui Lily. Nu apăru nimeni, însă se aşteptase la aşa ceva.

Mergînd cu pas vioi, se întoarse înapoi în bulevardul principal şi se adăposti de ploaie într-o ceainărie, unde comandă ceea ce i se spusese că era specialitatea casei, ceai *longjing*, şi ceva de mică dimensiune dulce şi în formă de

corn, umplut cu carne de porc şi cunoscut sub numele de *shenjian bao.* Muşcă dintr-unul, cutremurîndu-se cînd îi arse gura cu bulionul fierbinte din interior. Totuşi era bun.

Se uită în jur la vecini, toţi vorbind într-o limbă chineză-mandarin, un dialect pe care nu avea nici o speranţă că-l va înţelege vreodată. Din cînd în cînd, cîte unul îşi arunca ochii spre el, fără să zîmbească. Realiză că era singurul străin de acolo şi se simţi ca un intrus, aşa că imediat se ridică şi plecă. Opri un taxi ş-i spuse şoferului să-l ducă în piaţă.

Se lăsase seara şi străzile erau înţesate de oameni zgomotoşi. Parfumul de tămîie dintr-un templu din apropiere se amesteca cu aromele ce emanau din chioşcurile stradale, unde tot felul de aperitive erau fripte, prăjite, sau fierte.

Sam îşi croi drumul prin gloată, orbit de miile de reclame luminoase de neon şi de zarva aspră a limbilor, de muzică, de gonguri şi tobe, de ţipetele şi goana copiilor care cărau cu ei baloane şi de mulţimea ce se scurgea din şi în templele ornate cu colonade roşii, unde ţi se ghicea viitorul în mici chioşcuri separate.

Trecu pe lîngă un loc unde magi-ghicitori ai norocului îşi desfăşurau activitatea şi citi reclamele scrise în engleză pentru turiştii ca el, ca şi tăieturi decolorate din ziare lipite pe pereţi, ce anunţau talentul lor extraordinar de a prevedea viitorul cuiva.

O tăietură din ziar se lăuda că acolo se afla fiul celui mai ilustru ghicitor din China şi că acuma acesta continua tradiţia faimosului său tată. „Magnaţi, miliardari şi doamne

de societate îl consultă zilnic“, spunea tăietura din ziar, „pentru a afla cum să-şi organizeze ziua şi care va fi cel mai favorabil moment pentru a-şi desfăşura importantele lor afaceri, sau pentru a lua legătura cu bărbatul dorit.”

Dintr-un impuls, Sam trase de-o parte perdeaua de mărgele şi păşi înăuntru.

Ghicitorul era un bărbat mic, de vîrstă mijlocie, cu óchii înguşti şi piele netedă. Stătea în spatele unei mese goale şi îi făcu semn lui Sam spre un scaun de vizavi de el.

Sam se aşteptă să scoată un pachet de cărţi de joc, sau cel puţin un glob de cristal, dar în loc de asta ghicitorul îi studie intens faţa. Apoi Sam întinse mîna să-i ghicească, dar omul îi spuse:

– Încă nu! şi continuă să-i cerceteze figura. Stînjenit, Sam privi în lături. Îţi citesc craniul, afirmă ghicitorul în final. Faţa asta îmi spune povestea ta. Văd că, atunci cînd erai copil, ai suferit de o boală ce ţi-a pus viaţa în primejdie. Sam îl privi uimit. Fusese într-adevăr foarte bolnav, cînd avea doar cinci ani. Mintea îţi este rapidă, uşoară. Eşti un creator, continuă ghicitorul corect şi de această dată. Succesul vine la tine cu uşurinţă. Banii ţi se lipesc de degete. Ochii i se îngustară pînă ajunseră două fente, în timp ce se uita la faţa lui Sam. Dar te pîndeşte tragedia, adăugă încet. Imaginile de violenţă şi de moarte te fac sclavul lor. Aşa ceva există chiar acum, departe de casa ta. Uluit, Sam nu rosti nici un cuvînt: privea, aştepta. Eşti înconjurat de mister, continuă ghicitorul. În permanenţă cauţi răspunsuri. Pînă la urmă, luă mîna lui Sam, privindu-i

palma cu intensitate. Linia vieţii e lungă, dar există întreruperi în ea. Arătă spre liniile răsucite de conflicte. Iată, cînd erai mai tînăr şi aici din nou. Ridică ochii îngustaţi spre el: *Chiar acuma,* zise el.

Lui Sam nu-i plăcea deloc cum suna totul, dar se gîndi că ghicitorul se apropiase destul de mult de adevăr în privinţa bolii din copilărie şi a misterelor. După care zise:

– Caut două persoane. Vreau să ştiu dacă am să le găsesc.

Ochii înguşti ai omului îi întîlniră pe ai lui.

– Prima persoană pe care o cauţi e o femeie. Şi răspunsul se află în propriul tău suflet, rosti blînd. Pentru a doua, răspunsul se află în altă femeie.

Sam achită onorariul şi ieşi afară de după perdeaua din mărgele. Sudoarea îi îmbroboni fruntea, în timp ce rămase gîndindu-se la ceea ce-i spusese ghicitorul. Parfumul de tămîie ieşea în valuri din templu, mirosurile de mîncăruri aromate erau copleşitoare, iar zgomotul mulţimii se intensificase. Nu mai putea să suporte. Opri un taxi şi se înapoie la hotel, unde intră în camera lui şi căzu într-un somn profund, doar pentru a o visa pe Rafferty, care va fi aici mîine, cu cadavrul lui Lily.

CINCIZECI ȘI OPT

Cu aproape douăzeci şi patru de ore mai tîrziu, Preshy ieşea ameţită din ascensorul ce o urcase la hotelul *Four Seasons,* unde avea rezervarea.

– Doamnă, vă aşteaptă un domn la bar, rosti funcţionarul de la recepţie. A vrut să vă comunic imediat ce sosiţi.

Cu creierul încă năuc, din cauza nesfîrşitelor ore de călătorie, înghesuită într-un cilindru de oţel, respirînd aerul închis şi alungînd amintirile rele cu ajutorul şampaniei, Preshy se întreba neliniştită cine ar putea să fie, în timp ce se îndrepta spre bar. Inima parcă îi sări din piept. Era Sam.

– Ce faci aici? întrebă ea.

– Te aştept pe tine, Rafferty, desigur, răspunse el.

Se lăsă să cadă pe scaunul din piele de lîngă el.

– De ce? mai întrebă privindu-l în ochi. Aceştia erau roşii în spatele ochelarilor.

– Pentru că ai nevoie de ajutor. Şi eu nu pot să te las să treci singură prin asta.

– Ha! Ridică un umăr neîncrezătoare. Ultima oară cînd am vorbit, n-ai vrut să fii implicat. Oricum, arăţi ca naiba!

– În principal, e reflectarea felului în care mă simt. Apropo, ce ţi-ar plăcea să bei?

Se uită cu dispreţ la vodka dublă din faţa lui.

– Perrier. Cu lămîie.

– În avionul spre Paris, am avut ocazia să îmi revizuiesc comportamentul. Îşi trecu mîinile prin părul şaten tuns scurt şi zîmbi. Hai să spunem că mi-am schimbat hotărîrea.

– O, da? Şi ce rol a jucat Leilani în această schimbare?

El se uită la ea absent, apoi scutură din cap şi rosti trist:

– Nu trebuia să faci asta, Rafferty.

Chelnerul aduse paharul şi ea privi cu figură ruşinată apa acidulată.

– Iartă-mă, murmură ea. N-am vrut să spun asta. Vocea i se pierdu, iar umerii i se încovoiară de oboseală. Într-adevăr, cea din canal era Lily, continuă ea. I-au expediat cadavrul acasă. Am venit să o înmormîntez, dar în primul rînd trebuie să aflu dacă are vreo rudă, să-i găsesc prietenii.

– Ştiam că aşa vei face. Sînt aici să te ajut.

Ea îl privi. Arăta parcă şi mai prost îmbrăcat, dar îşi închipui că şi ea arăta la fel. Şi încă nu ştia dacă să aibă încredere în el sau nu. Totuşi, un bărbat nu zbura aproape jumătate de glob, pentru a o ajuta să-şi înmormînteze verişoara, dacă nu avea un motiv.

– Mulţumesc. Nu trebuia. Se sculă de pe scaun. Pot să am grijă şi singură, de tot.

– Bine. Atunci, ne mai vedem!

– Poate.

Îi aruncă o privire rapidă şi se strecură afară din barul aglomerat, dorind să-l creadă. Din toţi bărbaţii din lume, reflectă ea, peste el a trebuit să dau. Oare nu era o replică din *Casablanca?* Sau poate „din toate barurile din lume...“ Era prea obosită pentru a-şi aminti.

Apoi, au fost minunatele flori ce o aşteptau în cameră! „Bun sosit, Rafferty“ spunea cartonaşul însoţitor şi inima i se topi. Puţin.

CINCIZECI ȘI NOUĂ

În cameră, Preshy descoperi că o aşteptau trei mesaje. Se dezbrăcă, făcu un duş, îşi puse un halat, după care se băgă în pat şi ridică receptorul pentru a le asculta.

Primul era de la mătuşa Grizelda. Spunea că a trebuit să o sune, să-i comunice că au ajuns cu bine şi ce s-a mai întîmplat pe acasă. Îi spuse că, în scurta lor absenţă, Miau pusese stăpînire totală pe apartament, aşa că acuma cei doi cîini stăteau pe duşumea la picioarele ei, în timp ce ea se tolănea lenevos pe sofa, urmărindu-i pe toţi cu ochii ei ca nişte briliante albastre.

Al doilea era de la Daria. „Ce *dracu'* ai făcut la Veneţia, implicată – după cîte mi-a spus Sylvie (via mătuşa) – în ceea ce s-ar putea să fie moartea lui Lily Song? Şi ce *dracu'* faci în Shanghai, înmormîntînd-o pe biata femeie? De ce nu pleci şi să-i laşi familia şi prietenii să aibă grijă de ea? Interveni o pauză, în timp ce Daria reflecta, după care adăugă: dacă are aşa ceva! Şi dacă Super-Kid n-ar avea

pojar, m-aş urca în primul avion; însă imediat ce va fi mai bine, vin să te iau, indiferent unde te-ai afla în lume. Şi pentru siguranţa ta, Presh, mă rog Domnului să fii la Paris. Sînt atît de îngrijorată! Preshy, te rog, te rog, *te rog* spune-mi că eşti bine."

Ultimul era de la Sylvie. „Mătuşa Grizelda mi-a relatat tot, spunea ea cu severitate. Nici nu pot să spun cît de nesăbuită e comportarea ta. De ce crezi că trebuie să fii implicată în problemele femeii aceleia? Au fost problemele ei proprii, nu ale tale, şi acuma s-ar putea să fii în pericol." *O Doamne, Sylvie plîngea!* „Am diseară un avion, mîine sînt la Shanghai. Sper că te mai găsesc în viaţă, sau că nu va trebui să te reanimez. *La dracu'*, Preshy, te iubesc, tîrfă proastă ce eşti!"

În ciuda oboselii şi a grijilor, Preshy rîse. Întotdeauna şi-au spus una alteia „tîrfă proastă", cînd făceau ceva într-adevăr stupid.

Stingînd lumina, se întinse pe perne, încercînd să-şi aşeze cît mai bine spatele trudit de voiaj în confortul moale al patului. Dacă n-ar fi fost atît de obosită, ar fi trimis un mesaj care să o scape de toate junghiurile din spate... Dar era prea somnoroasă...

În dimineaţa următoare cînd se trezi, era ora cinci şi întuneric încă. Trase perdelele şi se uită afară, la neonul ce clipea în oraşul străin, întrebîndu-se ce va aduce ziua de azi. Se gîndi la Sam, aplecat peste bar cu paharul în mînă, şi se întrebă cum se simţea. Era probabil în afara restului

lumii. Totuşi, venise tot acest drum să o ajute – şi în mod cert nişte ajutor va putea să-i fie de folos. Se gîndi un minut, apoi zîmbind răutăcios ridică receptorul şi comandă un mic dejun complet, pentru două persoane, imediat. Apoi sună în camera lui Sam.

Sună, sună, sună şi în sfîrşit:

– Ce...?

Ea schiţă o grimasă. Sam nu părea prea plin de viaţă.

– *Bonjour*, rosti ea.

– Ceeee?

Cel puţin rostise cuvîntul întreg.

– Am spus bună dimineaţa, răspunse ea. Probabil că n-ai recunoscut cuvîntul în franceză.

– Isuse! Îl auzi gemînd şi şi-l imagină căzînd înapoi pe perne, cu ochii încă închişi. Rafferty, ştii cît e ceasul? *Cinci dimineaţa.* Nu e cumva puţin cam prea devreme pentru o conversaţie telefonică, inclusiv cu bună dimineaţa într-o limbă străină?

– Ai spus să te sun imediat ce sînt gata... aşa că... iată-mă! Am comandat micul dejun pentru amîndoi, adăugă plină de energie. Ar putea să fie aici în zece minute, aşa că ar fi mai bine să acţionăm. Am crezut că trebuie să avem o întîlnire, să discutăm procedeul de urmat.

– Hmmm, ce femeie cooperantă eşti astăzi, nu-i aşa? Aseară am crezut că nu mai vrei să mă vezi niciodată.

– Ca şi tine, mi-am schimbat hotărîrea, replică ea. Te văd în zece minute, şi puse receptorul jos.

Apăru în cincisprezece, odată cu chelnerul cu micul dejun. Ea îl studie în timp ce chelnerul aranja masa. Părul lui era ud de la duş, dar nu se bărbierise, avînd iar ţepii aceia în creştere. Şi ochii din spatele ochelarilor cu ramă de aur păreau înfundaţi în orbite. Cheful nu-i pria.

– Încearcă suc de portocale. Îi întinse un pahar mare cu gheaţă. Am auzit că e bun pentru mahmureală.

Îl dădu peste cap şi îi aruncă netulburat o privire.

– Amîndoi avem metodele noastre de a ne ocupa de demonii ce ne bîntuie, zise el. Al meu e băutura. Al tău, presupun că sînt pisicile.

Preshy rîse.

– Ai dreptate, rosti lipsindu-i deodată prezenţa lui Miau, imprevizibila siameză.

Stăteau la masă unul în faţa celuilalt. Ea turnă cafeaua şi ignoră şunca cu ouă, pe care Sam o însoţi cu un croissant din coş.

Apoi ea îi dădu cărţulia cu adrese din piele neagră.

– Vei găsi acolo toate relaţiile lui Lily. M-am gîndit să o răsfoim şi să-i sunăm pe toţi, unul cîte unul. Apoi am dat peste această carte de vizită.

El o citi.

– Mary-Lou Chen. Şi are aceeaşi adresă ca şi Lily.

Ea îl privi surprinsă.

– De unde ştii?

– Recepţionerul a scos-o din cartea de telefon. Am fost acolo ieri, pentru a arunca o privire. Nu era nimeni acasă.

Nu s-ar fi gîndit niciodată la ceva atît de simplu, atunci cînd parcă totul părea atît de complicat!

– Ei bine, oricum, zise ea, eu cred că Mary-Lou e colaboratoarea lui Lily, aşa că e prima pe care trebuie să o sunăm.

El se uită la ceas.

– La cinci şi jumătate dimineaţa? Nu prea cred că doamna Chen va fi încîntată. Probabil că nu-şi începe activitatea pînă la nouă.

– OK, ai dreptate. Eram doar entuziasmată şi gata să mă duc...

– Ştiu, ştiu, Rafferty. El se întinse peste masă şi o bătu uşor pe mînă. Dar, după ceea ce i s-a întîmplat lui Lily, cred că ar fi bine să umblăm cu mai multă grijă.

– Vorbeşti ca un scriitor, zise ea nerăbdătoare.

– Probabil că asta obişnuiam să fiu.

– Obişnuiai?

El ridică din umeri.

– Într-un fel oarecare, mi-am pierdut iscusinţa.

Privind faţa aceea trasă, simţi că-i e milă de el.

– Regret ce am spus aseară. Despre Leilani. Roti zaţul cafelei din ceaşcă evitîndu-i privirea. Nu ştiu ce m-a apucat, dar crede-mă că n-am vrut. Şi doresc să-ţi mulţumesc că ai venit să mă ajuţi.

– E în regulă. Se ridică în picioare. Ne întîlnim aici la nouă şi jumătate. Atunci o sunăm pe doamna Chen, să vedem ce ştie ea. Îi rînji din uşă. Mai bine fă un duş, arăţi ca vai de lume în dimineaţa asta.

ȘAIZECI

Nici Mary-Lou nu arăta prea bine. Răscoli prin şifonier, încercînd să hotărască cu ce să se îmbrace. Conform obiceiurilor, ar fi trebuit să se îmbrace în alb, culoarea de doliu, dar nu putea face asta pînă cînd Lily nu va fi găsită. Dacă va fi găsită vreodată. La Veneţia nu erau curenţi provocaţi de maree, care măturau totul în cale? Gunoaie, bunuri, cadavre... Se ruga să fie aşa.

În final îşi puse o pereche de pantaloni kaki şi o bluză albă, pe care o legă cu un nod în jurul mijlocului. Apoi adăugă un colier de coral, brăţări uriaşe şi cercei-creole de aur. Îşi perie părul scurt şi negru şi-şi dădu cu rujul ei obişnuit roşu aprins. Nu fu satisfăcută de rezultat. Crima nu conferă senzualitate aspectului unei fete.

Aruncîndu-şi pe ea o geacă din piele roşie, luă liftul şi coborî în garaj, urcă în maşinuţa pe care o ura şi porni spre Concesiunea Franceză. Viaţa trebuie să meargă mai departe. Trebuia să acţioneze ca şi cum totul era în regulă.

Se opri în curte, parcă lîngă SUV-ul lui Lily şi apoi urcă treptele goale, pînă la verandă unde descuie uşa.

Vechea casă părea cumplit de tăcută. Nici măcar ticăitul ceasului nu deranja liniştea. Ceasul fusese al mamei lui Lily, adus din Franţa. Îl furase odată cu colierul şi stătuse totdeauna acolo, ca o muzică de fond în viaţa lui Lily. Acuma se oprise.

Superstiţioasă, Mary-Lou se cutremură. Deschise cutia şi mişcă uşor arătătoarele. Ceasul nu porni. Căută în sertarul de dedesubt, găsi cheiţa şi o introduse în broască. Se auzi un clinchet slab, apoi ceasul redeveni tăcut. Părea o prevestire rea, aşa că aruncă cheia înapoi în sertar şi-l trînti închizîndu-l.

Privi apoi în jur întrebîndu-se unde e canarul lui Lily; cel puţin cîntecele lui ar fi însufleţit puţin locul. Dar pasărea nu era acolo.

Gîndindu-se la colier, îşi aduse aminte că Lily îşi ţinea bijuteriile personale în seiful mic de pe perete din spatele şifonierului ei. Ştia unde era ascunsă cheia – sub un teanc de pulovere, pe al treilea raft de sus.

Nu erau prea multe, doar un inel cu un diamant mare, pe care îl purta Lily din cînd în cînd. Aproximativ cinci carate, estimă ea şi o culoare frumoasă. Îl băgă în buzunarul pantalonilor. Mai era şi un colier greu de aur şi o brăţară asortată; nişte cercei lungi din aur şi jad şi un pandantiv sau două. Teancul de documente pe care-l văzu erau actele casei. Nu era o pradă prea mare. Hotărînd că pentru moment ar fi mai bine să lase acolo cerceii şi colierul de

aur, în caz că cineva va veni să cerceteze, le băgă din nou înapoi alături de documente, încuie uşa şi cobora pe treptele şubrede din lemn ale pivniţei spre seiful mare, cînd sună telefonul.

– Da? rosti ea nerăbdătoare.

– Vorbesc cu domnişoara Chen? Mary-Lou Chen?

Era vocea unei femei, pe care însă nu o cunoştea.

– Da, răspunse pe un ton ce indica că era ocupată şi nu prea încîntată de întreruperi.

– Domnişoară Chen, la telefon Precious Rafferty. Verişoara lui Lily de la Paris.

– Ohooo! Întîi o izbi şocul, apoi frica.

– Domnişoară Chen, sînt aici în Shanghai...

– Eşti în *Shanghai?*

– Am sosit aseară. Trebuie să te văd. Am nişte veşti importante.

Mary-Lou realiză imediat că probabil Precious aflase de Lily.

– Ce fel de veşti?

O auzi pe Precious oftînd, apoi rostind:

– Prefer să vorbesc cu tine personal, domnişoară Chen. Pot să fiu acolo într-o jumătate de oră, dacă îţi convine.

Mary-Lou ezită. Dacă refuza, putea să pară suspect, la urma urmei era partenera şi cea mai bună prietenă a lui Lily.

– Sînt încîntată să cunosc orice rudă a lui Lily, zise ea adăugînd o notă mai caldă vocii. Lily spunea că are o verişoară în Franţa. Regret că nu e aici, să-ţi ureze personal bun sosit, dar printr-o coincidenţă, se află în Europa.

– Ştiu, zise Precious Rafferty trimiţîndu-i noi fiori de-a lungul şirei spinării. Atunci într-o jumătate de oră, domnişoară Chen.

În ciuda surprinzătorului apel telefonic, Mary-Lou nu uită de banii aceia ascunşi în seiful din pivniţă, profitul lui Lily din comerţul ilegal cu comori. Mai avea încă o jumătate de oră. Suficient timp să-i împacheteze, să-i pună într-o valiză şi apoi în portbagajul maşinii ei. Şi vorbind despre maşini, a lui Lily era mult mai bună decît a ei. Cheile probabil că sînt încă în contact. O va lua în stăpînire mai tîrziu.

ȘAIZECI ȘI UNU

Sam spuse că ar fi mai bine ca Preshy să o întîlnească singură pe doamna Chen, aşa că lăsîndu-l în ceainăria din apropiere, coborî aleea mărginită de căsuţele din spatele porţilor mari şi arcuite din piatră. Poarta lui Lily era vopsită verde. Preshy sună la sonerie şi aşteptă. Mary-Lou Chen răspunse la interfon şi apoi îi dădu drumul înăuntru.

Casa mare şi veche, cu grădina ei chinezească, cu podul, lotuşii parfumaţi şi peştişorii de aur, şi cu fîntîna răcoroasă ce susura, o făcu să se simtă ca şi cum ar fi pătruns într-o altă lume, încărcată de pace. Mary-Lou stătea pe treptele verandei aşteptînd-o.

– Eşti aşa de bună să intri, zise ea. Lily o să fie grozav de mîhnită că ţi-a ratat vizita, dar sper să mă pot descurca oferindu-ţi puţină ospitalitate, în locul ei.

Îi făcu semn lui Preshy spre camera de zi indicîndu-i un scaun, apoi se scuză plecînd să pregătească ceaiul.

Curioasă, Preshy privi în jur, notînd mobilierul sumar, duşumeaua lucioasă din bambus, masa de altar cu Buddha de aur. Era simplu şi destul de frumos şi pentru prima oară ar fi vrut să o fi cunoscut pe verişoara ei.

Mary-Lou se înapoie într-o clipă şi Preshy gîndi plină de admiraţie cît de adorabilă e, cu părul ei negru strălucitor, ochii minunaţi de ambră şi gura aceea plină şi roşie de la rujul, pe care ea n-ar fi îndrăznit niciodată să-l folosească.

Mary-Lou turnă ceaiul în ceşti mici albastre fără toartă. Apoi spuse:

– E realmente mare păcat. Lui Lily i-ar fi plăcut să te întîlnească. Eşti singura ei rudă? O privi pe Preshy interogativ, în timp ce-i oferea ceaşca cu ceai.

– Sînt singura ei rudă *europeană*. Nu cunosc nimic despre familia tatălui ei.

– Lily şi-a urît tatăl, zise Mary-Lou fără menajamente. Ea şi mama ei n-au mai ţinut legătura cu familia Song după ce a murit el, şi asta cu mulţi ani în urmă. Lily e foarte singură, zise ea părînd plină de regrete. Am încercat adesea – o, foarte adesea, mai mult decît vei şti vreodată – să o socializez, să participe la petreceri şi la diverse activităţi alături de mine, dar Lily e o singuratică. E dăruită muncii, adăugă zîmbindu-i candid lui Preshy. Lily are gusturi desăvîrşite în privinţa antichităţilor, dar desigur cea mai mare parte a afacerii ei e negoţul cu copii pentru turişti.

– Falsuri, zise Preshy.

– Dacă vrei să le spui aşa, deşi n-au fost vîndute niciodată ca autentice, întotdeauna au fost descrise ca nişte replici.

Ridică delicat din umeri, ceea ce o făcu pe Preshy să se întrebe dacă ar fi vreodată capabilă să facă vreo mişcare lipsită de graţie. Era ca şi cum se uita la o mică panteră tînără, în timp ce traversa camera luînd în mînă o figurină de plastic. Acesta e genul de obiecte pe care le vinde Lily, continuă Mary-Lou. Ne ajută să trăim.

Preshy o privi.

– Am pentru tine nişte informaţii rele, domnişoară Chen.

– Informaţii rele? Se încruntă arătînd interesată.

– Lily a fost la Veneţia. A avut loc un accident. Regret că trebuie să-ţi spun, dar Lily s-a înecat.

Mary-Lou se lăsă pe spătarul scaunului. Mica ei faţă se zbîrci şi ochii îi străluciră de lacrimi. Îşi încrucişă braţele pe piept, strîngînd din umeri, ca şi cum ar fi vrut să se protejeze.

– Dar *de ce* se afla Lily la Veneţia? întrebă ea. Am crezut că s-a dus la Paris... Chiar a menţionat că speră să te vadă...

Preshy se întrebă de ce Mary-Lou nu i-a spus asta mai devreme, dar se gîndi că probabil acesta era modul chinezesc de comportament. Poate că n-a vrut să discute cu o străină despre treburile personale ale lui Lily, deşi ştia că-i e rudă.

– Regret, spuse ea amabilă. Dar realitatea e că am adus-o pe Lily acasă, pentru a fi înmormîntată. Puse bucata de hîrtie cu adresa şi numărul firmei chinezeşti de pompe funebre pe masa scundă dintre ele şi îi spuse lui Mary-Lou că

aceştia aşteptau indicaţii. Am sperat că ai putea să ne ajuţi, continuă ea. Nu cunosc obiceiurile şi tradiţiile chinezeşti, nici măcar nu ştiu ceva despre familia ei sau cine îi sînt prietenii.

Mary-Lou păru că se adună. Apoi îi comunică că desigur va avea grijă de tot, că nu exista nici o familie sau prieteni apropiaţi, doar ea însăşi. Dacă domnişoara Rafferty ar fi bună să o scuze, era puţin zguduită şi avea nevoie să rămînă singură. Dar să nu aibă grijă, se va face tot ce e nevoie pentru Lily.

Cu promisiunea că va suna mai tîrziu, Mary-Lou o văzu plecată. La poartă, Preshy se întoarse pentru a spune la revedere, dar uşa era deja închisă. Biata fiinţă, reflectă ea. A fost un şoc teribil!

Sam aştepta în ceainărie, sorbind o băutură despre care spuse că se numea ceai *longjing*, şi de care pur şi simplu se îndrăgostise.

– Bate vodka! rosti Preshy gustîndu-l.

– Ce eşti tu, Rafferty? Un fel de reformator? O privi fix.

– Iartă-mă, iartă-mă... Nu e nevoie să fii atît de ţîfnos. Apoi zîmbi. Şi oricum, e adevărat. El îi aruncă o privire nimicitoare, dar ea continuă: Ei bine, oricum, Mary-Lou Chen e o frumuseţe şi o dulceaţă. O, Sam, cînd i-am comunicat veştile proaste, tînăra aceea adorabilă părea că se ofileşte chiar în faţa ochilor mei. Arăta ca un copil speriat.

– De ce speriat? M-aş fi aşteptat să fie şocată.

Ea se uită la el. Avea dreptate!

– Realmente habar n-am, zise ea. Dar a fost de acord să aibă grijă de funeralii. Mă sună mai tîrziu.

Mary-Lou avu într-adevăr grijă de aranjamentele pentru funeralii şi asta foarte eficient şi rapid, înainte de a mai putea fi puse şi alte întrebări.

– Înmormîntarea va avea loc mîine, o informă pe Preshy la telefon în aceeaşi după-amiază. La templul unde odihneşte mama lui Lily. Dacă doreşti să participi, te rog să fii la templu la prînz. Şi te rog să nu te îmbraci în negru. Nu e obiceiul nostru.

ŞAIZECI ŞI DOI

Mai tîrziu, în aceeaşi seară, sosi Sylvie pufnind furioasă.

– Nu mă meriţi, îi spuse ea lui Preshy îmbrăţişînd-o în holul hotelului *Four Seasons.* Mă martirizezi cu emoţiile tale, adăugă dramatizînd.

– Bine, răspunse Preshy. Cel puţin pot să mă folosesc de un martir. Va fi o schimbare, în comparaţie cu un beţiv.

– Care beţiv?

– Sam Knight. S-a pus pe băut.

– Nu mă surprinde, dacă stă în preajma ta. Sylvie se opri şi-i aruncă o privire pătrunzătoare. Ce face Sam Knight pe aici? Am crezut că s-a înapoiat în State.

– Şi-a schimbat hotărîrea. Preshy încercă să pară modestă, apoi rîse: ori are ceva de a face cu toată afacerea asta, ori a eşuat în faţa şarmului meu fatal.

– Ei bine, în mod cert, pentru Lily s-a dovedit a fi într-adevăr fatal, comentă Sylvie. Şi nu ţi s-a întîmplalt să te

întrebi, de ce dispar femeile cînd e prin apropiere Sam Knight, sau mai bine zis, de ce mor?

– De fapt, mi s-a întîmplat.

– Şi nu te-ai oprit asupra întrebării, dacă nu cumva s-ar putea să vii *tu* la rînd?

Urcară cu liftul în linişte, pînă la etajul lui Preshy, apoi tot în linişte se îndreptară pe coridorul luxos mochetat spre camera ei, pe care urma s-o împartă cu Sylvie.

După care, Presy zise:

– Sylvie, mă aflu la Shanghai din două motive. Unul a fost să o aduc acasă pe biata verişoară Lily. Celălalt, pentru că aici locuieşte Bennett. Şi Lily a spus că totul are legătură cu Bennett.

– Aşa că?

– Vreau să-l găsesc, dar n-am nici adresă şi nici număr de telefon, doar numărul de celular. Însă am carnetul cu adrese al lui Lily. N-am avut timp să mă uit încă prin el, dar sper să găsesc ceva acolo.

În timp ce Sylvie se descotorosea de neplăcerile călătoriei cu ajutorul unui duş, Preshy răsfoi carnetul pagină cu pagină, dar nu găsi nici un Bennett James.

– Aici nu e nimic, zise ea dezamăgită, cînd Sylvie ieşi din baie înfăşurată într-un halat şi cu un prosop în jurul capului.

Sylvie oftă cînd ridică receptorul şi ceru serviciul în cameră, unde comandă ceai şi pîine prăjită.

– Bine prăjită, îi instrui ea, şi asiguraţi-vă că o primesc fierbinte. Şi puţin somon afumat, vă rog. O salată? Nu, nu cred.... Cincisprezece minute? Mulţumesc.

Căzu obosită pe un scaun şi se uită prin carnetul cu adrese.

– S-ar putea să nu fie sub numele Bennett, presupuse ea. De exemplu, iată un Ben Jackson. Şi aici un Yuan Bennett. S-ar putea să merite să încerci.

În timp ce Sylvie îşi mînca pîinea prăjită, Preshy sună la cele două numere. Primul era un negustor de antichităţi, care îi spuse că făcea afaceri cu Lily, dar îi părea rău să audă că a avut un accident. Mary-Lou Chen i-a comunicat asta şi mîine va lua parte la funeralii. Cel de al doilea număr nu mai exista.

– Dar există o adresă, anunţă Preshy descifrînd mîzgăleala neglijentă a lui Lily. Poate că ar trebui să mă duc acolo, să aflu.

Sylvie îi aruncă o privire de avertisment.

– O, nu, zise ea. Fără mine nu pleci, iar eu mă culc acuma. Căscă. Nu face nimic nebunesc pînă nu mă scol, OK?

Dar cînd Sylvie începu să sforăie, în aproximativ două minute, Preshy îşi puse mantoul şi coborî scările. Aşa cum se aşteptase, Sam se afla la bar.

– Nu, iar tu! rosti el întorcîndu-se cînd ea îl bătu pe umăr. Nu poate un om să bea liniştit?

– Nu cînd e cu mine! Nu poate. Prietena mea Sylvie a sosit chiar acuma de la Paris. I-am arătat carnetul cu adrese al lui Lily. S-ar putea să fiu pe urmele lui Bennett.

Îi dădu carnetul şi el se uită la pagina cu numele Yuan Bennett.

– Crezi că e el?

Ea ridică din umeri.

– Cine ştie? Dar în mod evident Lily îl cunoştea şi acesta este cel mai apropiat nume de Bennett. Oricum telefonul e desfiinţat. Poate că nu locuieşte nimeni acolo.

– În regulă, mîine vom afla. Sam se întoarse la băutura lui.

Preshy se învîrti cîteva minute pe acolo, în speranţa că el va spune „în regulă, hai să mergem“, dar n-o făcu şi nici n-o rugă să rămînă şi să-i ţină companie. În final, abandonă ideea şi ieşi afară.

Shanghai strălucea ca o planetă nouă, sub lumina lămpilor cu halogen şi zgîrie-norii luminaţi sclipeau ca stelele în rai. Sute de oameni umpleau străzile şi aerul rece al nopţii era plin de aromele picante provenite de la tarabele cu fripturi, de pe marginea străzii. Făcînd semn unui taxi, Preshy urcă şi-i dădu şoferului adresa lui Yuan Bennett.

Era un bloc înalt dintr-un cavartal luxos, construit din granit roz lucios şi cu o pereche de lei masivi din bronz plasaţi afară, într-un unghi ciudat *fent shui*, meniţi să protejeze bunul *chi*. O fîntînă luminată susura în curte şi un portar în uniformă deschise portiera taxiului.

– Îl caut pe domnul Yuan Bennett, i se adresă ea plină de speranţă.

– Îmi pare rău, dar domnul Yuan nu mai locuieşte aici.

Deci era Bennett *Yuan* cel pe care-l căutase, nu Yuan Bennett şi probabil că nu Bennett *al ei*. Totuşi, trebuia să fie sigură.

– Am venit tocmai de la Paris să-l văd. Ai putea să-mi spui unde pot să-l găsesc?

– Regret mult, domnişoară, dar domnul Yuan a plecat, după ce i-a murit soţia.

– *Soţia*?

– Da, domnişoară. Ana Yuan era fiica unei foarte distinse familii din Shanghai. Doamna Yuan s-a dus la Suzhou, un loc plăcut şi cu multe canale, un fel de Veneţia a Chinei, aşa spune lumea.

– *Veneţia*, repetă Preshy înlemnită.

– Da, domnişoară. Din păcate, doamna Yuan s-a împiedicat, s-a lovit la cap şi a alunecat în canal. S-a înecat, domnişoară, şi n-ai văzut niciodată un bărbat mai distrus ca domnul Bennett. A încercat să descopere martori ai accidentului, dar n-a fost nimeni şi nimeni nu ştie de ce s-a dus ea singură la Suzhou, în ziua aceea. S-a spus că domnul Bennett a plîns în hohote la funeralii, dar n-a moştenit banii soţiei, aşa că nu şi-a mai putut permite acest apartament magnific. S-a mutat în curînd după aceea, domnişoară, şi de atunci nu l-am mai văzut.

Preshy îi mulţumi portarului şi îl rugă să-i cheme un taxi. Înapoi la hotel, îl găsi pe Sam tot la bar. Se strecură pe scaunul de lîngă el.

El o privi.

– Am crezut că ne vedem mîine. Să nu-mi spui că te-ai întors să-mi ții predici.

– Nu, deși ar trebui. Dar Sam, n-are să-ți vină să crezi! Și îi spuse povestea lui Bennett Yuan și cum soția lui s-a înecat în canalul de la Suzhou. Totuși nu pot să cred că e vorba de Bennett *al meu,* adăugă ea în final.

– Ha! De ce anume mai ai nevoie, Rafferty? De o mărturisire semnată? Sigur că el e. Sam se întoarse la băutura lui. Și oricum, de ce te-ai dus acolo singură? Ți s-ar fi putut întîmpla orice.

– Nu, o nu, zise ea blînd. Bennett nu mi-ar fi făcut rău niciodată. Și tot nu cred că e el, sînt doar niște coincidențe neesențiale.

Gemînd, Sam își goli paharul.

– Rafferty, zise el, ai nevoie de un consult la cap.

– Poate că asta am să fac. Coborî de pe scaun. Și astfel aș putea să aflu dacă să mă aștept la simpatie din partea ta.

– N-ai nevoie de *simpatie,* zise el în timp ce ea se îndepărta. Ai nevoie de creier!

Înapoi în cameră, o găsi pe Sylvie sforăind încet. Deschizînd televizorul fără sonor, Preshy se așeză și se uită la programele chinezești pînă dimineața, cu mintea plină de Bennett Yuan. S-ar putea oare ca cele două accidente soldate cu înec, să fie doar o coincidență?

ŞAIZECI ŞI TREI

Nu asistau decît vreo jumătate de duzină de persoane la funeraliile lui Lily şi trei dintre ei erau Preshy, Sylvie şi Sam. Preshy purta mantoul alb Valentino al mătuşii Grizelda, iar Sylvie vechiul ei taior bej Burberry, în timp ce Sam era îmbrăcat în negru, pentru că nu avea nimic altceva. Celelalte persoane erau: Mary-Lou Chen, splendidă într-o rochie chinezească de brocart, lungă şi albă, înfăşurată împotriva frigului şi cu mai multe rînduri de şaluri pentru cap; Ben prietenul de afaceri cu care vorbise Preshy la telefon; şi un bătrîn plăpînd cu o ţăcălie ţeapănă şi părul lung, îmbrăcat într-un veşmînt de ceremonie cenuşiu.

La templu aprinseră pachete de tămîie parfumată şi beţişoare subţiri de bambus, privind spiralele fumului ridicîndu-se în aer. Li s-a spus că acesta va însoţi spiritul lui Lily în călătoria spre paradis. Un mic grup de bocitori plătiţi mergeau în spatele sicriului, pe drumul spre terenul unde era mormîntul, bătînd din tobe şi ţimbale şi îngînînd

un fel de cîntec pentru morţi, urmaţi de o trupă de ştrengari murdari care rîdeau şi de un cîine vagabond.

Lacrimile inundau frumoasa faţă a lui Mary-Lou şi îşi aplecase capul plină de mîhnire. După înmormîntare, negustorul se duse să-i strîngă mîna pentru a-şi exprima regretul, apoi plecă în grabă. Ea rămase lîngă mormînt, cu bătrînul alături de ea, dar nu vorbeau. După cîteva minute, acesta se întoarse. Se îndreptă spre locul unde stăteau Preshy şi ceilalţi, făcînd temenele în timp ce strîngea mîna fiecăruia.

– Am mai venit odată la Lily, nu cu mult timp în urmă, zise el. Barba i se mişca în sus şi-n jos în timp ce vorbea şi ochii bătrîni erau blînzi de supărare. Am fost un prieten al mamei ei, care – înaine de a muri – mi-a lăsat ceva pentru Lily, pe care să i-l dau la aniversarea de patruzeci de ani. Această aniversare, după cum ştiţi, a avut loc doar cu cîteva luni înainte, aşa că am venit şi am vorbit cu ea. Şi i-am dat colierul, în frumoasa casetă din piele roşie, spunîndu-i totodată splendida lui poveste şi explicîndu-i ce valoare are.

Îl priviră surprinşi.

– Un colier?

El dădu afirmativ din cap.

– Şi nu un colier obişnuit, ci unul cu o istorie aproape la fel de valoroasă ca bijuteria însăşi. Înfiorat din cauza frigului, adăugă: dar acuma nu e momentul să vorbim despre bijuterii. Sînt sigur că vei găsi colierul bunicii tale printre bunurile ei, şi deci va deveni al tău. Îi băgă lui Preshy în mînă cartea lui de vizită. Sînt la dispoziţia ta, domnişoară

Rafferty, continuă el cu demnitate. Apoi mai făcu o plecăciune şi se depărtă pe cărarea spre poartă, printre copacii ce picurau condensul ceţii.

– Ce a vrut să spună cu colierul bunicii? întrebă Preshy. Oare e vorba de cel din fotografie?

– Fotografia care a dispărut, sublinie Sam.

– Ohooo, rosti ea realizînd ce voia să spună şi aducîndu-şi aminte că Bennett a fost singura persoană care a intrat în apartamentul ei.

– Şi aici intră în scenă Mary-Lou, bombăni Sam, care a acţionat destul de normal.

Normal! Preshy nu putea să recunoască cu uşurinţă ce mai era acuma „normal".

Mary-Lou veni spre ei cu mersul acela deosebit de panteră, zîmbind tristă în timp ce Preshy o recomanda celorlalţi.

Privindu-i în ochi, le mulţumi tuturor că au venit, cu o voce blîndă şi joasă.

– Am fost prietene din copilărie, Lily şi cu mine, zise ea. Două mici proscrise, numai pe jumătate chinezoaice, la şcoala aceea plină doar de chinezi, aşa că desigur ne-am împrietenit imediat. Acuma lucrurile stau altfel, cu greu mai contează cine eşti sau cine au fost părinţii tăi. Timpurile se schimbă, ştiţi şi voi, adăugă ea cu un zîmbet ezitant. Dar aş fi încîntată dacă mi-aţi face onoarea să ne ducem acasă la Lily, să bem un ceai.

Închiriaseră o maşină cu şofer şi acuma o urmară pe Mary-Lou înapoi la casa lui Lily. Cînd ajunseră, ea îşi

scoase şalurile şi arăta calmă şi frumoasă în rochia ei albă chinezească, lungă pînă la pămînt.

– Vă urez bun venit în numele lui Lily, zise ea cu vocea ei joasă şi răguşită şi, deşi era acoperită din cap pînă în picioare, Preshy se gîndi că într-un fel oarecare tot sexy arăta. O privire aruncată lui Sam îi confirmă că şi el băgase de seamă.

Ea şi Sylvie se aşezară pe marginea sofalei tari şi joase, dar Sam zise că preferă să rămînă în picioare. Mary-Lou servi ceaiul, împreună cu ruladă umplută cu pastă dulce de lotus, apoi luă loc pe un scaun din lemn de ulm, vizavi de ei.

– Am fost tristă să văd atît de puţini participanţi la funeralii, zise Preshy. Am sperat ca Lily să aibă mai mulţi prieteni, care să-şi ia la revedere de la ea.

Mary-Lou ridică din umeri.

– Ţi-am spus că era o singuratică. Ura să se socializeze, trăia doar pentru muncă.

– Sînt surprins că a face şi a vinde replici ale luptătorilor Xi'an poate însemna atît de mult pentru cineva, zise Sam sorbind din ceai. Începuse să-i placă foarte mult ceaiul chinezesc.

Mary-Lou deveni brusc nervoasă.

– Pare ciudat. Dar atît Lily cît şi eu am crescut într-un mediu sărac. Obsesia ei, domnule Knight, n-au fost luptătorii Xi'an, ci să facă bani.

– Şi a ta desigur? Ochii lui alunecară pe diamantul de cinci carate de pe degetul ei.

Ea ridică spre el minunaţii ei ochi de ambră.

– Categoric. N-am găsit deloc plăcut să fiu săracă.

– Atunci Lily trebuie că a lăsat o adevărată moştenire.

O umbră de iritare îi traversă faţa.

– Nu m-am uitat printre lucrurile lui Lily, domnule Knight. Dar lumea ei era foarte mică. Tot ce vedeţi aici, e tot ceea ce are. După cîte ştiu eu, adăugă apoi.

– Dar precis că are un avocat, cineva care avea grijă de afacerile ei şi care a întocmit un testament pentru ea.

– Ca orice chinez, Lily îşi ţinea afacerile personale numai pentru ea. N-am auzit niciodată să fi folosit un avocat şi eu lucrez cu ea de mulţi ani. Totuşi, ştiu că este un seif în dormitorul ei. Dacă era ceva personal, orice ar fi vrut ca nimeni altcineva să nu ştie de el, acolo este. Şi eu ştiu unde ascundea cheia. Lily schimba mereu locul ascunzătorii, adăugă ea cu o jumătate de zîmbet, dar uita întotdeauna unde era acesta, aşa că îmi spunea de fiecare dată şi mie. Cred că acuma se află sub puloverele din şifonierul ei. Sculîndu-se în picioare, adăugă: De ce nu ne ducem să vedem? O urmară în dormitor şi Mary-Lou pescui cheia de sub pulovere şi i-o dădu lui Sam. Deschide-l, i se adresă ea dînd la o parte hainele ce atîrnau şi scoţînd astfel la iveală uşa cenuşie a micului seif.

Existau foarte puţine înăuntru. Cîteva bijuterii de aur, cerceii de jad şi un teanc de hîrtii scrise în chineză. Mary-Lou le citi.

– Acestea sînt actele de proprietate ale casei, zise ea. I-a aparţinut familiei tatălui ei şi în cele din urmă tatălui ei.

Mama ei l-a moştenit pe el şi în final i-a revenit lui Lily. Desigur, acuma e destul de valoroasă.

– Ce se poate spune de conturile din bancă, de cutiile de valori? Sam îi aruncă o privire grea, dar Mary-Lou nu tresări.

– Există, desigur, un cont de afaceri. Şi aveţi libertatea, domnule Knight, să mergeţi prin toată casa şi să căutaţi orice fel de hîrtii sau valori. Lily avea doar patruzeci de ani, n-avea familie şi nu se aştepta să moară. Nu cred că i-a trecut prin cap să-şi facă testamentul.

– Atunci ce se va întîmpla cu proprietăţile ei?

Mary-Lou ridică din umeri. Acea ridicare din umeri felină, cum era obiceiul ei.

– Proprietăţile ei vor reveni celei mai apropiate rude în viaţă. Ceea ce presupun că este domnişoara Rafferty.

Preshy o privi surprinsă:

– O, dar nu cred... Vreau să spun că ai fost cea mai bună prietenă a ei, trebuie să-ţi revină ţie.

– Hai să vorbim despre asta mai tîrziu, o întrerupse Sam scurt. Între timp, dacă ai puţin timp, poate că ai putea să umbli prin casă să vezi dacă există şi altceva. Mai multe hîrtii în legătură cu conturile bancare, probleme legale, lucruri de genul acesta.

– Desigur, Mary-Lou îi însoţi pînă la uşă. Şi mulţumesc din nou pentru tot ce aţi făcut pentru Lily. A fost atît de tragic, să te îneci în felul acesta şi la Veneţia, dintre toate locurile din lume. Încă tot nu ştiu ce făcea ea acolo.

Cînd se urcară în maşină, Sam comentă:

– În mod categoric, ştie.

– Ce ştie? îl priviră fix Preshy şi Sylvie.

– Ştie ce făcea Lily la Veneţia. Ştie, deoarece şi ea a fost acolo. Era în avionul meu Veneţia-Paris.

– *O...Dumnezeule...* şopti Preshy. Crezi că are ceva de a face cu moartea lui Lily?

– Din ce alt motiv să fi fost acolo? Şi mai ştii ceva? Fac pariu că a avut ceva de a face şi cu fabulosul colier al bunicii tale.

ȘAIZECI ȘI PATRU

Înapoi la hotel, hotărîră ca Preshy să o sune pe Mary-Lou şi să o invite la un pahar, astfel încît Sam să-i poată pune întrebări, aşa că aranjară să se întîlnească la barul *Cloud 9*.

Mary-Lou sosi însoţită de o adiere de parfum scump, arătînd fermecătoare, şi în timp ce beau îi asigură că va cerceta toată casa după orice hîrtii legale, deşi se mira sincer să fi existat vreuna.

– Desigur, voi continua negoţul, adăugă ea sorbind obişnuita ei vodkă-martini cu trei măsline.

Preshy se gîndi că arăta extraordinar în costumul ei simplu negru, cu cerceii lungi ce sclipeau de sub părul negru lucios.

– N-avea grijă, zise ea, ia-o încet. Şi îţi doresc noroc în afaceri.

– Mulţumesc. Mary-Lou zîmbi modest, în timp ce aruncă o privire precaută prin camera vastă. Nu se ştia

niciodată; s-ar putea ca Bennet să se fi hotărît să revină la Shanghai şi să apară pe aici.

– De colier ce spui? întrebă Sam, observînd că figura lui Mary-Lou se încordă puţin.

Luă o gură din băutură, apoi spuse:

– Mi-e teamă că nu ştiu nimic despre vreun colier. Lily n-a purtat niciodată prea multe bijuterii, să ştiţi.

– Vorbesc de colierul bunicii ei, zise Sam ţintind orbeşte şi sperînd că şi-a atins ţinta. Dar nu obţinu nimic.

– Mi-e teamă că va trebui să las asta în seama domnişoarei Rafferty, zise Mary-Lou. Nu are nimic de a face cu mine.

Puţin mai tîrziu, Mary-Lou le spuse că trebuie să plece şi îşi luară la revedere, privind-o cum traversa sigură de sine barul acuma aglomerat.

– Domnişoară Chen, strigă Sam după ea. Se întoarse. Pot să te întreb ceva?

Ea dădu din cap.

– Desigur.

– Ai fost vreodată la Veneţia?

Ochii i se deschiseră mari.

– Regret, rosti calmă, dar n-am fost niciodată în Europa. Şi se întoarse continuîndu-şi drumul.

– Iar minte, comentă Sam. Mă întreb de ce oare?

Şi Preshy se întreba. Şi se mai întreba şi în legătură cu Sam. Fusese de atît de mare ajutor! Era oare scriitorul de romane poliţiste în căutarea unui subiect? Începuse să aibă

o impresie mai bună despre el; de fapt s-ar fi putut chiar să-l placă. În alte circumstanțe, desigur.

În noaptea aceea, neștiind ce altceva să facă, și pentru a se bucura de contactul cu cultura din Shanghai, cinară la clubul *Whampoa* de pe Bund, un loc elegant pentru luat masa și pentru făcut cumpărături. Sylvie îl alesese, din cauza bucătăriei lui chinezești moderne și, continuînd să discute despre Mary-Lou, se desfătară cu file crocant de țipar, pui îndopat și ouă în infuzie de ceai, ca și porc fiert înăbușit Su Dongpo. Apoi luară pere chinezești dublu-fierte cu migdale, ciuperci argintii și semințe de lotus, în timp ce gustau din infuziile fortifiante oferite de responsabilul cu ceaiul.

Sylvie remarcă că totul a fost de-a dreptul spectaculos și se duse să-l felicite pe bucătarul-șef, Jereme Leung, și să-i spună că o să încerce unele din ideile lui la *Verlaine*.

– Ei bine? întrebă Sam uitîndu-se la Preshy peste masă.

– Ei bine... ce? Îi aruncă o privire pe sub breton.

– Deci, tot mai crezi că sînt asasin?

Roșeața arzătoare îi încălzi obrajii.

– Ohoo, niciodată... Vreau să spun... Nu am.... se bîlbîi ea, apoi se opri.

– Nu mă minți, Rafferty. M-ai suspectat tot timpul că am ceva de a face cu asta. Și bănuiesc că nu ți-am dat nici un motiv să-ți schimbi impresia. Nu-i așa?

– Așa e. Dădu afirmativ din cap, apoi i-o trînti după obiceiul ei, direct din inimă: totuși, îmi place de tine.

Sam încă mai rîdea, cînd Sylvie se întoarse.

Dar, ceea ce spusese Preshy era adevărat. În ciuda tuturor celor ce păreau împotriva lui, ea realmente „îl plăcea“

Apoi terminară cu Shanghai-ul. Mary-Lou rămase tot un mister; Lily fusese îngropată lîngă mama ei şi a doua zi dimineaţă zburau înapoi spre Paris. Preshy spera ca verişoara ei să se odihnească în pace. Deşi, ştia că nu se va întîmpla aşa. Nu, pînă cînd nu va afla adevărul.

ȘAIZECI ȘI CINCI

PARIS

Înapoi la Paris, Sam luă o cameră la *Hotel d'Angleterre*, puţin mai jos pe aceeaşi stradă cu magazinul lui Preshy. Îşi lăsă geanta de voiaj acolo şi se întoarse în apartamentul ei.

Ea o sunase deja pe mătuşa Grizelda, cînd erau în drum spre casă, şi – ştiind cît de mult îi lipsea pisica – mătuşa ei o expediase pe Miau cu un curier special. Portăreasa ţîfnoasă îi dăduse drumul înăuntru şi o hrănise, aşa că acuma sosi alergînd cu un mieunat de bun venit. Preshy o sărută şi o luă în braţe vorbindu-i blînd şi oferindu-i nişte bunătăţi pisiceşti. Apoi făcu o cafea şi se duse şi se aşeză pe sofaua de vizavi de Sam, privind melancolică grătarul gol al căminului.

– N-avem nici o dovadă că Mary-Lou a fost la Veneţia, zise ea.

– Nu, dar poliţia ar putea să cerceteze zborurile avioanelor şi la biroul de imigraţie. Nu avem dovada nici că Bennett James, sau Bennett Yuan, sau cine e el, şi-a ucis soţia, dar pun pariu pe cămaşa mea că aşa e. Şi unul dintre ei a ucis-o şi pe Lily.

– Cum poţi să spui aşa ceva? Îl privi fix. Nu există nici o dovadă pentru nimic din toate astea. Şi oricum, autopsia a demonstrat că Lily s-a înecat. Moartea ei a fost un accident.

– Şi tot aşa a fost şi cea a Anei Yuan. Trebuie s-o urmăreşti pe Mary-Lou, insistă Sam. Cineva a ucis-o pe Lily, pentru colierul bunicii tale. Iar eu *ştiu* că ea a fost la Veneţia.

– Dar nu pot, zise Preshy simţind cum o podidesc lacrimile. Ultimile luni fuseseră extenuante; pur şi simplu nu mai putea.

Sam îşi trecu exasperat degetele prin păr, gemînd:

– *De ce nu?* Ţi-e frică să afli adevărul.

Temperamentul ei se aprinse.

– Ce vrei să spui?

– Of, hai Rafferty, admite, nu vrei să afli că perfectul şi dulcele Bennett, ca şi frumoasa şi trista Mary-Lou, au legătură cu moartea lui Lily.

– Încetează! Se întoarse. Pur şi simplu lasă-mă în pace, de ce n-o faci?

Sam se ridică în picioare.

– Necazul cu tine, Rafferty, e că întotdeauna crezi numai bine despre toată lumea.

– Şi necazul cu tine, Sam Knight, este că tu *niciodată* nu crezi ceva bun despre cineva. Şi oricum, nu i-ai fost de nici un ajutor poliţiei, în aflarea celor întîmplate cu soţia ta.

Se priviră unul pe altul peste prăpastia de animozitate ce se deschisese între ei, ca deplasarea unor plăci tectonice la un cutremur.

Sam dădu din cap.

– Ai dreptate, zise el. Dar ştii vechea zicală „două adevăruri nu înseamnă neapărat un neadevăr“ Ei bine, de data aceasta vechea butadă e corectă.

Preshy îl privi cum îşi ia haina de pe spătarul unui scaun.

La uşă, se întoarse pentru a o privi. Îşi aduse aminte de ghicitorul de la templu care-i prezisese „Răspunsul la cea de a doua întrebare se află într-o femeie“ şi el ştia că femeia aceea e Rafferty. Doar că ea nu va putea să se descurce deloc cu acest mister.

– Sună-mă, dacă te răzgîndeşti, zise el, închizînd uşa în urma lui.

Lacrimile îi înţepară lui Preshy ochii. Era epuizată din cauza zborului îndelungat cu avionul şi uzată de întîmplările din ultimile cîteva zile. Sam n-avea dreptul să o trateze în felul acesta. Şi nici măcar nu-i mai *plăcea* de el. N-o să-l mai sune *niciodată*. Şi dacă o va suna el, nu-i va vorbi. Niciodată de acum înainte.

Plîngînd, chemă Boston-ul la telefon.

– Ce se întîmplă? întrebă Daria.

Preshy putea să audă zgomotul farfuriilor ce zdrăngăneau; în mod clar Daria se afla în bucătărie, fără îndoială pregătind ceva bun. Ar fi vrut să fie acolo, unde toată lumea era normală, reconfortantă, fără secrete şi fără asasinate. Îi istorisi Dariei toată povestea şi ce îi spusese exact Sam.

Cînd termină, nu se mai auzea nici un zgomot de farfurii şi cratiţe ciocnindu-se. În loc de asta, se aşternuse liniştea. În final, Daria rosti:

– Şi nu crezi că Sam s-ar putea să aibă dreptate, Presh? La urma urmei, a murit o femeie. Ştiu că s-a spus că a fost un accident, dar aşa zisa prietenă a lui Lily era acolo, Sam a văzut-o. Şi ea a minţit în legătură cu asta. Şi ce spui de soţia lui Bennett? Dacă e acelaşi om, şi în mod evident Sam aşa crede, chiar dacă nu şi tu, Bennett nu ţi-a vorbit niciodată de *ea*, nu-i aşa? Şi a murit în exact acelaş mod ca Lily. Ceva nu e în regulă, Presh. Unul dintre ei a ucis-o şi e timpul să faci faţă acestei realităţi. Şi poate să faci ceva în legătură cu asta.

Cam ce? se întrebă Preshy amărîtă mai tîrziu, în timp ce-şi făcea patul. Stînd lungită dar trează în întuneric, cu trupul reconfortant de cald al lui Miau ghemuit pe pernă şi torcîndu-i în ureche, se gîndi că cel puţind pisica nu putea pune întrebări şi pretinde răspunsuri. Sau acţiune.

ȘAIZECI ȘI ȘASE

A doua zi dimineață era sub duș, cînd sună telefonul. Ignorîndu-l, lăsă apa fierbinte să-i încălzească oasele, întrebîndu-se de ce poșta telefonică nu prelua mesajul. Totuși, funcționase în ultimile cîteva săptămîni.

Dar țîrîitul continuă și continuă, și deodată îi trecu prin minte gîndul îngrozitor că poate s-a întîmplat ceva. Ceva rău... S-a întîmplat ceva cu Supe-Kid? Din ce alt motiv ar fi continuat cineva să sune așa? Înnebunită ieși de sub duș, aproape o călcă pe Miau, care stătea exact dincolo de ușa de sticlă părînd supărată. Nici pisicii nu-i plăcea sunetul telefonului... Și *continua* să sune....

Apucînd un prosop, Preshy fugi în dormitor și ajunse la telefon exact cînd se opri din sunat. Căzu pe pat, ștergîndu-se pe cap. Așteptă cîteva minute, dar cînd acesta nu mai sună, se întoarse în baie și începu să-și ungă picioarele cu o loțiune. Se întreba dacă n-ar trebui să o sune pe Daria, dar dacă ar fi fost Daria, în mod cert ar fi chemat din nou. Apoi,

s-ar fi putut să fie mătuşile ei, sau Sylvie. Sau Sam, deşi pentru că nu-şi mai vorbeau, nu se putea să fie el. Doar dacă, gîndi ea plină de speranţă, n-a sunat-o pentru a-şi cere iertare.

Privindu-se în oglindă, începu să se ungă pe faţă cu o cremă ce garanta că înlătură ravagiile timpului. Poate că ale timpului da, dar ce făcea cu stressul? Putea chiar *să numere* ridurile fine din jurul ochilor; avea deja laba-gîştii!

Sări în sus cînd ţîrîitul telefonului străpunse din nou liniştea. Miau scoase un mieunat, iar ea se izbi de pat cu degetul mare de la picior, cînd alergă să răspundă. Înfiorată de durere, ţopăind pe un picior şi cu celălalt strîns în pumn, apucă telefonul. Pur şi simplu ştia că e Sam şi nu mai voia să-l lase să continue să sune, iar şi iar, în felul acesta.

– Dacă eşti tu, Sam Knight, zise ea rece, nu mai vreau să vorbesc cu tine niciodată.

Se lăsă o lungă tăcere, apoi o voce familiară rosti:

– Preshy, sînt eu, Bennett. Rămase un întreg minut înlemnită din cauza şocului. Sîngele păru că i se scurge din creier şi avu impresia că va leşina. Genunchii îi cedară şi căzu pe pat, cu telefonul încă strîns în mîna amorţită. Preshy? Te rog răspunde-mi, continuă el. Am nevoie să vorbesc cu tine. Am nevoie să-ţi explic...

Bennett vorbea cu ea... spunea că are nevoie să o vadă, să-i explice...

– Te rog, vorbeşte cu mine, Preshy, zise el cu un ton cald şi insistent, ce-i aminti miile de momente intime, petrecute chiar acolo în patul ei. Poate că n-ai să mă ierţi, dar cel

puţin permite-mi să-ţi spun varianta mea din toată povestea. Te rog, Preshy, te rog, iubito, vorbeşte cu mine.

– Nu vreau să mai vorbesc cu tine niciodată, zise ea surprinsă să descopere că totuşi avea glas.

– Înţeleg. Crede-mă! Ştiu ce simţi, dar vreau să mai ştii, Preshy, că indiferent ce s-a întîmplat, eu întotdeauna te-am iubit. Tot ce-ţi cer este să ne vedem, măcar timpul necesar cît să mă explic. Preshy, nu mai pot să continui viaţa, cu aceasta povară a vinovăţiei pe umeri.

Ea se întinse pe perne, cu ochii strîns închişi. Lacrimile i se strecurau pe la colţuri, pe obraji şi în urechi. *Nu se aşteptase să se simtă astfel. Crezuse că a terminat cu el. Se terminaseră şi Zilele Regretelor... Mergi mai departe... O nouă viaţă înainte... Viaţa cu V mare... Şi numai în cîteva minute a fost redusă la o epavă tremurătoare...*

– Întotdeauna te-am iubit, Preshy, insistă Bennett. Dar ţi-am ascuns adevărul; de aceea nu mai pot trăi aşa. Iată de ce nu mai pot suporta. Şi, cu toate că e prea tîrziu, nu văd altă cale de ieşire. Adevărul e că nu aveam bani, Preshy. Eram un tip sărac, nenorocit pentru că mă îndrăgostisem. Adu-ţi aminte noaptea cînd ne-am întîlnit. Ţi-am spus că te-am urmărit? M-am îndrăgostit chiar în acea clipă, şi de atunci nu s-a schimbat nimic. Şi n-am putut să te mint, n-am putut să mă însor cu tine şi să trăiesc cu minciuna cu care mă înconjurasem. Şi nici nu puteam să-ţi spun adevărul. Totul devenise prea mult pentru mine. Singura soluţie era să plec. N-am vrut să te rănesc. Mi s-a părut cel mai corect lucru pe care puteam să-l fac. Ea nu scoase nici o vorbă.

Preshy, mai eşti pe fir? Se lasă o lungă tăcere, în timp ce el aştepta răspunsul. Vorbeşte cu mine, iubito, continuă el cu ceva în voce, parcă plîngea – ca şi ea.

– Nu ştiu de ce m-ai sunat, Bennett, rosti ea în sfîrşit ridicîndu-se şi uscîndu-şi lacrimile. N-avea intenţia să se mai lase din nou cucerită de cuvintele mieroase şi de declaraţiile lui de dragoste.

– Trebuie să te văd, zise el. Trebuie să mă laşi să-ţi explic. Trebuie să mă ierţi, Preshy, deoarece numai atunci pot... am putea... să mergem mai departe. Sînt aici, la Veneţia. Locul unde am fost atît de fericiţi. Să ne întîlnim la Veneţia, draga mea. Te implor. Dacă ai putea să mă vezi, Preshy! Stau în genunchi şi te implor să ne întîlnim aici şi să mă laşi să-ţi explic. Trebuie să ai încredere în mine. Închise ochii din nou, tăcută, imaginîndu-şi-l pe Bennet îngenunchiat şi implorînd-o. Mai e ceva, continuă el cu vocea liniştită deodată. Ştiu cine a ucis-o pe Lily. Şi n-am fost eu. Crede-mă! Îţi voi spune totul cînd vii aici. Şi, eşti şi tu în pericol, Preshy.

Doamne, Dumnezeule! Oare ce zicea? Se gîndi la biata Lilly, care o avertizase şi ea că e în pericol, iar acuma Bennett îi spunea acelaşi lucru. Trebuia să-l vadă. Să afle adevărul. Pentru liniştea ei personală. Să pună în ordine toate lucrurile. Sau o vor urmări întreaga viaţă.

– Am să mă întîlnesc cu tine, Bennett, zise ea calmă. Voi fi acolo la noapte.

Vocea lui păru că se înalţă de bucurie şi uşurare, cînd spuse:

– O, iubito, va fi minunat să te văd din nou. Are să-ţi placă aici. E vremea Carnavalului, festivalul acela păgîn, cînd toată lumea poartă măşti şi e costumată, pretinzînd că e cineva care de fapt nu e. Ştii, adăugă el părînd inspirat, am să iau bilete la bal. De ce să nu-ţi aduci şi tu un costum? Vom pretinde că nu ne cunoaştem unul pe altul şi vom lua totul de la început, ca doi proaspăt cunoscuţi.

Preshy încercă să-şi imagineze cum ar fi fost, dar nu putu. Trecutul era prea bine fixat în mintea ei, pentru a pretinde că e altcineva. Părea că pentru moment a uitat totul despre Lily şi despre pericolul ce o pîndea şi pe ea, atît era de încîntat de ideea de a o vedea din nou.

– Dă-mi numărul de telefon, fu tot ce rosti ea. Te sun cînd sosesc.

– Nu numai că te iubesc mai mult ca oricînd, Preshy, au fost ultimile lui cuvinte, înainte de a închide. Dar întotdeauna am făcut-o.

Şi în ciuda ei însăşi, în ciuda tuturor evenimentelor petrecute, în ciuda lui Lily, în ciuda tututor întrebărilor din mintea ei, Preshy încă se mai întreba dacă nu cumva e adevărat.

Stătu pe pat îndelung, gîndindu-se la Bennett. N-avea nici o îndoială că ceea ce intenţiona ea să facă era corect. Trebuia să pună un sfîrşit, în privinţa morţii lui Lily şi întregului acest episod dezastruos. Şi, de asemenea, avea nevoie să afle adevărul despre el şi cine era el în realitate.

ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

Repede, înainte de a-şi schimba hotărîrea, sună şi obţinu un loc într– un avion de la prînz spre Veneţia. Apoi începu să împacheteze. Poate că sugestia lui Bennett, în legătură cu deghizarea pentru carnaval, era la urma urmei o idee bună. Putea să se uite la el, fără ca el să ştie.

Îmbrăcămintea de la nuntă încă mai atîrna în fundul şifonierului, unde o ascunsese în punga de plastic. Acuma scoase capa tivită cu blană. Va fi o costumaţie perfectă; capa de nuntă pe care ginerele n-o văzuse niciodată. O strînse fără milă într-un pachet şi o îndesă în sacul de voiaj. Îmbrăcă blugi negri, un pulover negru col-roule şi nişte cizme moi, cu tocul jos. N-avea nevoie de altceva, deoarece nu avea intenţia să-şi piardă timpul pe acolo. Ceea ce îi aminti că totuşi avea nevoie de un loc unde să stea.

Sună la *Bauer*, dar ei îi comunicară că din cauza Carnavalului nu mai aveau camere libere. Toate hotelurile din Veneţia sînt pline, i-au spus ei. Aşa că sună la Informaţii

Turistice şi primi numele unei *pensione* mică, de lîngă Rialto. Acolo se va duce!

O sună pe portăreasă şi o convinse să vină în lipsa ei să hrănească pisica, apoi se întrebă pe cine să mai sune.

În mod cert pe Sam nu-l va suna, deoarece n-ar fi făcut decît să se bage în treburile ei şi în afară de asta, nu mai vorbeau. Şi avea nevoie să facă această treabă singură. Nu o sună nici pe Sylvie din acelaşi motiv şi pentru că ar răsturna cerul şi pămîntul şi i-ar spune că e nebună, ceea ce era adevărat, dar acesta era felul în care trebuia să acţioneze. Nu o va suna nici pe Daria. Dar trebuia să o sune cel puţin pe mătuşa Grizelda, pentru a-i spune unde se duce. Şi de ce.

Totuşi fu uşurată cînd nu i se răspunse, deoarece ştia care ar fi fost comentariul mătuşilor. Că îşi pierduse minţile şi că nu trebuia pentru nimic în lume să se ducă. Jeanne menajera nu răspundea niciodată cînd mătuşile erau plecate, deoarece adesea interlocutorii vorbeau limbi străine şi o zăpăceau, aşa că mesajul fu preluat de robot.

– Bună, eu sînt. Vreau doar să vă spun că mă duc la Veneţia să mă întîlnesc cu Bennett. Vrea să mă vadă, pentru a se explica. Mi-a spus că ştie cine a ucis-o pe Lily. Nu el. Trebuie cel puţin să-i dau ocazia de a se justifica. Nu-i aşa? adăugă ea mai puţin sigură decît voia să pară. Oricum, mă duc la Veneţia să mă întîlnesc cu el. Am nevoie să fac asta. Acolo e vremea Carnavalului şi toate hotelurile sînt pline, aşa că voi sta fi la pensiunea *Mara*, lîngă Rialto. Lăsă numărul de telefon şi continuă: sînt acolo doar pentru o noapte. Asta e tot ce-mi trebuie, pentru a rezolva situaţia.

Cel puţin aşa sper. Şi realamente am nevoie să ştiu adevarul despre Lily. Totuşi, nu vă faceţi griji, nu intenţionez să fac nimic „nebunesc“, adăugă cu un mic rîs nervos. O să fiu bine. E ceva ce trebuie să fac singură. Vă iubesc...

În curînd îl va vedea iar pe Bennett şi, în timp ce avionul se rotea deasupra aeroportului *Marco Polo*, se întreba cum se va simţi în clipa aceea.

Ţipătul Grizeldei îi făcu pe toţi să alerge. Venea din camera ei şi Mimi, Jeanne, Maurice şi cîinii sosiră toţi în cîteva secunde. Incapabilă să vorbească, Grizelda se afla în pat, frecîndu-şi faţa cu mîinile pentru a nu leşina. Arătă spre telefon şi îngînă cuvîntul *mesaj.* Mimi apăsă butonul şi vocea lui Preshy umplu camera: „*Mă duc la Veneţia să mă întîlnesc cu Bennett...Vrea să mă vadă, să se explice... spune că ştie cine e asasinul lui Lily... am nevoie să fac asta...*“

– *O... Doamne... Dumnezeule!* Mimi căzu pe pat lîngă Grizelda, în timp ce Jeanne se grăbi să aducă pahare cu apă cu gheaţă, iar Maurice deschise ferestrele după aer. Nebuna naibii! exclamă Mimi. Trebuie s-o oprim!

Grizelda dădu din cap aprobator.

– Sună-l pe Sam, zise ea gîlgîind apa. Trimite-i un avion. Spune-i că ne întîlnim cu el la Veneţia.

Mimi făcu ce i se spusese. Sam răspunse de la primul apel.

– Dacă eşti tu, Rafferty, adu-ţi aminte că nu vorbim.

– Ei bine, în curînd o veţi face, aşa sper, răspunse aspru Mimi. Apoi îi spuse toată povestea. Du-te la aeroportul *Orly*, adăugă ea. Te va aştepta un avion. Ne întîlnim pe *Marco Polo.* Chiar acuma, Sam!

Nu trebui să i se spună de două ori. În mai puţin de cinci minute se afla în taxi şi, o oră mai tîrziu, era în avionul particular Cessna, cu patru locuri, în drum spre Veneţia.

La fel şi Mimi cu Grizelda, dar ele erau într-un Gulfstream. Pentru moment stăteau încordate şi tăcute. Totuşi, din cînd în cînd Grizelda gemea:

– Cum poate fi atît de proastă? Cum poate? Iar Mimi răspundea:

– Pentru că încă n-a învăţat totul despre bărbaţi, de asta. Nebuna naibii încă îşi mai închipuie că e îndrăgostită.

Pe *Marco Polo*, îl aşteptară pe Sam timp de o oră. În sfîrşit, veni alergînd spre ele, lung şi subţire în geaca lui de piele neagră şi cu blugi. Luară un taxi acvatic pînă la Rialto şi se îndreptară spre pensiunea *Mara*, unde li se spuse că *signorina* şi-a făcut rezervarea la ei, dar acuma nu era acolo.

Sam încercă să sune pe celularul lui Preshy, dar era închis, aşa că Grizelda sună la *Cipriani* şi folosindu-şi toată influenţa, căpătară camere. În timp ce aşteptau pe malul canalului, lîngă San Marco, pentru ca şalupa de la *Cipriani* să-i ia, Sam o sună din nou pe Preshy. Tot fără răspuns.

La hotel, pe cînd cele două mătuşi urcară să se refrişeze, găsi barul şi rămase meditînd cu un triplu-espresso în faţă. Era în pom – avea nevoie să nu-şi piardă cumpătul, pentru nimic în lume, dacă voia să o scoată pe Preshy din toate astea. Îi era foarte frică pentru ea.

Cînd se lăsă întunericul, Veneţia se trezi la viaţă. Gondolele pline de petrecăreţi costumaţi bizar şi mascaţi străbăteau canalele, iar bărcile cu motor înţesate se grăbeau

în sus și-n jos, însoțite de valuri înspumate, cu încarcatura lor de doctori de pe vremea ciumei cu ciocuri în loc de nas și de prostituate cu părul roșu, înfășurate în plase de pescuit și cu pene stacojii în păr. Muzica se dezlănțui cînd începură balurile și străzile înguste mișunau de petrecăreți mascați. Rîsetele și cîntecele izvorau de dincolo de zidurile vechi, stîrnind ecoul peste lagună, iar jocurile de artificii umpleau cerul cu milioane de stele. Era Carnavalul de la Veneția.

Sam se afla la cel de al doilea espresso, cînd formă din nou numărul lui Preshy. *Nimic.* O sună la *pensione.* Nimic. Grizelda și Mimi i se alăturaseră și stăteau tăcute, privind artificiile fără să le vadă. Fețele lor erau trase de grijă și el nu găsi nici un cuvînt de încurajare.

– Nu știu unde e, rosti el, dar mă duc pînă acolo.

Ele săriră în picioare.

– Venim cu tine.

– Nu. Nu trebuie! Nu voia să le sperie spunîndu-le cît de periculos era. Vă rog, zise el, lăsați-mă să am eu grijă de tot. Vă sun imediat ce aflu ceva.

– Promiți? întrebară amîndouă deodată și el dădu afirmativ din cap, dar reflectă că aceasta doar dacă va reuși să dea de Preshy la telefon, pentru că șansele de a o găsi prin oraș, ale cărui străduțe înguste erau pline de petrecăreți anonimi, erau mai mici decît se putea imagina. Oricum, mătușile nu-i respectară dorința. În loc de asta, luară următoarea ambarcațiune cu motor spre Piazza San Marco. Se aflau chiar în spatele lui.

ȘAIZECI ȘI OPT

VENEȚIA

Preshy stătea la *Quadri's*, dar nu se gîndea la Bennett, se gîndea la Sam. Şedea chiar la aceeaşi masă de lîngă fereastră, unde stătuseră împreună ciorovăindu-se, cu băuturile în faţă. Acuma, aproape că ar fi dorit să fie aici, cu ea. *Aproape,* reflectă ea, dar nu de tot. Era o femeie pe picioarele ei şi avea nevoie să-şi dovedească ei însăşi că putea să facă asta singură.

Era îmbrăcată cu capa de brocart de la nuntă, cu gluga tivită cu blană lăsată pe spate, şi o mască cu pene pe faţă. Cu părul ei, cu noua tunsoare scurtă, se îndoia că Bennett o va recunoaşte, ceea ce-i convenea de minune. Sigur, *ea îl* va recunoaşte. Cum să nu poată, cînd fiecare linie a feţei şi a trupului lui era gravată pentru totdeauna în mintea ei?

Nervoasă, luă o nouă înghiţitură din cafeaua fierbinte cu alcool. Acum înţelegea ea de ce bea Sam. Era în căutarea curajul beţivului, bînd pentru a-şi trece zilele, de cînd dispăruse soţia lui. Cu excepţia faptului că, spre deosebire de Leilani, Bennett s-a întors.

Afară se făcuse întuneric şi ceaţa începuse să se rostogolească peste lagună, aşa cum se întîmpla iarna, în vîrtejuri mari de vapori cenuşii, ca în filmele horor alb-negru din anii cincizeci, cînd era vorba de zombi şi de creaturile din Lagunele Negre.

Îşi scoase telefonul din geantă, îl deschise şi sună la numărul lui Bennett. El răspunse imediat, ca şi cum l-a aşteptat, gîndi ea.

– Preshy, zise el cu voce răguşită, plină de emoţie. Ştia că era ea; aşteptase telefonul ore întregi. Sînt aşa fericit, de-abia aştept să te văd.

Ea nu răspunse, în loc de asta întrebă:

– Unde ne întîlnim?

– N-ai să ghiceşti niciodată unde are loc balul. La Palazzo Rendino! M-am gîndit că va fi un loc perfect pentru reîntîlnirea noastră. De ce să nu ne întîlnim acolo? Şi apoi vom discuta.

Ea consimţi.

– OK!

– Eu voi fi costumat, sper că şi tu ţi-ai adus ceva?

– Da.

– Port un costum de doctor de pe vremea ciumei, zise el cu o urmă de rîs în glas. Ca aproape mii de alţi tipi, în seara

asta. Mantie neagră, pantaloni trei sferturi negri, pălărie tricorn şi pe faţă o mască albă. Crezi că o să mă recunoşti?

– Cum s-ar putea să nu? afirmă ea.

– Şi *tu* cum vei fi deghizată?

– Va trebui să aştepţi şi să vezi. Ne întîlnim la *Palazzo*, adăugă apoi şi închise.

Telefonul sună aproape imediat. Nu răspunse. După cîteva minute totuşi, curiozitatea puse stăpînire pe ea şi ascultă mesajul:

– Rafferty, unde dracu' eşti? striga Sam. Mătuşile tale mi-au spus ce s-a întîmplat. Ţi-ai pierdut complet minţile? Am încercat să te sun, iar şi iar, şi acuma mă aflu în mijlocul lagunei, în drum spre Piazza San Marco. *Ştiu* că acolo eşti. Sună-mă. Şi nu face nimic, mai tîmpit decît ai făcut deja.

Era la Veneţia. „Nu face nimic mai tîmpit!" spunea el. Cum ar fi să *te* întîlnesc *pe tine,* gîndi ea. Sam avea talentul să i se pună mereu în cale. Aproape că era consolator să fie din nou în compania lui Bennett. Cel puţin el a fost întotdeauna drăguţ cu ea. E drept, înainte de a o părăsi.

ȘAIZECI ȘI NOUĂ

Bennet mergea pe aleea ce se desfăşura pe o latură a Palazzo-ului Rendino şi unea mica piaţetă pavată cu pietre pătrate, cu canalul. Muzica răzbătea zgomotoasă prin ferestrele deschise şi felinarele luceau în ceaţa ce acoperea totul ca o mantie cenuşie, ajungînd la cîţiva centimetri deasupra apei. Bărci şi gondole festive, pline cu tineri beţi, apăreau în continuare din ceaţă, în zarva ţipetelor şi a hohotelor de rîs. Toţi erau mascaţi, toţi erau anonimi. Nici nu se putea o scenă mai perfectă, pentru ceea ce voia el să facă.

Costumul lui era însoţit de instrumentele purtate de doctorii care îi îngrijeau pe bolnavii de ciumă, în timpul marii epidemi care a bîntuit Veneţia în Evul Mediu, aşa că ducea cu el „toiagul ciumei“, un băţ folosit pentru a-şi atinge pacienţii cînd îi examinau, evitînd în felul acesta să se molipsească. Cu excepţia faptului că băţul lui Bennett era mai greu, dar mascat în joacă cu nişte panglici frumoase.

Nu era prea diferit de cel pe care-l folosise cînd şi-a ucis soţia, pe Ana apoi pe Lily.

Se uită la ceas. Era aproape o oră de cînd a vorbit cu Preshy. Era nerăbdător să o vadă sosind.

Piazza San Marco fu inundată de mulţimea agitată a dansatorilor. Pentru orchestră fusese montată o scenă şi sunetul trompetelor ţîşnea din uriaşele megafoane, izbindu-se de vechile ziduri şi stîrnind ecou. Tot oraşul se distra în marile pieţe, în palate şi pe ambarcaţiuni.

Dar străzile înguste, mărginaşe, ce duceau în aceste pieţe, erau goale. Magazinele şi restaurantele erau închise şi ceaţa se rostogolea ca nişte fuioare de bumbac, apropiindu-se atît de mult de figura lui Preshy, încît de-abia putea să vadă la treizeci de centimetri în faţă. Splendida ei capă de nuntă tălăzuia în urmă, în timp ce se grăbea, cu tocurile joase ale cizmelor ei negre şi moi ciocănind pietrele pavajului. După cîteva minute se opri şi privi în jur. Nu văzu decît ziduri cenuşii anonime, învăluite în ceaţă. Nu-şi aminti să fi trecut mai înainte pe acest drum, dar în seara asta totul părea altfel, ca şi cum însăşi Veneţia se deghizase. Pe aici nu existau trecători şi nervoasă, grăbi paşii. Sigur, în curînd va da peste un punct de reper, o cafenea, un magazin pe care să le cunoască.

În timp ce traversa poduleţul de piatră, auzi paşi în spatele ei. Brusc un doctor al ciumei ţîşni din ceaţă, urmat de o jumătate de duzină de alţi bărbaţi şi femei mascaţi. El

flutură spre ea toiagul ciumei şi ea ţipa îngrozită, dar rîsul lor se auzi batjocoritor şi plecară mai departe.

Mai puţin sigura acuma că era corectă hotărîrea luată, ar fi vrut să-l fi rugat pe Sam să vină cu ea. Scoţîndu-şi telefonul din buzunarul blugilor, formă numărul. Răspunse imediat.

– Te rog spune-mi unde eşti, rosti el. Te implor, Rafferty, spune-mi.

– Mă aflu în drum spre *Palazzo Rendino.* Se presupune că acolo mă voi întîlni cu Bennett. Are loc un bal din cadrul Carnavalului. El e îmbrăcat cu un costum de doctor al ciumei şi poartă mască albă. Am crezut că totul va fi în regulă, dar acuma mi-e frică. Deodată, la capătul aleii, observă o piaţetă pe care o cunoştea. Sînt aici, continuă ea în timp ce uşurarea o făcu să realizeze ce înspăimîntată fusese în realitate. Totul va fi bine, doar că am fost îngrozită, singură pe străzile astea mărginaşe.

– Stai acolo! îi porunci Sam. Aşteaptă-mă. Şi Rafferty.... indiferent ce faci, *nu* vorbi cu Bennett. Nu te apropia de el. Okay?

– Okay, răspunse ea cu voce slabă, după care el închise.

Telefonul lui Sam sună imediat. Era Grizelda.

– Unde eşti? întrebă ea.

– În drum spre *Palazzo Rendino*, se întîlneşte acolo cu Bennett.

– Nu, fără mine n-o va face, se repezi Grizelda şi închise telefonul.

Preshy se opri ezitînd într-un colţ al piaţetei. Se întreba care ar trebui să fie următoarea mişcare, cînd simţi o pereche de braţe cuprinzînd-o şi inspiră parfumul familiar al coloniei lui Bennett.

– Iată-te, adorabila mea Preshy, îi şopti el în ureche. În sfîrşit!

Se răsuci în braţele lui – şi privi terifianta mască albă a doctorului ciumei. Totuşi erau ochii extraordinar de albaştri ai lui Bennett ce străluceau în spatele ei; vocea lui Bennett ce spunea cît e de fericit că o vede; Bennett mărturisindu-i cît de bine era că a venit şi că îi va permite astfel să-i explice... să-i poată explica tot şi că va avea grijă de ea şi o va păzi de asasinul lui Lily.

Hipnotizată, îl privea fix.

– Arăţi atît de frumoasă, zise el, şi chiar mascată te-am recunoscut după mers. Gluga îi căzuse pe sapte şi el ridică mîna pentru a-i atinge casca aurie a părului. Ţi-ai tăiat părul, zise el părînd întristat. Părul a fost primul lucru pe care l-am observat la tine. Îşi aminteşti că ţi-am spus, Preshy?

Ea continua să-l privească fix, ca un mic animal surprins în farurile ochilor lui. Muzica ce izvora din *Palazzo* îi bîzîia în urechi. Parcă nu era ea însăşi, parcă nu era realmente acolo, parcă era altă femeie care îl asculta pe Bennett şi cădea iar sub vraja farmecului său.

În străfundurile minţii auzi vocea Dariei: „*Treizeci de Zile de Regrete,* spunea ea. *Treizeci de zile în care poţi plînge şi geme... apoi totul a trecut... Mergi mai departe... Ai o nouă viaţă înainte...*“ Îl auzi şi pe Sam spunîndu-i că

nu era o Precious. *„În mod clar eşti o Rafferty“, îi spusese el. Era puternică, era o femeie nouă. Era ea însăşi, nu mai era căţeluşul lui Bennett.*

Se smulse din braţele lui.

– Spune-mi de ce m-ai chemat aici. Şi fă-o bine, Bennett, pentru că n-am încredere în tine. Vreau să ştiu exact de ce m-ai părăsit în faţa altarului. Vreau să ştiu cine a ucis-o pe Lily. Şi spune-mi adevărul despre tine. Explică-mi tot. Ascult.

Un motoscaf plin de flori lansă un semnal din sirenă, cînd trecu pe alături, iar pasagerii sunară spre ei din trompete. Bennett îi ignoră, cu ochii fixaţi într-ai ei.

– Am să-ţi spun exact de ce sînt aici, rosti el cu tonul acela blînd persuasiv, pe care îl folosise întotdeauna cînd vorbea cu ea. Desigur te iubesc, ţi-am spus asta, dar mi-a fost ruşine. Şi am să-ţi spun şi despre Lily. Dar mai înainte, tu deţii ceva de care eu am nevoie! Brusc, o apucă de capa aurie şi o smulse deoparte privindu-i gîtul, ca şi cum se aştepta să vadă ceva acolo. Spune-mi unde e colierul, întrebă el în continuare, cu vocea aceea blîndă ce-i stîrnea fiori lui Preshy pe şira spinării.

Îngrozită, făcu un pas napoi. Desigur! De aceeea a vrut să vină la Veneţia. A crezut că are la ea nepreţuitul colier. *O Doamne, O Doamne,* şi aşa nebună cum era, căzuse în capcană! Se întreba disperată unde era Sam. Aruncă repede o privire în jur prin piaţeta pustie căutînd o scăpare. *Palazzo* şi petrecăreţii dinăuntru erau atît de aproape, dar ar fi putut tot atît de bine să fie la milioane de kilometri depărtare.

– Nu am colierul, zise ea, a fost furat de mult.

– Ba da, îl ai. *Ştiu* că ţi l-a dat Lily. O înconjură din nou cu braţele, ţinînd-o atît de strîns încît nu putea să se mişte. E pentru noi, Preshy, adăugă el. Am un cumpărător. Vom fi bogaţi şi voi putea să mă însor cu tine, fără să-mi fie ruşine. Tot ce te rog e să-mi spui unde e.

– E în camera mea de la *pensione*, minţi ea. Apoi imediat ar fi vrut să n-o fi spus, deoarece dacă se vor duce la *pensione*, Sam nu va putea să o mai găsească. Şi nu putea nici să-i dea telefon. *Unde, of Doamne, oare unde era?*

Bennett o apucă de mînă.

– Vom lua o barcă pînă acolo, rosti şi o trase după el, în timp ce cobora scările ce duceau spre canal. Observînd o gondolă goală apropiindu-se, îi dădu drumul la mînă o secundă, pentru a-i face semn să oprească. Preshy nu-şi dădu seama cum, dar în acea clipă pur şi simplu zbură de lîngă el, cu capa fluturîndu-i în urmă ca nişte aripi, şi ajunse din nou sus, pe aleea de lîngă *Palazzo*.

Continuă se fugă pe aleile întunecoase şi tăcute. Ceaţa i se lipea de ochi. De-abia putea să vadă. Cu răsuflarea tăiată, trebui să se oprească. Şi atunci auzi paşi.

Se întoarse, alergînd acuma înapoi de-a lungul canalului, aproape la întîmplare. *Trebuia* să-l întîlnească pe Sam la *Palazzo*. Era singura ei şansă. Dar iar se rătăcise. Şi oare nu erau paşii lui Bennett ce se auzeau în faţa ei? Sau în spate?

Luminile de la *Palazzo* străbătură deodată ceaţa şi cu un strigăt de mulţumire alergă într-acolo.

Dar Bennett apăru din alee. O apucă, încleştîndu-i braţul în jurul gîtului şi apăsîndu-l cu putere.

Se sufocă, gîfîi după aer şi ochii îi ieşiră din orbite. Acuma îi vorbea din nou şi cuvintele diavoleşti păreau că ţîşnesc din el, în timp ce-i spunea în sfîrşit adevărul.

– N-am simţit *nimic* pentru tine, Precious, zise el. *Absolut nimic.* Nu am vrut decît banii tăi şi am plănuit sa o ucid mai întîi pe Grizelda, pentru a fi sigur că-ţi vor reveni. Apoi te-aş fi ucis şi pe tine. Grizelda a reuşit să scape, dar oricum, cînd am aflat că nu-ţi lăsa ţie banii şi că nu exista nici un fel de testament, am plecat. Eşti o femeie neînsemnată, Preshy, rosti el cu voce joasă, calmă, mătăsoasă. Ca toate celelalte. Nu contezi în viaţă. Nu oferi nimic, ca şi cealaltă entitate aruncată în canal. Singura ta valoare e colierul. Acuma, fii fată bună, Preshy, şi spune-mi unde e *pensione*, şi unde ai ascuns colierul. Ori te ucid chiar în clipa aceasta.

Cuvintele lui o izbiră ca nişte pumnale. Toate visele ei trecute, atît de frumoase, se prăbuşiseră. Nu mai rămăsese nimic de jelit, cu excepţia propriei ei prostii personale. N-o iubise niciodată. Nici măcar n-o urîse. Pentru el nu însemna nimic. O ucisese pe Lily. Şi acuma era pe cale să o ucidă şi pe ea.

Furia o pătrunse ca o descărcare de adrenalină. Să fie blestemată dacă va muri. Dar nu era suficient de puternică să se lupte cu el şi să scape. Trebuia să se gîndească rapid. Dacă i-ar spune unde se află colierul, ar ucide-o. Dacă nu i-ar spune, tot ar ucide-o. Panicată, luptă să se elibereze dar braţul lui se strînse şi mai tare în jurul gîtului ei, încît nici

măcar nu putea să țipe. Însă auzi pași apropiindu-se, ciocănitul feminin al unor tocuri înalte răsunînd pe aleea din spatele lor.

Le auzise și Bennett. Întoarse capul doar o fracțiune de secundă... Și se trezi uitîndu-se în țeava unui pistol.

Mătușa Grizelda stătea acolo, înfășurată în cea de a doua cea mai bună blană de nurci a ei, cea tunsă și de culoare bleumarin, ținînd ceea ce i se păru lui Preshy a fi un revolver cu mînerul bătut cu perle. Mimi se afla alături de ea, toată în alb și argintiu, cu părul ei blond sclipind din cauza condensului ceții, arătînd ca o Valkyrie răzbunătoare. Cele două păreau că ieșiseră din filmele cu James Bond ale anilor șaizeci.

Vocea Grizeldei tremura ușor cînd spuse:

– Dă-i imediat drumul nepoatei mele, sau te împușc.

– Hai! Trage! Bennett o ținea pe Preshy în fața lui, cu brațele reținute la spate. Deși, de ce vrei să mă împuști, nu-mi dau seama. Tocmai îi spuneam nepoatei tale ce mult o iubesc, îi ceream scuze și îi explicam ce s-a întîmplat. Tot ce trebuie să facă e să-mi spună unde e colierul și apoi e a voastră.

Privind umbrele din spatele lui, Mimi încercă să tragă de timp.

– Ce colier? întrebă ea.

Dar Bennet observase unde i se îndreptase privirea. Se întoarse pentru a se uita, exact în clipa în care Sam se aruncă asupra lui. Îi dădu drumul lui Preshy și ea căzu jos cu o bufnitură, cu Bennett deasupra ei și cu Sam deasupra

lui. Grizelda se îndreptă spre ei, continuînd să agite revolverul iar Mimi începu să strige după ajutor.

Apoi Preshy nu mai fu sigură ce s-a întîmplat. Întinsă la pămînt, cu faţa lipită de pietrele pavajului şi lipsită aproape de respiraţie, auzi împuşcăturile ce parcă se sincronizau cu muzica şi zgomotul unor picioare ce alergau. *Apoi altă împuşcătură.*

O, doamne! Mătuşa Grizelda l-a ucis.

Se ridică în picioare şi o văzu pe Grizelda uitîndu-se la pistolul ce fumega în mîna ei, pe Mimi cu mîinile lipite de urechi ţipînd, iar pe Sam fugind după Bennett.

Acesta ajunse la canal, dar Sam era chiar în spatele lui. Acolo se afla o ambarcaţiune goală de la petrecere, ancorată de stîlpul vărgat cu albastru al debarcaderului *Palazzo-ului*. Bennett voi să sară în ea, piciorul i se împiedică de margine, alunecă şi căzu, izbindu-se cu capul de stîlpul în dungi. Se clătină pe picioare, se balansă încoace şi-n colo, apoi cu o plescăitură căzu în apă, pe spate.

Preshy alergă spre canal, împreună cu ceilalţi. Apa neagră şi rece se unduia blînd. Ceaţa cenuşie o acoperi ca un giulgiu. Nici urmă de Bennett. Era un accident perfect.

ŞAPTEZECI

– L-am împuşcat, rosti mătuşa Grizelda cu voce tremurătoare.

– Nu pe Bennett l-ai împuşcat, Grizelda, ci pe mine. Sam îşi scoase geaca şi îi arătă sîngele ce se scurgea încet din braţul lui.

Şocată, Grizelda îşi acoperi gura cu mîinile.

– O, regret aşa de mult! Oscar îmi spunea întotdeauna că sînt o trăgătoare îngrozitoare şi că probabil cîndva am să omor pe cineva.

– Dar nu astăzi, mulţumesc lui Dumnezeu. Sam o privea pe Preshy, care continua să fixeze apa. Ca şi cum, gîndi el furios, se aşteaptă ca Bennett să învieze în orice clipă. Dumnezeule, va învăţa vreodată ceva? Omul acela tocmai încercase să o ucidă. Aducîndu-şi aminte să fie amabil, chiar dacă ea îi făcuse pe toţi să intre în încurcătura asta, ce acum va trebui descurcată cu ajutorul poliţiei, cu care în felul acesta va avea din nou de a face, continuă: Haide,

Rafferty! Bennett s-a dus şi nici unul dintre noi nu-l va regreta. Nu mă îndoiesc că şi-a ucis soţia şi pe Lily. Omul era cel mai periculos tip de sociopat. Ar fi ucis pe oricine i-ar fi stat în cale.

– Ştiu, răspunse cu amar Preshy. Cuvintele lui Bennett încă o ardeau şi clătină din cap, încercînd să le uite. Tot ce *trebuia* să-şi amintească era răutatea ce se ascundea în spatele ochilor aceia de un albastru intens, în spatele vocii melodioase ce ştia cum să rostească vorbe atît de dulci şi în spatele acelui şarm, pe care-l modela cu mare artă. Regret că te-am băgat în toate astea, adăugă ea obosită. A fost vina mea şi accept toate responsabilităţile. Îşi scoase telefonul din buzunar. Sun la poliţie şi le spun tot.

Sam o apucă de mînă.

– O, nu, nu face asta! Ia-le pe Mimi şi pe Grizelda şi duceţi-vă la hotel. Am eu grijă de poliţie.

Preshy îi aminti că nu trebuia să-şi permită să aibă legătură cu o altă moarte misterioasă, iar el intenţiona acuma să-şi ia întreaga responsabilitate în privinţa poliţiei. Putea deja să vadă titlurile ziarelor: *„Suspect de crimă implicat într-un alt deces."*

– Nu te pot lăsa să faci asta, zise ea.

– Nu ai de ales. Şi, odată pentru totdeauna Rafferty, fă ceea ce ţi se spune.

– Dar ce se întîmplă cu braţul tău? întrebă Grizelda îngrijorată.

– Sînt încîntat să afirm că unchiul Oscar avea dreptate în ce te priveşte. Dar am văzut mai mult sînge curgîndu-mi

din nas. Aşa că, du-te. Plecaţi toate. Ne întîlnim în curînd. Şi amintiţi-vă, a fost un accident. Nu ştiţi nimic de el. Nici măcar n-aţi fost vreodată pe aici. Nimeni nu vă va întreba, desigur, pentru că numele voastre nu vor fi menţionate. Staţi liniştite. În regulă?

Cele trei femei se îndreptară încet spre Piazza San Marco, unde luară prînzul la *Cipriani*. Sus, în apartamentul Grizeldei, comandară cafea şi fursecuri dulci asortate, pentru că spunea Mimi, aveau nevoie de un aport de zahăr, după toate cele prin cîte trecuseră. Apoi Preshy le povesti exact ce s-a întîmplat cu Bennett, că el a fost cel care a încercat să o arunce pe mătuşa Grizelda de pe şosea şi tot ce i-a spus ei.

– Mă simt.... neînsemnată, zise ea cu lacrimi în glas. Sînt doar o altă entitate, cum a spus el, şi – dacă m-ar fi ucis – era exact ceea ce mi se cuvenea.

– Oamenii ca Bennett sînt neînsemnaţi, zise Mimi cu violenţă. Nu i-a păsat de nimeni niciodată, în afară de el însuşi.

– Şi uite unde l-a dus asta. Grizelda se aşeză lîngă Preshy. O înconjură cu braţele şi continuă: *Cherie,* nu e posibil să crezi ceea ce ţi-a spus omul acela înspăimîntător. Fiecare cuvînt a urmărit doar să te rănească. Arunca cu săgeţile otrăvite ale cuvintelor în tine, cu intenţia să te doboare, pentru ca el să te poată manipula. Sînt încîntată că a murit, Preshy. Şi ştii ceva? Nici măcar nu mi-ar fi păsat dacă l-aş fi împuşcat eu. Maître Deschamps m-ar fi apărat. *Crimă pasională*, ar fi numit-o el şi sînt sigură că n-aş fi luat decît

vreo doi ani într-una din închisorile cele mai drăguţe. Aş fi suportat de bunăvoie condamnarea, pentru tine, fetiţa mea.

– Dar acuma Sam face asta, zise Mimi.

Şi apoi comandară şi mai multă cafea şi mai multe dulciuri.

– După toate cele întîmplate, cred că avem nevoie de o schimbare, i se adresă Grizelda gînditoare lui Mimi. O croazieră în jurul lumii, poate?

– Va trebui să mergem la cumpărături, zise Mimi. Ia gîndeşte-te la toate lucrurile bune, pe care le putem cumpăra pe preţuri de nimic în China.

– Mimi! Grizelda o privea fix.

– O, ei bine, poate că vom ocoli China, fu repede de acord Mimi. Se spune că Japonia e de preferat pentru perle, totuşi.

Mimi întotdeauna vorbeşte fără să gîndească, îi trecu prin minte Grizeldei, resemnată.

ȘAPTEZECI ȘI UNU

Se iviseră zorile cînd Sam părăsi în sfîrşit *polizia*, după ce-şi făcuse depoziţia. Le spusese că a văzut un om căzînd în canal lîngă Palazzo Rendino. Credea că numele lui e Bennett Yuan sau Bennett James. Poliţia i-a pus întrebări, i-a controlat paşaportul, au vrut să ştie ce ocupaţie are, ce făcea acolo, şi unde stătea.

– Sînt împreună cu contesa Von Hoffenberg, la *Cipriani*, răspunse el. Mă duceam la balul de la *Palazzo*, cînd am văzut ce s-a întîmplat. Desigur, am alergat să văd dacă-l pot ajuta, dar era prea tîrziu. N-a mai dat nici un semn de viaţă.

Totul e adevărat, Bennett a murit într-un accident provocat de el însuşi, gîndi el obosit, în timp ce se îndrepta spre hotel prin aleile pline de urmele sărbătorii, pe lîngă perechi obosite îmbrăcate tot în costumele lor fanteziste, pe lîngă orchestranţi ce-şi strîngeau instrumentele, în Piazza San Marco; apoi într-o şalupă a hotelului, ce pluti pe canalul ce-i luase lui Bennett James Yuan viaţa, ca o justiţie finală, pe

care familia chineză a soţiei lui ar fi găsit-o meritată. Zeii răi ai Fluviului Dargon l-au cerut şi şi l-au luat. Şi nici Sam, nici Rafferty, nici mătuşile nu aveau nici o responsabilitate în asta.

Înapoi la hotel, cînd Sam intră pe uşă, cele trei femei stăteau una lîngă alta pe sofa, cu ceştile de cafea strînse în mînă, cu ochii mari şi alerţi, aşteptîndu-l.

– Ei bine? întrebă Grizelda pentru toate.

– E în regulă. Totul s-a terminat. Poliţistul a spus că nu va fi singurul cadavru pe care-l vor pescui din canal în dimineaţa aceasta. Oamenii beau, apoi se ceartă; se întîmplă la Carnaval.

Mimi îi turnă nişte şi cafea el o sorbi recunoscător. Se simţea gol pe dinăuntru, secătuit. Rafferty ar fi putut să fie ucisă şi n-ar fi fost decît vina lui, pentru că o lăsase singură. Exact cum o lăsase şi pe Leilani. Deodată, aproape doborît de oboseală şi emoţie, căzu pe un scaun.

În timp ce-şi bea cafeaua, le povesti tot ce a vorbit cu *polizia,* şi că erau liberi să plece.

– Dar ce se va întîmpla cu Bennett? întrebă Preshy cu voce mică. Nu putea să se abţină, trebuia să ştie.

– Cînd îl vor găsi, îl vor identifica. Şi îl vor expedia la Shanghai, bănuiesc. Ridică din umeri. Nu mai e problema noastră.

Preshy simţi cum i se ia o greutate de pe inimă. Şi ea însăşi era cu aproximativ cinci kilograme mai uşoară, puţin cam ca atunci cînd a trebuit să-şi tundă părul.

– Hai să ne întoarcem la Paris, zise ea obosită. Am nevoie să mă duc acasă.

Trupul lui Bennett fu găsit a doua zi dimineaţă şi identificat după paşaport şi de la biroul de imigraţii. Călătorea sub numele Bennett Yuan şi consulul chinez informă familia Yuan de moartea lui. După autopsie, cadavrul fu returnat familiei Yuan din Shanghai.

Şi în mod ironic, Bennet urma să fie înmormîntat ca un om bogat, aşa cum voise toată viaţa lui să fie.

ŞAPTEZECI ŞI DOI

Mary-Lou auzi ştirea despre Bennett, cînd dădu peste fata de la clubul de sănătate.

– Tragic, rosti fata cu ochii înlăcrimaţi. Un bărbat aşa de frumos, aşa de încîntător. De ce oamenilor buni li se întîmplă totdeauna numai lucrurile rele? întrebă ea tristă.

– Într-adevăr, de ce? comentă calmă Mary-Lou, deşi în sinea ei tremura.

Desigur, moartea lui Bennett Yuan reţinu atenţia mass mediei, dar spre deosebire de soţia lui, nu i se acordă mare importanţă şi nici înmormîntării lui. Mary-Lou nu simţea nimic. Doar uşurare. Se întreba ce se întîmplase cu colierul, dar amintindu-şi că acesta fusese cauza tuturor necazurilor ei, hotărî că nu mai vrea să ştie.

Acuma avea propria ei viaţă, ocupîndu-se de negoţul cu antichităţi al lui Lily. Nimeni altcineva nu venise să pretindă ceva, aşa că preluase afacerea în întregime şi de la

moartea lui Lily locuia singură în căsuţa aceea frumoasă, unde cîndva complotase distrugerea prietenei ei.

Dacă Mary-Lou ar fi avut conştiinţă, ar fi judecat mai clar. Furase cîţiva dolari aici, cîţiva dincolo – aşa că ce? N-a ucis pe nimeni, nu-i aşa? Şi acuma se întîlnea cu cineva pe care îl cunoscuse şi Lily, un elveţian care acţiona ca agent pentru un colecţionar de artă bogat. Dacă ar fi avut colierul, acuma ar fi fost momentul.

ŞAPTEZECI ŞI TREI

VENEŢIA

Preshy sorbi din grappa, încercînd să se adune. Se simţea tot nesigură. Totul se întîmplase atît de repede, abia acuma începuse să-şi amintească în amănunt oroarea îngrozitoare de a fi prinsă în cursă de Bennett, ştiind că intenţionase să o ucidă. Singurul lucru bun ce ieşise din asta era că nu căzuse din nou sub fascinanţia ochilor lui albaştii şi a vorbelor de dragoste mieroase. I se împotrivise, îi spusese că nu voia să mai audă nimic. Tot ce voia era adevărul şi slavă Domnului, asta a fost ceea ce a primit. O lovise în toate sentimentele ei şi Bennet avusese sfîrşitul pe care-l merita. Un sfîrşit de care doar el era vinovat. Iar Sam, dragul de Sam, pe care îl suspectase atît de nedrept că e implicat, a fost de fapt eroul ei. El şi mătuşile i-au salvat viaţa.

Ochii îi întîlnira pe ai lui peste buza paharului și îi zîmbi. Surînsul lui de răspuns era plin de tandrețe.

Apoi sună telefonul. Şi clipa fu ratată.

Răspunse Sam. Vorbi foarte puțin, nu puse nici o întrebare. Cînd lăsă receptorul jos, se întoarse spre ele.

Ochii lui îi întîlniră din nou pe ai ei.

– Era agentul meu, care suna de la New York, zise el cu o voce perfect calmă, ceea ce o făcu pe Preshy să se simtă prost. Mi-a spus că a fost găsită o geacă roșie, pe stîncile de lîngă casa de pe plajă. Poliția crede că e a soției mele. Vor să mă întorc acolo. Bănuiesc că trebuie să mă duc de bunăvoie, sau mă vor ridica pentru interogatoriu.

Preshy auzi cum mătușilor li se tăiase răsuflarea.

– Ce vei face? întrebă ea șocată.

– Desigur, am să mă duc. Cunosc geaca. *Este* a lui Leilani, dar era grea şi de ce ar fi îmbrăcat-o ea într-o noapte caldă de vară, nu ştiu.

Preshy nu ezită.

– Vin cu tine. Auzi din nou suspinul mătuşilor.

– Nu, n-ai să vii.

– De ce?

– Pentru că nu vreau să fii implicată. În afară de asta, ai trecut prin destule.

– Dar sînt implicată, răspunse ea cu violență. Sînt implicată în problemele tale, Sam

Knight. Tocmai mi-ai salvat viața. Chiar te aştepți să plec, atunci cînd ai necazuri?

– Hei, ridică el din umeri, n-ai nici o obligație!

– Vin, şi asta e tot! rosti ea în final.

– Destul de corect, fu de acord mătuşa Grizelda.

– Şi am veni şi noi să te susţinem, adăugă Mimi, dar probabil că eşti încîntat să fii doar cu Preshy.

Sam dădu din cap zîmbind, în timp ce le mulţumea.

– O să fie bine, zise el. Dar singur, adăugă apoi privind-o pe Preshy.

– Ea va merge cu tine, interveni energică mătuşa Plecaţi, plecaţi imediat! Ocupă-te de tot. Am un avion ce vă aşteaptă pe aeroportul *Marco Polo.* El încercă să protesteze, dar ea refuză să asculte. Şi, Sam, continuă ea în timp ce se depărtau. Sîntem alături de tine, din toată inima.

Sam fu foarte tăcut în timp ce avionul îl ducea spre casă. Stătea cu ochii închişi şi Preshy spera că a adormit. Arăta atît de epuizat. De fapt, secătuit, ca un om care ajunsese la capătul puterilor. Nu mai bea. În ultimile zile, curajul beţivului fusese lăsat în urmă.

ȘAPTEZECI ȘI PATRU

ȚĂRMUL PERIFERIC

Pînă la urmă aterizară pe micul aeroport local. De acolo, Sam plecă direct la secția de poliție, în timp ce Preshy își făcea rezervarea la un motel. Se va afla acolo pentru el, pentru cînd va avea nevoie de ea.

Stătea lungită în pat, uitîndu-se la canalul CNN, ascultînd cum trec minutele, gîndindu-se la Sam, cum s-au întîlnit cu totul întîmplător și cum viețile lor par acuma inexorabil împletite.

Închise ochii și-i văzu fața îngustă și ridată, ochii căprui îngrijorați în spatele ochelarilor demodați, trupul înalt și subțire, ce era în largul lui în blugi și în geaca veche de piele, acuma cu o gaură în ea de la glonțul rebel al mătușii Grizelda. Sam era felul de bărbat care n-ar fi părăsit niciodată o femeie la greu și de aceea știa, fără nici o umbră de

îndoială, că ar fi protejat-o pe blînda Leilani cu propria lui viaţă. Exact în felul în care a protejat-o pe ea.

Telefonul sună.

– Vin să te iau, zise Sam obosit. Cumpărăm ceva de mîncare şi mergem la casa de pe plajă. Dacă îţi convine şi ţie!

Preshy îi spuse că e de acord şi ieşi afară să-l aştepte. Cînd Mustang-ul negru împrumutat trase lîngă ea, sări în sus şi aruncă o privire rapidă spre faţa lui. Era încruntată.

– Cum a fost? întrebă ea.

– În regulă. Ridică din umeri. Conduseră în linişte cam două cvartale, apoi el se opri lîngă un magazin, intrară şi cumpărară pîine, unt, lapte, cafea şi două cutii cu bame.

Drumul pe strada ce se întindea de-a lungul coastei era sălbatic şi bătut de vînt, cu oceanul cu talazuri mari şi înspumate înaintînd şi retrăgîndui-se, prevestind începutul unei furtuni de iarnă. Cotiră apoi pe o alee nisipoasă, ce-i conduse printre şirul de copaci de tamarisk pe care îi plantase Sam acum zece ani, spre casa simplă acoperită cu şindrilă cenuşie, înconjurată de verandă şi cu vedere larg deschisă peste dune, spre ocean.

Umerii lui Sam căzură. Pe faţa lui se citeau emoţii diferite: plăcere, uşurare, disperare. Îşi îndreptă spatele şi o privi.

– Bine ai venit acasă la mine, zise el blînd. Apoi o luă de mînă şi urcară împreună treptele de lemn, pînă în casă.

Înauntru era doar o singură cameră mare şi simplă, cu un cămin masiv din piatră în centru şi pereţii acoperiţi de picturi mari şi sumbre, executate, ghici Preshy, de Leilani.

Dar cînd Sam deschise obloanele electrice din metal, ce protejau casa de vijelii şi de furtunile de iarnă, se umplu deodată de o lumină clară, magică şi cenuşie ce părea, îi trecu ei prin gînd, ca şi cum apăruseră zorii. Atît de translucidă şi perlată, atît de curată şi clară; era ca şi cum te-ai fi aflat la prora unui vapor mare, în mijlocul oceanului.

– Nici nu e de mirare că o iubeşti, zise ea. Îţi taie răsuflarea.

– Atunci ieşi afară şi respiră, zise el. Şi plecară rămînînd pe punte, inhalînd aerul rece, proaspăt şi sărat, ascultînd vîntul ce şuiera printre copáci şi marele ocean tălăzuind.

– Mai jos, chiar pe plajă există un rîu cu apa calmă şi mlaştini, spuse Sam. Sînt şi sălcii, unde raţele îşi fac cuibul şi mangrove cu rădăcinile lor răsucite înfipte adînc în nămol şi acoperite cu perdele de muşchi spaniol, ca nişte pînze de păianjen de Halloween. Şi vara e o altă lume, plină de soare, cu mici ambarcaţiuni cu pînze albe străbătînd orizontul şi o lumină cu totul diferită, mai aurie şi mai albastră.

– Fac pariu că e şi umed, zise Preshy gîndindu-se la părul ei şi reuşind să-l facă să rîdă. E mai bine, gîndi ea. Cel puţin poate să rîdă, deşi tocmai petrecuse două ore cu poliţiştii care-i puseseră întrebări în legătură cu dispariţia soţiei lui. Ea încă nu-l întrebase ce s-a întîmplat. Ştia că dacă va voi, îi va spune.

În timp ce Sam făcea focul, ea încălzi bamele şi taie cîteva felii din franzelă. El aduse o sticlă de vin şi două pahare.

– Roşu de Carolina? întrebă ea gustînd suspicioasă.

– Ei? răspunse el, ridicînd o sprînceană întrebătoare.

– Ei bine, nu e Bordeaux, rîse ea. Dar e al naibii de bun, în special într-o după-amiază friguroasă şi vîntoasă, după o călătorie lungă şi extenuantă.

– Şi după un interogatoriu extenuant, rosti el obosit aşezîndu-se lîngă ea la blatul de la bucătărie placat cu ceramică albă. Ea luă o gură din vin şi aşteptă să continue. Au găsit geaca lui Leilani, zise el, aruncată pe plajă nu departe de aici. O geacă roşie căptuşită, de iarnă. „Era vară şi cald în noaptea în care a dispărut soţia ta" mi-a spus detectivul. „De ce crezi că a trebuit să se îmbrace cu o astfel de geacă?" I-am răspuns că nu ştiu, era o enigmă. „Deoarece, căptuşeala ei se îmbibă mai bine cu apă, ajutînd astfel pe cineva să se ducă la fund!" a adăugat poliţistul. Preshy respiră adînc, nervoasă. I-am spus că aşa bănuiesc şi eu. Sam îşi scoase ochelarii şi se frecă ostenit la ochi. „Am să-mi amintesc ideea în următoarea mea carte" i-am mai spus eu. După care, mi-au arătat ce au găsit în buzunarul închis cu fermoar. Ridică mîna stîngă pentru a-i arăta. Ochii li se întîlniră. Verigheta lui Leilani. Exact ca a mea.

Ea îşi puse mîinile pe ale lui, ca pentru a-l proteja. Era un om care se năruia chiar în faţa ochilor ei.

– Probabil că şi-a scos-o înainte... Se opri nemai voind să continuie şi se uită la Sam care se ridicase în picioare.

– Ies afara să mă plimb puţin. Scotoci în şifonier după o geacă. Mă întorc mai tîrziu, adăugă el şi închise uşa în urma lui.

Îngrijorată, Preshy o sună pe Daria.

– Sînt aici cu Sam, o informă ea.

– Ştiu, mi-a spus Sylvie. Daria părea supărată. De data asta ce mai e, Presh? E vorba de dragoste?

– Sînt nervoasă numai cînd mă gîndesc la „dragoste". N-am simţit niciodată aşa ceva înainte, un fel... Un fel de interes, îngrijorare, *implicare* în soarta unui om. Poate fi asta dragoste, Daria?

– Probabil. Şi acuma ce-mi mai spui?

– Trebuie să-l ajut. O, Daria, n-ai văzut niciodată un bărbat mai devastat şi poliţiştii îl hăituiesc pentru că au găsit geaca soţiei lui pe plajă, cu verigheta în buzunar. Ei cred că el a ucis-o şi Sam ştie asta. Iar eu nu ştiu ce să fac.

– De ce nu pleci pur şi simplu acasă, iubito, rosti Daria blînd. Stăpîneşte-ţi emoţiile şi lasă-l pe Sam să-şi vadă de destinul lui.

Dar Preshy ştia mai bine. Ştia că ceea ce simţea ea era real.

– Voi rămîne cu el pînă la urmă, zise ea. Deoarece aceasta a fost ceea ce a făcut şi el pentru mine.

Şi mai ştia că ar face-o din nou, dacă ar fi nevoie. Era salvatorul ei, eroul ei. Şi voia să fie şi iubitul ei. Dar asta nu se va putea niciodată.

ȘAPTEZECI ȘI CINCI

Sam înaintă pe nisipul bătătorit pînă chiar la marginea apei, unde valurile înspumate îi trecură peste ghete şi fluierarii îşi luau zborul din faţa lui. Era singur cu murmurul oceanului şi ţipătul tînguios al păsărilor ce se roteau deasupra capului, cu bufnitura brizanţilor pe bancurile de nisip şi trosnetul copacilor desfrunziţi. Şi mugetul permanent al vîntului. Era natura sălbatică, primordială, numai zgomot şi putere. Puterea oceanului.

Ridicîndu-şi gulerul jachetei, continuă să meargă. Leilani se dusese. Nu o va mai vedea niciodată şi inima sa va purta cicatricea aceasta pentru totdeauna. Indiferent ce s-a întîmplat, el va trebui să părăsească acest loc pe care-l iubea. Nu va putea niciodată să fie la fel, fără ea.

Faţa ghicitorului de la templul din Shanghai îi apăru în minte, clară ca o fotografie. „Caut două persoane“ i-a spus Sam. „Vreau să ştiu dacă le voi găsi.“ Cuvintele ghicitorului îi răsunau din nou în urechi. „Prima persoană pe care o

cauţi e o femeie. Iar răspunsul zace în propriul tau suflet," îi răspunsese el. Întrebarea se referise la Leilani. Şi ştia în străfundurile inimii lui că ceea ce-i spusese omul era adevărat. Acuma era în căutarea propriului lui suflet, întrebîndu-se unde a greşit, cum de a lăsat-o să se ducă.

Înfundîndu-şi mîinile mai adînc în buzunarele jachetei, îşi goli mintea de toate gîndurile, pînă i se păru că se confundă cu celelalte elemente purtate de vînt şi doar cu mugetul oceanului drept companie. Palma stîngă i se strînse în jurul a ceva ce se afla adînc între cutele buzunarului. O bucată de hîrtie.

Probabil o chitanţă veche, gîndi el, scoţînd-o şi mototolind-o, gata să o arunce. Apoi văzu că era o bucată de hîrtie verde, de felul celor pe care le folosea întotdeauna Leilani. Verdele fusese culoarea ei favorită, spunea că i se pare liniştitoare. Văzu de asemenea că avea pe ea ceva scris. Şi primul era numele lui.

„*Mult iubitul meu Sam*" începea scrisoarea,

„*Mă uit la cîinele nostru drag, stînd aici lungit lîngă mine, pe veranda de sus, unde stau şi încerc să nu privesc oceanul, acolo unde ştiu că te afli în această noapte şi despre care, din dragoste pentru el, din felul cum îl cunoşti, poţi să spui că e al tău, personal. Cîinele e bătrîn acuma, Sam. Ochii lui au pălit, respiraţia e superficială. Nu mai are mult de trăit în această lume şi nu-ţi poţi închipui cît de mult îl invidiez.*

N-am putut niciodată să „iubesc“ în felul în care o face cîinele tău, în felul în care o faci tu însuţi, atît de direct, atît de lipsit de complicaţii. Atît de uşor. Am aşteptat ca inima mea să-mi arate cum, dar mi-a îngheţat în piept, grea ca plumbul, trăgîndu-mă în jos. Am aşteptat să vină şi la mine sentimentele acestea, să-mi trimită în zbor o fericire simplă, cum era a ta în această seară, cînd fluierai în timp ce-ţi pregăteai uneltele de pescuit şi-ţi curăţai mica ta barcă. De ce nu pot să fiu şi eu aşa, m-am întrebat pe mine însămi?

Toată viaţa am încercat şi toată viaţa n-am reuşit. Uneori am putut să mă pierd în pictură, şi acesta a fost sentimentul cel mai apropiat de ceea ce aş putea numi „fericire“, sau ceea ce am crezut că e fericirea. Dar în cele mai multe cazuri, Sam, eram pierdută. Şi acuma ştiu că niciodată n-am să mă regăsesc.

Nu-mi aparţin. Nu-ţi aparţin ţie, Sam. Nu-i aparţin nici cîinelui. Şi nu mai pot să suport. Tot ce vreau, dragă Sam, este să fiu „neant“ Şi la noapte îmi voi atinge scopul, în sfîrşit. În cîteva minute voi pleca spre micul golfuleţ şi spre bancul de nisip, care rămîne descoperit doar la reflux. Voi sta acolo şi voi privi apa care se îndreaptă spre mine. Numai tu ştii cît de frică îmi este de ocean. Se spune că asta e o soluţie laşă, dar pentru mine e ceva plin de curaj, Sam, nu-i aşa?

Şi atunci, mult iubitul meu, voi fi în sfîrşit liberă. Amîndoi vom fi liberi. Aceasta e fericirea, nu-i aşa?

Obişnuiam să-mi amintesc cum se simte libertatea, dar s-a pierdut în întuneric.

Nu mă plînge nici pe mine, nici pe iubitul tău cîine, care ştiu că în curînd mă va urma.

Trebuie să mergi mai departe, Sam. Fii „fericit“! Ştiu că ai capacitatea de a fi, şi de a iubi. Şi crede-mă, dacă aş fi ştiut cum să iubesc, aş fi fost ca tine.“

Semnase „*Leilani Knight*“.

Sam împături cu grijă bileţelul. Îl puse înapoi în buzunar, unde îl lăsase ea, aşteptîndu-se ca el să-l găsească imediat, deoarece întotdeauna îmbrăca geaca aceea, cînd ieşea cu cîinele la plimbare pe plajă. Şi a vrut să se asigure că numai el îl va găsi şi-l va citi. Mesajul era destinat numai lui.

Cu mîinile adînc vîrîte în buzunare, continuă să meargă susţinut de-a lungul plajei, în timp ce vîntul îi usca lacrimile. Cînd sosi la locul menţionat de Leilani, unde bancul de nisip era descoperit şi acuma pentru că era reflux, se opri şi privi.

Mareea revenea şi văzu primul val trecînd cu forţă peste banc, apoi retrăgîndu-se şi

lăsîndu-l curat şi gol.

Lacrimile îi înţepau ochii.

– Te-am iubit, Leilani, strigă el vîntului. N-am să te uit niciodată.

ŞAPTEZECI ŞI ŞASE

Cînd Sam intră pe uşă, Preshy văzu de pe figura lui că s-a întîmplat ceva. Îl privi neliniştită cum îşi dădu jos geaca şi o aruncă pe un scaun. Apoi scoase din buzunar bucata de hîrtie verde împăturită şi rămase cu ea în mînă privind-o pe Preshy.

– Aceasta îmi era destinată doar mie, zise el încet. Dar cred că ţi se cuvine o explicaţie.

Ea luă scrisoarea, continuînd să se uite la faţa lui trudită. Parcă viaţa se scursese din ochii lui şi brusc îşi dădu seama de ce.

– E de la Leilani, nu-i aşa? întrebă ea.

El dădu afirmativ din cap.

– A lăsat-o în buzunarul jachetei mele, crezînd că o voi găsi imediat. A fost ascunsă într-un pliu, încît n-au descoperit-o nici poliţiştii. Se îndreptă spre cămin şi puse un nou butuc, zgîndărindu-l pînă se aprinse. Te rog, citeşte-o, zise el.

Preshy se duse la geam şi începu să o citească. Cînd termină, rămase acolo un lung moment, luptîndu-se cu propriile ei emoţii.

– Dar de ce? *De ce?* rosti ea pînă la urmă cu violenţă. Avea toate motivele pentru care să trăiască.

Sam se aruncă pe un scaun.

– Boala maniaco-depresivă e ceva serios. Leilani mi-a spus că-şi lua medicamentele, dar.... Ridică din umeri. Se pare că n-o făcea.

Preshy se duse şi îngenunchie la picioarele lui, privindu-l neliniştită.

– Acuma ai răspunsul. Poliţia nu-ţi va mai pune alte întrebări, odată ce vor citi asta.

– Dar n-o vor citi niciodată.

– Ce vrei să spui? Sigur că le vei arăta scrisoarea.

– Nu! Răspunsul lui fu sălbatic. Nu vreau să citească ultimile cuvinte ale lui Leilani. Mi-au fost destinate doar mie.

Ea îşi puse capul tandră pe genunchii lui.

– Este singurul mod de a scăpa, Sam, zise ea blînd. Trebuie să o faci.

Ridicînd-o, se sculă la rîndul lui în picioare şi începu să străbată camera.

– N-am vrut să expun boala lui Leilani, vulnerabilitatea ei, în faţa poliţiştilor şi n-am s-o fac nici acum.

– Dar trebuie, zise ea cu încăpăţînare. E ceva serios, Sam. Ai văzut şi tu *cît* de serioase sînt

lucrurile în după-amiaza aceasta, cînd te-au interogat. Dacă nu le arăţi scrisoarea, te vor aresta acuzîndu-te de asasinat. Şi nu asta a vrut Leilani să se întîmple. Ştii că aşa e.

Ochii lor se întîlniră un lung moment, apoi el oftă şi spuse că, în mod cert avea dreptate.

Ea se duse la bucătărie, umplu două pahare cu vin roşu de Carolina şi se întoarse la el.

– O să închinăm pentru ea, rosti în timp ce el îi lua paharul din mînă.

Ştia ce a vrut să spună, aşa că zise:

– Pentru Leilani, iubita mea soţie. O prezenţă fermecătoare în viaţa mea!

Şi-şi ridicară amîndoi paharele, apoi băură.

ŞAPTEZECI ŞI ŞAPTE

Sam sună la poliţie. Le arătă scrisoarea lui Leilani şi ei o confruntară cu alte mostre ale scrisului ei. Apoi îi dădură înapoi geaca roşie şi verigheta, îşi exprimară regretul pentru pierderea suferită şi-i confirmară că acest caz era de acuma închis. Totul se termină atît de repede, încît era ca şi cum nu se întîmplase niciodată nimic.

Preshy rămase la casa de pe plajă alături de Sam. Se simţeau bine împreună, ca nişte prieteni, ciorovăindu-se blînd aşa cum făcuseră întotdeauna, dar cu mai mare uşurinţă acuma, ne-mai fiind rivali. Făcură lungi plimbări însoţite de vînt, gătiră preparate simple, băură vin lîngă foc şi discutară noaptea fără încetare. Ea îi spuse povestea vieţii ei şi ascultă poveştile lui. Era ca şi cum se cunoşteau de cînd lumea, aşa legaţi cum erau prin evenimentele tragice petrecute.

Timpul trecu, întîi cîteva zile, apoi o săptămînă... Şi mai mult. Dar Preshy ştia că nu mai poate rămîne acolo, uitată, prietenă dar nu iubită. Trebuia să se întoarcă la Paris.

Apoi într-o după-amiază tîrzie, Sam o apuca de mînă şi spuse:

– Hai să facem o plimbare, să apucăm apusul de soare.

Pentru moment vîntul scăzuse şi atmosfera era calmă. Chiar şi oceanul de abia murmura, în loc să urle, aşa cum făcea întotdeauna. Rîndunelele de mare se năpusteau pe deasupra valurilor şi aerul purta cu el aroma sării şi a pinilor marini. Mîna lui Sam tot o mai strîngea pe a ei şi ea îi simţea căldura reconfortantă, în timp ce urcau dunele de nisip, pînă ce ajunseră la o depresiune mai adăpostită. Atunci el îi dădu drumul şi se aruncă jos, rămînînd întins cu mîinile sub cap privind-o.

– Vino lîngă mine, zise zîmbind.

Şi aşa făcu, întinzîndu-se alături, potrivindu-şi silueta ei lîngă a lui, în timp ce rămaseră aşa, privind cerul auriu al serii, cu nuanţe de coral furate de la soarele ce apunea. Şi foarte curînd totul se termină. Soarele plecase şi astfel şi timpul ei alături de Sam, era convinsă Preshy. Trebuia să se întoarcă acasă.

– Rafferty?

Ea întoarse faţa spre el.

– Da?

– Eşti o prietenă bună.

Ea dădu din cap.

– Sînt încîntată.

– Dar...

Ea aştepta, însă el nu mai continuă.

– Dar, ce?

– Mi-e teamă să spun asta – nu cumva să distrug prietenia noastră.

Ea se ridică privindu-l.

– Să spui... ce?

– Cred că m-am îndrăgostit de tine, Rafferty.

– Ohooo... Faţa ei se lumină de un zîmbet. Şi eu cred că m-am îndrăgostit de tine.

– Ar putea să fie oare adevărat, ce crezi?

Ea ridică din umeri.

– Nu ştiu. Apoi schiţă o grimasă. Dar nu-mi pasă!

Ricană la rîndul lui.

– Nici mie. Doar încercam apa, lăsîndu-mi o portiţă de scăpare, în caz că spui nu. Pentru că vezi tu, eu ştiu sigur că te iubesc. Eşti unică, una singură de acest fel, o fată dintr-un milion. Nu mă părăsi, Rafferty, n-am să găsesc niciodată pe cineva asemănător ţie.

– Ohooo, murmură ea din nou, dar acuma buzele ei erau doar la cîţiva centimetri de ale lui. Şi cînd braţele lui o înconjurară şi o sărută, ea îi întoarse sărutul. Nisipul rece i se strecură pe sub gulerul puloverului, dar mîinile lui calde se aflau deja dedesubt, în timp ce o trăgea şi mai aproape. Nici măcar nu-i păsa de nisipul din păr. Deoarece aşa trebuia să fie. Începuturile „iubirii". Făcură dragoste pentru prima oară sub cerul serii înstelat, doar cu zgomotul oceanului şi briza mîngîindu-le trupurile goale şi doar cu primele stele care-i priveau. E, gîndi Preshy, un frumos început.

Mai tîrziu în noaptea aceea, rămaseră pe veranda închisă, cu paharele de vin în mîini, privind valurile uriaşe şi cenuşii rostogolindu-se la nesfîrşit, în timp ce o adiere blîndă fremăta printre copacii de tamarisk.

– Trebuie să-ţi fac o mărturisire, zise ea preocupată.

– Oho! Şi care ar fi asta? El zîmbea cînd se întoarse să o privească.

Ruşinată ea rosti:

– Te-am suspectat că ai ceva de a face cu moartea lui Lily. M-am gîndit că s-ar putea chiar să-l cunoşti pe Bennett, să fii implicat în poveste. Desigur, atunci nu te cunoşteam cu adevărat, adăugă repede făcîndu-l să rîdă.

– Aşa că, să nu mai faci asta niciodată, zise el.

– N-am s-o mai fac, promise ea.

– Asta e tot?

– Mărturisirea, vrei să spui? Da, asta e tot.

– În regulă. Te iert. Avînd în vedere circumstanţele, zise el şi rîse. Vino, Rafferty. E în regulă. Ai avut tot dreptul să te întrebi care era locul meu în poveste. Dar acuma totul a trecut.

– Da, fu ea de acord simţind uşurarea cum îi pătrunde în suflet. Trecutul devenise într-adevăr trecut, şi viaţa trebuia să meargă înainte.

Stăteau în veranda închisă, privind valurile mari şi cenuşii rostgolindu-se fără încetare, în timp ce o adiere blîndă fremăta printre copaci.

– Ce vei face acuma? întrebă ea.

El se gîndi

– Am să vînd locul acesta. Am să mă mut, poate cumpăr o altă ambarcaţiune, alt cîine... Am să-mi încerc din nou mîna la scris.

– Pentru mine sună bine, comentă ea.

El întoarse capul pentru a o privi.

– Dar despre tine ce spui?

– O! Ridică un umăr într-o mişcare nonşalantă. Cred că mă voi duce pur şi simplu acasă. Înapoi la Paris.

– Cel mai frumos oraş din lume. Ochii li se întîlniră. El întinse mîna şi o luă pe a ei. Nu mă părăsi, Rafferty, rosti blînd.

– De ce nu?

– Pentru că te iubesc.

Cuvintele îi făcură sentimentele să se avînte în înalt.

– Ciudat mod de a mi-o arăta, zise ea cu o strălucire în ochi. De ce nu vii să mă săruţi?

Şi chiar aşa făcu. Şi un lucru duce la altul şi pînă la urmă mai trecu o săptîmînă înainte de a se îndrepta în sfîrşit spre „casă“ la Paris şi spre o nouă viaţă. Împreună.

ȘAPTEZECI ȘI OPT

PARIS

Preshy era plecată de multă vreme şi Miau era singură şi plictisită. Stătea exact în mijlocul patului lui Preshy, cu picioarele graţios încrucişate, cu o privire dură pe faţa îngustă, ca şi cum ar fi complotat ceva. După un timp se ridică, întinse un picior ciocolatiu lung şi subţire cît putu de mult înainte, apoi făcu acelaşi lucru cu celălalt. După care, plecă în cautarea unei activităţi oarecare.

Prima ei oprire fu la bucătărie, unde amuşină mîncarea pe care portăreasa i-o lăsase în dimineaţa aceea şi hotărî că e împotriva ei. Sări apoi pe blatul bucătăriei şi începu să patruleze pe toată lungimea, împletindu-şi elegant picioarele în timp ce cerceta ce se afla pe acolo, pînă ce ajunse la un mic ambalaj de carton pentru ouă, pe care portăreasa îl adusese împreună cu o franzelă, pentru întoarcerea lui Preshy.

Miau găsi că e ceva interesant. Adulmecînd şi lovind cu laba, în curînd cutia se deschise. O aşteptau acolo şase ouă cafenii, ca nişte mingi cu care să se joace. Scoase unul afară şi-l rostogoli pe blat. Apoi iţindu-şi capul peste margine, îl privi cum cade cu o plescăitură satisfăcătoare pe pardoseala de gresie. Privi curioasă mica minge ce se transformase într-o pată galbenă, apoi se întoarse după alt ou. Îl rostogoli şi pe acesta pînă la margine şi-l privi plescăind. După care tropăi încă de patru ori spre carton, pînă ce cele şase ouă zăceau sparte pe pardoseala bucătăriei. Apoi se uită ce altceva mai putea să facă.

Cu coada în sus – cozile siamezelor sînt întotdeauna ridicate – se îndreptă spre sufragerie, puţin cam obosită după atîta activitate. Bolul antic de sticlă, frumos şi mare, din mijlocul mesei era tentant. Şi avea chiar mărimea potrivită pentru a se încolăci în el. Puse o labă dinainte pe marginea lui, apoi se săltă pentru a sări înăuntru. Bolul antic se înclină sub greutatea ei şi căzu sfărîmîndu-se într-o duzină de bucăţi. Miau îl privi nedumerită, apoi îşi croi cu grijă drumul printre cioburi, sări jos şi se duse să vadă ce e de făcut în camera de zi.

Se aşeză pe locul de la fereastră, privind afară traficul şi oamenii. Plictisită, îndreptă o labă spre geam, căutînd un mod de a scăpa. Imposibil.

Plină de o bruscă energie fioroasă, se răsuci într-o poziţie ghemuită. Apoi traversă camera, peste sofale, sus pe speteaza unui scaun, în dormitor, zburînd peste pat doar dintr-o singură săritură uriaşă, se învîrti pe loc, adunînd

cuvertura într-o grămadă încîlcită, apoi se azvîrli din nou înapoi, peste pat, peste sofa şi sus pe rafturi, răvăşind fotografiile şi artefactele.

După care se ghemui pe un raft, cu labele adunate, un răufăcător graţios, arătînd foarte încîntată de ea însăşi. Îşi puse capul pe statuia de teracotă a luptătorului Xi'an, frecîndu-şi urechea de el. Apoi se sprijini mai tare. Luptătorul se clătină o clipă şi se răsturnă. Stătea atîrnînd peste margine. Apoi alunecă încet mai departe. Interesată, Miau se întinse şi ea, doar atît cît să-i mai facă vînt ultimii cîţiva centimetri. Apoi căzu. Se duse la marginea raftului privind în jos la el, spart în sute de bucăţi pe duşumea.

Era ciudat, dar ca şi ouăle care începuseră ca nişte mingi frumoase cafenii şi sfârşiseră ca nişte pete galbene, nici statuia nu mai era ceea ce fusese la început.

Plictisită iar, se duse înapoi pe locul de la fereastră, se răsuci în jur de cîteva ori, apoi în final se aşeză pe perna ei favorită pentru a o aştepta pe Preshy să vină acasă.

ŞAPTEZECI ŞI NOUĂ

ÎN DRUM SPRE PARIS

Sam dormi aproape tot zborul spre „casă“. E somnul unui om uşurat, gîndi Preshy, privindu-l tandră. Punea pariu că nu dormise aşa de ani întregi. Dar acuma, cu un nou început pentru amîndoi, pornind în viaţă împreună, şi cu oroarea de a fi suspectat de crimă şi tristeţea morţii lui Leilani lăsate în urmă, cu Bennett în sfîrşit eliminat, ea ştia că viaţa era pe cale să se schimbe pentru amîndoi.

Cuvîntul *fericire* îi dansa în faţa ochilor. Va fi oare pînă la urmă *fericită?* Sam va fi? Aruncîndu-i din nou o privire, fu de părere că ea oricum va fi.

Parisul apăru sub ei la orizont, încă presărat cu pete de zăpadă, totuşi cel mai frumos oraş de pe pămînt.

Pilotul îi informă că vor ateriza şi ea îi dădu lui Sam un ghiont blînd.

– Sîntem aproape acasă, rosti ea zîmbind în timp ce el se freca la ochi și o privea cu totul amețit. Știi ceva, continuă ea inspirată, în seara asta am să-ți fac cea mai bună omletă pe care ai mîncat-o vreodată.

– Sună destul de bine, zîmbi el.

– Nimic nu e ca întoarcerea acasă, rosti puțin mai tîrziu, în timp ce ea descuia ușa. Afară era lapoviță și frig, dar în casă caloriferele zbîrnîiau de calde ce erau și auziră țipătul de încîntare al pisicii, care se aruncă asupra lor din întuneric.

– Mieuț, Mieuț! Preshy o strînse în brațe rîzînd, în timp ce o împingea ușor cu cotul pentru a ajunge la comutator. Luminile prinseră viață și cei doi rămaseră înlemniți în fața scenei dezastruoase ce le apăru în fața ochilor.

– Pare să fi avut loc o competiție de distrugere pe aici, zise Sam plin de respect.

– O, Miau, ce-ai făcut? privi oripilată Preshy la bolul antic și scump de sticlă, ce zăcea pe masă transformat în cioburi și la fotografiile și artefactele răsturnate. În dormitor cuvertura era adunată într-o grămadă încălcită și pe pardoseala bucătăriei era plin de ouă sparte.

– Suficiente pentru o omletă, comentă Sam din bucătărie.

Dare Preshy studia distrugerile din camera de zi.

– Sam, ia vino puțin, zise ea cu urgență în glas. Colierul își trimitea spre ea scînteierile din bucata de mătase purpurie cu care fusese înfășurat. E colierul bunicii, continuă

înfiorată. Trebuie că Lily l-a ascuns în statuie şi mi l-a trimis mie, pentru a-l păstra în siguranţă. Uită-te, Sam, ce magnific e!

Ridicîndu-l îşi plimbă un deget pentru a pipăi perla gigantică. Se simţea rece şi, amintindu-şi de unde provenea, o puse repede jos pe masa din sufragerie. Rămaseră, uitîndu-se la el.

– Pentru asta a ucis-o Bennett pe Lily, rosti Sam. Probabil că valorează o avere. Pun pariu că şi pe soţia lui a omorît-o tot pentru bani şi cînd n-a reuşit să pună mîna pe ei, a trebuit să găsească o altă sursă de venit. Din păcate, Rafferty, aceasta erai tu. Cînd a descoperit colierul, Bennett s-a agăţat de el, dar Lily se afla între acesta şi el. Apoi cînd ea nu i l-a dat, a ucis-o. Dar tot nu avea colierul. Şi urma ducea înapoi, la tine, via Mary-Lou Chen.

– Şi acuma ce se va întîmpla? Privea perla sinistră a cadavrului strălucind ca razele de lună pe masa neagră de sticlă. Luînd-o în mînă, Sam prinse colierul în jurul gîtului ei. Bijuteria sclipea sumbru.

– E magnific! rosti el mişcat.

Preshy se cutremură.

– Nu-mi aparţine. A fost furat de la o împărăteasă moartă. Aparţine istoriei. Trebuie să se întoarcă înapoi, în locul căruia îi aparţine, înapoi în China. Îl voi dona lor. Probabil că-l vor expune într-un muzeu.

El dădu aprobator din cap.

– Voi lua legătura cu ambasada. Sînt sigur că vor fi uluiţi de darul tău.

Ea ridică pisica în braţe.

– Dacă n-ai fi fost tu, Miauţ, neastîmpărato, nu l-am fi găsit niciodată, zise sărutînd urechile moi de ciocolată ale pisicii.

Miau se căţără cu labele pe umărul lui Preshy şi-l privi triumfătoare pe Sam. Putea să jure că pisica rîdea de el. Se duse în bucătărie şi începu să cureţe ouăle de pe jos. În seara aceasta nu va exista nici o omletă.

Preshy îl urmă şi el se întoarse pentru a o privi. Un zîmbet îi lumină faţa îngustă şi subţire.

– Pune pisica aia jos şi vino încoace, Rafferty, zise el deschizînd braţele.

De pe locul ei din vîrful blatului de bucătărie, Miau se uita la ei, în timp ce Preshy se îndrepta spre el. Apoi feţele lor se topiră într-un sărut.

Viaţa va fi puţin cam altfel aici, în viitor.

SFÎRŞIT

„O lectură cultivată, fermecătoare..."
Kirkus Reviews

„Elizabeth Adler reuşeşte să împletească misterul cu dragostea într-o poveste minunată."

Publisher's Weekly

ISBN 973-8991-21-8

9 789738 991217

Lei 24,00